

GÉCZI JÁNOS

Hosszú

KÉP

VERSEK

Géczi János (1954) költői pályájának különböző szakaszain készült a négy hosszúvers, miként a hozzájuk illesztett, különböző eljárásokkal készített képversek csoportjai is. A szöveg- és képtár együttese, a szöveg konstruálta képiség, a kép szövegesülésének lehetőségei végigkövetik az alkotó pályáját, s nem kettő szimmetrikus történetet, hanem egyetlen históriát jelenítenek meg.

„Nincs rá utalás, hogy ezek a dinamikus képek egészében talált leletek-e, talált ikonikus állagokban eszközölt, korlátozott mértékű beavatkozások, avagy egészében a szerző új minőségek érdekében való romboló cselekedetének a megállapodásai. ... A művek szimpatikus tulajdonságát abban látom, hogy bizonyos fokú manuális érzület fűződik hozzájuk; a magas fokú technológia képi termékeibe hátulról belenyúl az emberi kéz, hogy visszakérje magának a pragmatizmustól mentes szépséget és tisztaságot.”

Szombathy Bálint

„A plakátokkal dolgozó alkotások már messze távolodnak a korábbi képversektől, az irodalom világával legfeljebb a jelentésadásokhoz, értelemklésítésekhez való polemizáló viszonyuk révén hozhatók kapcsolatba.”

Ladányi István

GÉCZI JÁNOS
Hosszú
KÉP | VERSEK

GÉCZI JÁNOS
Hosszú
KÉP | VERSEK

GÉCZI JÁNOS
Hosszú
KÉP | VERSEK

Gondolat Kiadó
Budapest, 2014

A kötet megjelenését az Nemzeti Kulturális Alap támogatta

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

© Géczy János

www.gondolatkiado.hu
gondolatkiado.blog.hu
facebook.com/gondolatkiado
twitter.com/gondolatkiado

A kiadásért felel Bácskai István
A szerző fényképét Penovác Károly készítette
Tördelő és borítótervező Pintér László
Nyomta és kötötte .....

ISBN 978 963 693 525 2

[a nefelej^{ts} lassú szeme]

tegnapelőtt sárral telt föl a vödör
tegnap felrobbantak a szeklice szűrös fészkei
sárga szilánkokat vetettek körbe
a káposzták görögdinnyék fodros és sima
golyóiban azóta ezek a befúródott repeszek
egy kiáll a szememből:

kivilágít nem tudom csukni a szemhéjamat
ha lecsapódna a szekliceszilánk kettémetszené
hát az éjszakát nézem a nappalt
ez már marad:

mi lenne velem kettészelt szemhéjjal
kacska Orbán akinek lenyúzták arcabőrét
véle a szemöldökét a szemhéját
ha alszik gatyarongyot teker a fejére
hát inkább nem:

isten aki vagynemvagy ezt nem
arra az időre ami magába fogad
minek aludni minek:

így is lehetek mindenki nagymamája
jácinthagymák kövére hajoló
virágléten mosdó szederszemelgető
hívások uránsugárzásában napozó
csúfolódó-szitkos mindenki nagymamája
láthatod mint totyognak körbe a tárgyak
szoknyaszegélyembe kapaszkodnak a suhogások
és felnyílik előttem mint a kalendárium
a versed amelybe besétálok és ki
gubbaszthatok az árvább pontok fölött miközben

egyként ott óvakodom az igéknél s ott
a karmolós idézőjeleknél:

ez a szín meg a Putroveczné sárgája
nem hiába költözött Orbánhoz
együtt valószínűsködni az órák zacskójában
egyik sikolt másik morgolódik
ovális lesz mindenféle álmot látnak
a vályoghősben simogatják egymás
kikopott haját
sípolgatnak a levegőbe
kopasz nyakú galambokat nevelnek:

de se póstásgyorsak se levesbe valók –
ne csodálkozz ha behullnak
lekefélt perceimben bábukat fogok
tépés és kukoricacsutka
meg tökkarika
odalapulnak az üvegfalhoz
nem szívelem ellapult orrukat és
kutyaszemük se hagy nyugodni:

a nadragulyagyökér sivításából sem lehet
az alsókertbe elásott gránátoktól
előbb-utóbb hozzájuk ér az édesfa
húzott gyökerének gyújtózsinege
s nem lehet verébcőrök cinkelt kopogásától sem
a fél kéz kaszálásától
az ereszhez odacsipeszelt angyalruhák csapódásától
a sebbe belenőtt géztől
az öregszagtól amely ágyalatt biliben fürdik
de előkaszálódik ha hallja a botkopogást
szűk ketyegését teleholdkor
amint az meg van írva:

rejtőzködni a szélben a gesztenyebokrok
ne lépj ki az árnyékukból ha úgyis vissza
hajolsz hozzájuk de ha eloldalaznál
irtsd ki orrod-bőrödből gombostű-búzüket
a nehéz csont arrébb visz
hajléktalan hasonlatokhoz
– templomunk falán csak ilyen
ezüstlapok alá nyomorított olajpofájú
ájtatosok s a gömbvillámokról azt állítók
hogyan glória:

bújjanak abba a buborékba:

virítsanak a vízvirágek
csigás tokjukból spirális pályára lövik ki
magvaikat
cserélgetik ruháikat mint pálca a mozgását:

a lúgkő és kékkő között
egyik se menne át a lengőhídon –
a másik oldalon másik vízvirágek
úgylehet
ez ürügy
körtefaórájú virágzás-érés s körtelevélpöttyös
ősz – megértem én ha szeretnék tudni az itt-rekedést
 ingyeneletet s néhány csecsebecsét
csecset
csicsát:

a békabőrt pedig nem adom:

hagyd rám már csak így
megkeresi bennem a helyét akinek hiányzik
elinal akinek nem
énuram ilyen erőtlenség a boszorkánykalapács

a zsebemben hánykodik a luktalan tű kecskeín
elnémulok ha közibük nyúlok
mit mulattam el s mely sarokszöszben
varázslószar lompos pihetoll mutatóujjba beálló
rézszög s mi minden ami utánunk
amiről nem beszélünk
ami nem falazódik a versedbe
a sárgarépák pirkadó szívébe az esőjégbe
nincs benne a dagadttá vénült húskonzervben –
csak a pokolszél könyvförgeteg és az elfeküdt
döglődő nyomtatóló:

adassék egy verstelen túlvilág:

ha hiszel benne ha nem akkor is verstelen legyen
nem lehet se címe se olyan amiket lábaknak
nevezel – üvöltök érted:

kihordom az udvar tyúkszarába a kékfödős lábast
kondérokát fazekakat a borivó bádögbögrét
lékperemű üvegeket:

rájuk hajigálok ami az öregből maradt:

azt se tudta mikor a tavasz-nyár-ősz-tél:

bemocskolta éjszakánként a selymeket
aprófának vágta a sámlit az asztalt s a Csergéből:

békaporontyokat hordott a kutunkba:

békaliliomot békatutajt zöld és apró lencsét –

a mélyben már nincs sugár
ami harapdálja a csontokból a velőt

Friday 2. June (fin des

s bort öntött a vízbe igyák ugyanazt amit ő
hát poshadt lé lett bömböltem
vasgolyók gurigáztak a belsőmben
elindultak a fejemből az erek hosszú
pályáin leszaladtak a lábamba
mozdulni se bírtam
gurultak-gurultak egymásra fémmel
töltődtem fel dagadttá akár a babzsák:

minek kérdezte az öreg
áthúlt kezét kötényébe törölve
körmöm sarlóiból semmi sem maradt
leemésztette mind a kovácpörölyből folyó vas
lópata minek ordítok felriadnak a viharok
kifakulnak a búzavirágok
és nem lesz kék a kötényekhez
a szilvafáknak
a szemnek
a kert alatti pataknak – mintha az
lett volna bármikor márciuson kívül
aztán nem szólt
két évig nem beszélt nem hagyott mást
mint a szájában ragadt őt:

sárgaszínűt mint a kiflikrumpli
kettényílt bele a disznófazék forró levében:

szemembe ékelődött a
szekliceszilánk – sárga tőle a szemfehér
hogyan nem tűrt meg más fényt mind a holdét
a kamillaszagos sziktóét
a boszlói gyógyvizét:

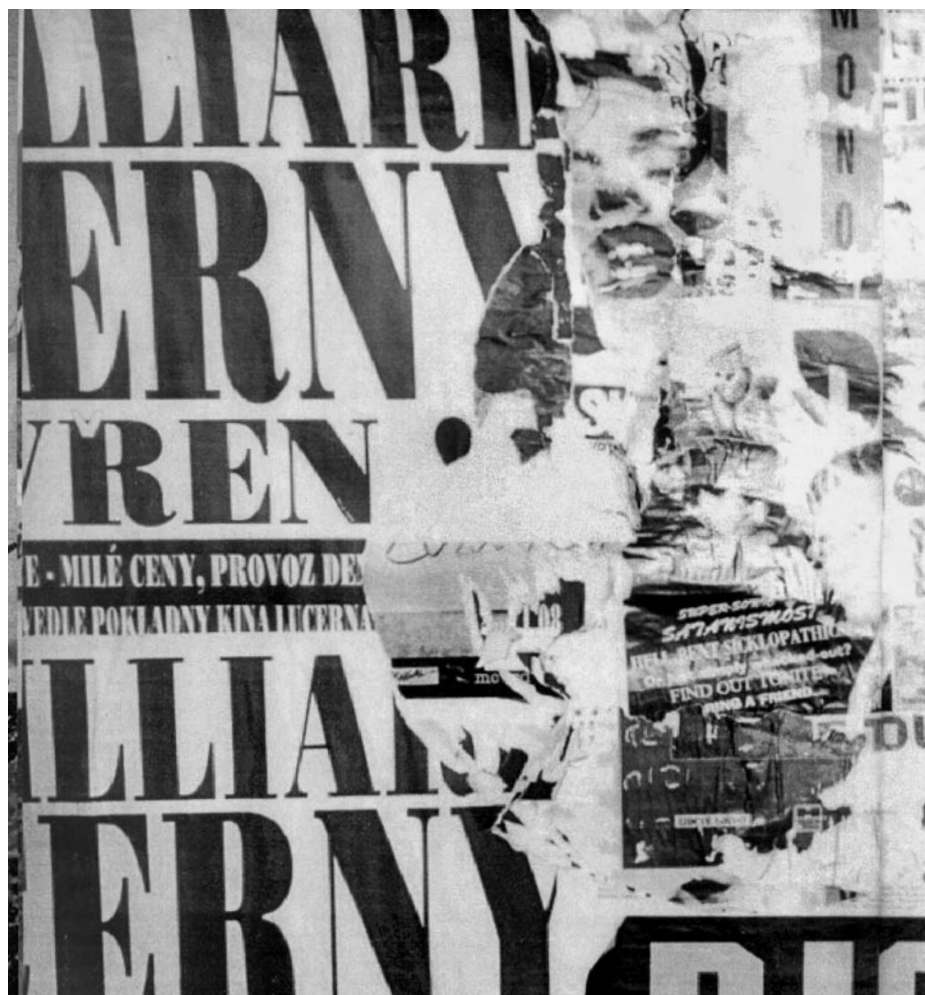
virághamut kakasvért hintek
az udvar edényeire
idelóg a toronyárny:

s a torony tövében a levegőt hasgató bálványfáké
formálódik és egyre törékenyebb lesz
a verőfény után a fakónap és fakóhold
két szem figyel:

kétszínű
az Orbán egyik szeme okkersárga a másik
a savós holdfehér – de miért ő az
miért e büntelen félkarúság s egész testű
remegés álmélkodó kopasz nyakú teltgalamb
s miért a bennem kocogó vasgolyók –
olyan az én embertestem mint a horgony
mozdíthatatlanná teszi addig a levegő felszínén
lebegő két fénykorongot:

játszani szerettem volna velük
a csillagok sosem érdekeltek
csak ha az augusztusi éjszakán hulltában egy-egy
fölgyújtotta a boglyaszalmát
vagy lukat ütött a pajta bádogtetején
mentünk locsolni
a falunép nyaranta csillagoltáskor találkozott
mulatság volt az s a végén
káromkodás kacagás – meteornyár
amikor gyűjthető lett festőlének a szappanfű
és a száradó búzavirág:

ilyen hidak íveltek át nyártól nyárig
ebben a feketedő alvadtkékben járok azóta:

megszívja magát a testemből
a bőrt cserzi pikkelyesre marja
hasonlat a kézfej lúdtollcséve-vastag ere
a lányék homálya s a reám dúlt karók lenyomata
s az a kalendáriumvégi kézíráshoz
odakötözött kéz mely nem írja tovább mondatait
– *turóczi lajos született 1852be október bán*
reggeli 6, és 10 óraközt turóczi János született
1854be október 16 napján turóczi imre ifj Sándor
született 1860dik év mártzius 21. napján róza
lányom született 1894 Február 24kén éjfeli 112
órában a vízöntő nyilasjegy. alatt Ezekiel 16
része 16 verse – a füstsav:

a füstsav nem ette el de akár ott fönn ott a reve
a savóshold:

ó a holdpermet:

a kényes kemencepadkáról nézve:

egér motoz a stelázsipapírból gyűjtött gyújtósban
gyomorpatkány a torkomban

zsoltárrá nőnek és nyílnak a labodák
simulnak lábamhoz
hútik a vasgolyókat fényesítik:

kimagoznak a nyáréjszakák
a vadóc kertben
pedig teli vannak vészkijáratokkal –
gyümölcsfák ágaival kőrakott
kúttal vasvillával kenderkötéssel
a rézmérleg fölfüggesztve az ereszen
rajta a pókháló összehányt hernyóselyem

villogó lányruha amiből párna lesz
ha ráhajtanám fejem lukat égetne rajtam
sóvár és hamis:

összevissza olvasom az éveimet
előlről hátra vagy fordítva mindegy
a bölcsnek
rések között ki-kibúvó kezek gyűrüi láttán szélnek taszítottam az arcom
támassza meg homlokom hűtse a szemem –
a jégzúzalékkal kevert tej úgysem segít
amíg zúgnak sietnek a mérgek:

fogtad ruháidat csináltál
tarka sátrakat a halmokon és ott
paráználkodtál – vert szembe a sár
mire kimertem a vödörből
és másnap fölrobbantak a szeklicék
bizonyos hogy ez hozzátartozik
hozzám tartozik
akár az elszótlanodott öreg
szavak sem maradtak neki csak
az a bizonyos o vagy ó:

nem tudtam megfejteti a göröngyzuhogásban
a nyárbélésre ájulás után sem
a napfény nyilaitól védve már de azokkal
átverve – a tollak a mellkasomban megakadtak
a hegyek átszaladtak mindkét lapockámon
hiába forгатom magam
nem látszik egy sem a kivilágított tükörben –
a fájdalom hová
hová felebezne
nyilakkal élek
annyi engesztelés jár nekem
hogy húzzam a holdat:

nézd – mutattam az öregnek a tányérokat
amíg ő a fedőket verte össze holdmúltával
zsebkendőben maradt az arcunk
csaptam a tálat a tyúkólhoz
a kovácsműhely ajtajához míg nem kondult a harang
félreverten nyüszítkutyák,
és nyerítlovak bőgtehenek
– törvényvész ami jön s írthatjuk magunkat
a segélybe

közelített a tó:
felkapaszkodtam a fazékfedőre
a kecskehőben szobort állni
törődni mi jön helyettünk
a torlaszsötétből a faluszűkülés hegyéből
mi kél fel
másnap mozdulatlan ültem az ólnál
ha az éjjel holdtalanná válna
felhasználják a gyomromat
dülöngélhetnek bennem a kések
titkos tárnák nyílnak rejtkehók
és nem tartozom senkinek:

holdhülye lett a falu
elnyeli magát mint kályhást a homokbánya:

a holdfogatkozásba belekékült igen
a búzavirág színében feloldotta magát
történhet bármi ha megfeledkezett
rólunk az isten a vannincs -
az ócskás piacozó üvegetót
vályogvető cigány széttrancsírozható dög
takonyorrú házörző belebámulhatunk a szájába
mint a fazék meg-megemelkedő fedője alá

hallgatni a gőz gyönyörű zenéjét
a zenegőzt
a kunkorfelhőket puhaillatokat:

amiket magukba szívtak a tenyérfényképek
a falra szögezett családtagok
úgy fakultak ki a papírból mintha
naponta meszelte volna le vékonyan valaki
de csak a csikólábú sparhelt füstje
csak az ételek ebédszaga
a pára amelyben jól érezte magát a karácsony
kaktusz hol virágzott hol hullajtotta szirmait
mindez taszigálta vissza őket a kartonba
nem maradt belőlük több a légyaszaros papírnál
és kiből itt kiből amott marokmész
zsírmárga annyi se
annyise-család mézrücskös falon
fonnyadtan elráncosodottan
visszahátráltak valamennyien az időtakaró mögé
hogyan pontosabban érzékeljem a helyüket
már össze se rezzenek
ha fölszívódik egy székláb egy inggomb
helyükre szállnak a párákba szédült legyek –
a légycsapóbőr odatapasztja valamennyit
apró vérfoltok rögvést elbarnulók:

róza –
mondogatom
a zsákvászonból lassan kifogysz
téged se tart össze más mint a keserű
lekvárkozma Putroveczné olajmáza
a boldogasszonyfű kámfora
az izabellák aljában –
vörösvacog mindegyik levél
szétmosva a keresztre feszített táj képét

az utcavégi házat a lankákba omlott hegyeket
a házőrző őz is veres
a gidaként hozzám csapódott őz
ki nem merészkedne a kert laposából
a fény előtt elfekszik a vöröskáposztásban
unottan döfködi a fejeket
lerágja az elérhető izabellafürtöket
két lábra állt hogy elérje a körteédes izzókat
darabosra topogta a salátaösvényt
egy reggel szarvára fölszúrt hattyúval
nézett be az ablakon
szédülten állt
csorgott szemébe a hattyúvér
rönkfáknak rontott nem értette
miként lett a madárfehérből vörösmeleg:

hattyú azóta se
a gólya se
kelepelése elkergetné a holdat
hattyúhang kell ahhoz s őzepe
s a sparhelt mögött másik
hímzett hattyú – azért jött az is
melyet a háziőz magára tűzött
fehérmennyasszony lehetett volna
a forró vadította az akáchasáboknak
szétnyílt a koponyája
lehet ennyi a boldogság
elvégre át tudta röntgenezni magát
tudhatta a benne szállást kapott démont
ki éppúgy éretlen szőlőt evett jégsalátát
könnyező fakérget akár a toporgó állat:

aztán a szarva visszafele nőtt
bekunkorodott az összeforrt koponya alá
míg ki nem tolta mindkét őzszemet

megvakult
vagy a szemgödrökbe türemlett szarvakkal látott
magam sem tudom
de láthatott
elvette kezemből a szénát
felismerte vackát a suttogó káposztásban
a háziőz lassan vörös lett a patái áttetsző rubinok
a szőre kármin
a fogai korall
éjszakánként körbevágta a kertet
nem tisztelve veteményest botot macskát
megbolondította a hattyúverdesés:

elfogyott magából
ahogy az öreget kilakoltatták a beszédből
ahogy a szemaforból az öngyilkoló kismamát:

a hullákat is kivonszolom az udvarra
az edények várják
csörömpölve dőlnek közékük a testek
nagyok és engedelmesek
óriás a lábuk óriás a kezük a patájuk
méteresre nőtt a hajuk a sörényük
a szőrszálak között átszítálja magát a szél
és ruháik alatt ápolt tervek vannak
szájukban a föld odvainak hűse csillaghullástűz
a szemükben körmük karommá vált
karmuk körömmé
egyformák lettek akár az áldás
a fájó bütyök az oldalkönyöklésben:

de ezek nem azok akik a fénykép tárnáiba bújtak
hiszen asztalt terítenek tányért raknak
hallható a vastagüveg koppanása a diófa lapon
az alumíniumkanálzaj a levesfúvás -szürcsölés

a késfutás a kemencekenyérben
és a sarokba állított kisgyerek hüppögése –
nem csodálnám ha minden pillanatból
kiválna belőlünk egy én
a tárgyakból egy tárgy a növényekből-állatokból
egy-egy növény állat
és levonulnak hosszú sorban közénk
mindenkiből annyi példány van ahány
mozdulata volt némán bámulják egymást
maroknyi söt ülnek körbe
egy kettétört holdteltét a virágcserepben
és hát így mi is velük vagyunk
ezért is üzengetnek felénk egy megnyílt
szekrényajtóval elpattant teknőcfésűvel
lestyán szurokfű fokhagyma illatával
remegő bociháttal
ha dúdolok hangomba beleszózik a róza róza róza
de elnyomja a morgást a dallamhoz pászítható
többi dallam
mozdulataimat annyian lemásolják
hogyan nyomja hátamat ez a biztonság
hajlítjátöri:

mégsem tud hozzájuk fordítani
lesz még idő köztük némáskodni
csorbítani a bögrék peremét a vászont
gyűrni apadó lepedőket:

árnyékkötők:

a krumpli tüdejébe beül a kis patakszellem
söprögeti ami nem való oda
egy lendítés erre a cirokseprűvel egy arra
beledől a munkájába munkaárboc –
a krumplitutajokból kiáll a sok árboc

félig eresztett vitorlával bogártojáslámpásokkal
csúcsukon kitűzött krumplivirágok csücsörítnek
összehúzott porzócsőrökkel
ingnak ahogy ing a krumplitüdőben
a patakszellem higanya
visszahúzódik a földbe teleszkópként
kiemelkedik teleszkópként –
gyűjteni hírt viaszt a fogyó
márványhúst
szoknyaérintést amikor tepsire kerül
a kolorádóbogarak csíkos nyüzsgése –
pirított szárnyuk kimarja a kék helyét
ó annak párja nincsen:

a héjpirító lábas az udvarroncson:

a szeklicerobbanás előtti hajnalon
zendültek a műhely kalapácsai
a télhagyta krumpli arasznyira növelt
periszkópja hegyére kiült majd
ellépett a patakszellem – megfordult
a vízikerek s lendültek a
kalapácsok szétverték az üllőn maradt
hártyahéjú tojást
ütötték míg szenes lett
szikrákat vetett fölcsapott a láng
a katlan magába fojtotta a kovácscipőt
kovácskötényt a fújtató széthajigálta
a tojásszikrákat:

– a hasonlatokba visszavackolódott az öreg
tette-vette dolgát műhelyében
leverte a pókhálórongyokat a kosarakat
patkót készített a lötyögő hattyútojásból
amihez nem mertem nyúlani

mert belsőjéből napként izzott sárgája
napszak vakítón éjszaka lágyan
álltam a műhely ajtajában
zilált hajjal ősznél öregebben
nem találva a vizet ami hajtja a kereket
nem a kezét mely csípőfogóban tartja a vas
tojástartót mely a fűjtatót tapossa
se szolgasürgést ki rendezkedik a műhelyhomályban
hol lehet – a napfényt ezért nem szívelem
nem tipegek benne mezitláb
s fölsistergett a hordóolajba merített patkó
elcsöndesült és visszaállt a rend:

benne írott volt a kalendáriumban
csak a kormos üveglapok nem:

nem tudtam hogy szénkarikás
a hattyúk szeme:

amiként van bosszúvers is:
szeretem ezt a házat
lelógó nádereszében darazsak laknak
darázscserepekkel jött és múlt a reggel
csíkos zokniban lábalt a délelőttbe
támaszkodtam a pergő mészbe
én ki olyan mint az oltottmész
csak nefelejcsszemem húsolt
aki látott két nefelejcsét látott
szippangattam a párkányülő
rózsafapipa tűröm-nem-tűröm szagát
a felbolygult rózsatők zöldjének
képzeltam magam amelyek között nefelejcskék rózsák
kéken akár a múlt-jelen-jövő
és tagolatlan mágnesként húzott magához a levélrózsák
ijedtsége:

s az aszályé:

a műhelyben megpihenhettem
az egyetlen ketrec ahol nem vagyok magam
a borsófejtésben a babszálkázásban
szerettem a pitvarajtó lebegését
ki-beterelgette az alacsony lázat
amitől szaggatott a köhögés –
mondd fiacskám megismernéd-e nagyapádat:

a padlás diólapályán elfeküdve
megtaposta a hátam a sok golyó –
ha magam tiportam őket megbocsássanak:

a sugárfények zsinórjai között oldalazva
ne érinthessen egyik sem
ismerkedtem a száradó füvekkel
a tudóskodással ami maradt
hát ez a mindenki verslocsogású nagymamája
bíbortetvet gyűjt és sajtol
vaját köpül gyöngytyúktollat tűz a kalapjára
hogyan az iparosbálban ő legyen a leg
mi van még túl a falun
ahonnan szünhetetlen bámul
az idegen vonal
rohangáló vonat
tébolyult kincstár
s néha bezötykölődik valaki emberforma
mint Putroveczné Orbánja
aki félkarú –
csonkák élnek a vákánccsos mögött
ahol elvész a nappal:

amerről vérrel telt gömböcök jönnek:
s onnan a tüll:

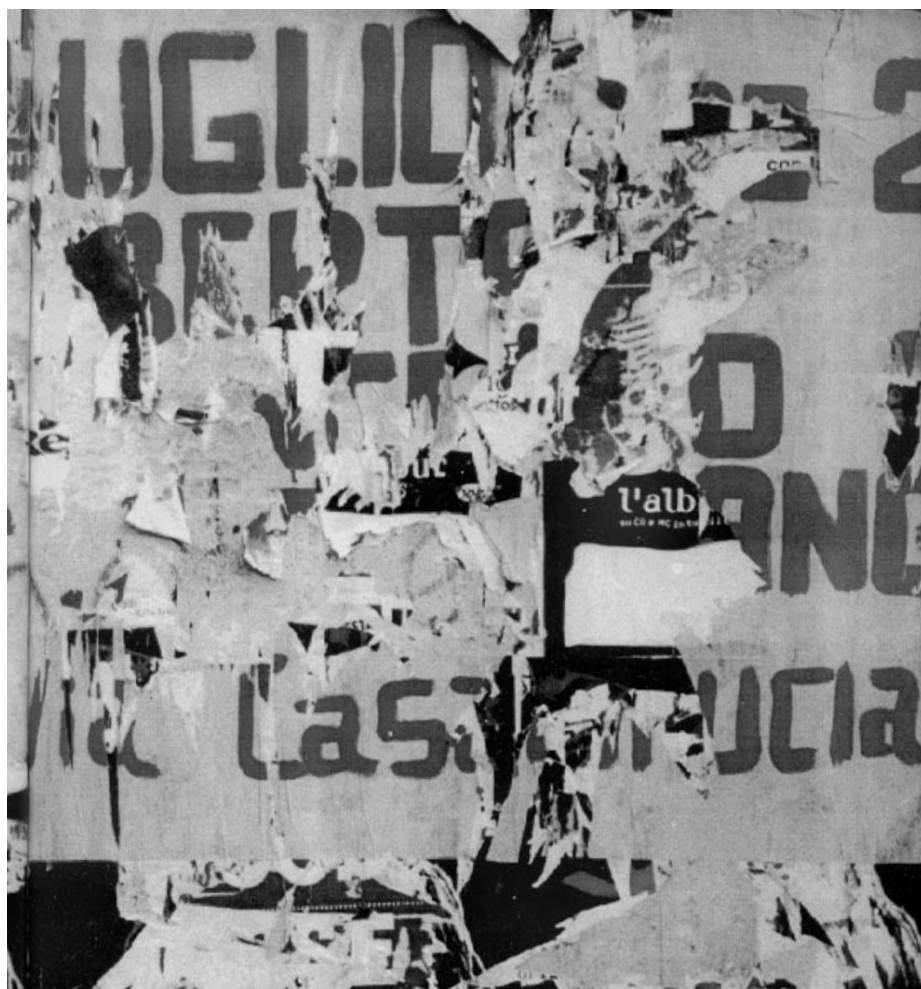
az aranyfestékbe ott keverték
a kelengyét és a szalagokat
törölközők szegélyébe az arzént gyufamérget
lúgkövet szódát –
a néma kagylóba a könyvlapozást:

a kagylók mind paráznák
akár a piros medve a magyar málnásban:

a sötétben minden gyümölcs:

az őzszarvra föltűzött hattyú is
az elmetszett mondat is az
ha hozzáérsz
ha hozzá
vérben fürdik a zenekar
vonók szaladgálnak a birkabélen
lóbelen pulykabelen
kiharapnak belőlük egy-egy hangot
a húrok állathangjai lecsapnak vércseiszony
– a hattyúbélhúron hattyújaj
olajjal kent seb párnabaj:

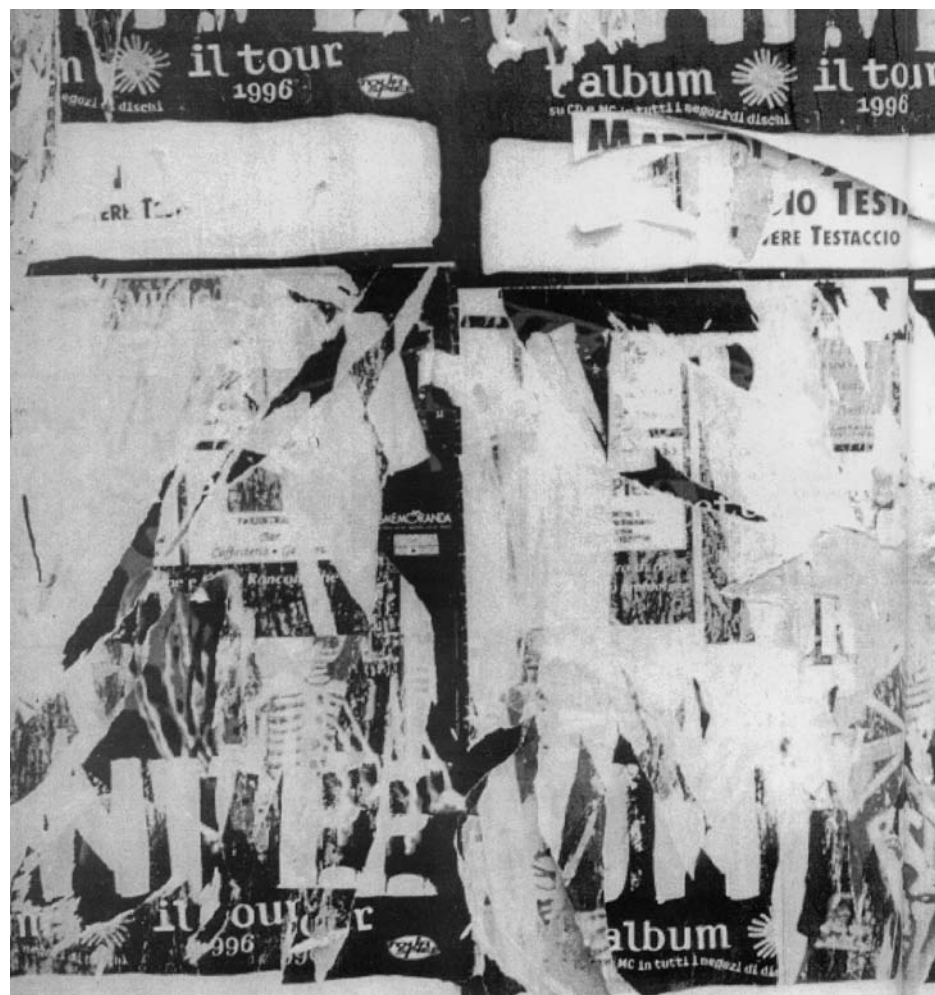
a kicsipeszelt angyal fülében karika
szárnyába omló májmoha mellén betűzuzmók
szög is került lábába hogy nem izeg-mozog
eltakarja így a csigalépcsőt
a bimbósötét utat mely feljebb vagy lejjebb
süllyed és emelkedik a valóságtól
a lótól
képzeltető mert olyan akár a csigaszelvény
szemközt

rám-rám szól merre te virág
– nem virág róza kékRóza:

az angyal fűrészporról van tele
fűtéspporról tömtem ki alaposan
ha elmegyek előtte ne jajgasson
ha visszajövök ne jajgasson
télire legyen alagyújtós
petróleumszagú az angyalom
esztetikus
lökőbábú volt a háziőznek
nézegettem mint incselkednek egymással
pálcával verdesve köröttem a port
nagy izgalamban a székrekedés is elunt
a vörösőz kábán
az angyal hajnalharmattól súlyosan körözött
préselték egymást
de a rubinpatácskák voltak a gyengék
– háziőzhúst faltam
háziőzkolbászt füstöltem
szívós akárha fűrészpörtömött
messziről szaglik bak volt:

az angyal bőrébe lukakat fúrtak a kukacok
a száraz bőr sörtelukain pereg a fapor
perceg a szú a gerendákból pergeti ő is a kort
nappal az angyal éjjel a szúangyal
a lukakat betömték a szekliceszilánkok
a két szárnyhegy ábrákat karistol
látható miként fordul el alattunk a föld –
ijesztgetőmet a lábasokhoz
csattogjon csattogjon
verje fel szülőjét
füstjével ha láng kap tollába

petrószagával szúrja az orrát
ha hiányozna az ellopott hold:

forgácsokat faragok az őzszarvból
szaruspirálisok guggolnak
ugrálnak mind hangosabb a lábascörgés
buszkesztyűkkel dörömbölnek
ez lukas
meg ez is
ebben kása ebben moslék főtt
ebben meg csirkedara
s az is kinek sárgaszilánk van a szemében –
ha félrecsúszik valamelyik
jó lenne tudni mi van mögötte
másik vagy semmi
nagy üreg szívbarlangjában kicsi kéz
tortadobozzal vagy kalapdobozzal
amelybe rejthető az éjkorong
de nincs benne
nincs benne még
mert a helyén a párnák fölött:

a matadort is a tűzbe –
villog belőle a fogsor
a szemaforos kismama fogsora villogott
hogyan elszedték a vonat elől és kanállal
zabálta a matadort
de megmaradt
drága fosóvíz
megmaradt az apjanincs gyermek
matadorízú a csókja
és gyöngyökből a fogsora
mint senkinek a zellerzabálók között
jobb mint a rizspor a finom homok:

az udvaron
lassan már minden holdváltozat
hideg bőrtelen tócsa
beleeshet a saját képébe
megvakul ha akkor nézi magát
mikor elpattan a hegedűhúr
a bélhúrok
nem lehet miattuk közelebb húzódni a hangokhoz
lezárni és újrajátszani
a krumplivevős rádióval se lehet
egyirányú
valódi szirénariadó
el lehet benne kóborolni
szivacsként gyűjti magába a vizes rémületet:

szívet csak én tudok rajzolni oda
szürke ónnal
a bölcsőnehezékből
ahová nem fér be a farkasember:

elvéthető a harmincöt foggal:

puha bélkövekkel –
akár az igazgyöngy
csak éppen szarból válik M az ember belében
homályos tükörgolyók a hasban
kitapinthatóan
elcsúsznak az ujjak alatt
nem úgy az izmok golyói
azok vasszívében nem gyümölcsmagvak
féregpeték
réteges angyalfoszforos magnéziát
s a bélkövek között szőrkövek
üregkavicsok
nehezekei állítják talpra a testet:

bebalzsamozódik bennünk ez-az
üvegnyakú apróságok viaszpuha gőzök
vándorkövére kóperták
a bélhuzamban –
éjszaka ébred mind
nem találják a kert vészkiáratát
nem az ősírást
a vörössuhogást a káposzták belsejében
a levegőből érkezett usakatonát
akinek csörgött a zsák a hátán mint mákgubó
s kérében a mákszál
a kőfejtő gyomrában niggerbombák
a méhemből niggerbombák
agyagbabák pöffeszkedő húsgránátok
bevontan a hányás nyakjával
mázfénnyel a görcs ragyogásával
a házmágnés nem segít észak a dél
dél a nyugat kóborirány
kábavillám
freskókon köt ki mindegyik
összeroppant gerincek hólyagfejek mögött
égve felejtett villany:

mit tud a hold az udvaron
a tepsicsattogás a fejtett toll
a kékkövek hegyein
minek lapogatja a bábokat
hát nem lenne többé –:

én
mindenki holdrabló nagymamája
boszorkánykalapáccsal kezemben
minek ütögetem a felfordított lavórt
minek verséneklek
lehúztam az égről

megszabadult a jámbor világ
levelet zörget a striga seprőnye
némulnak az ércek –
magamra vonom a korongot
átlátszik rajtam nézhetek nézhetek
kilukadt angyalt – a mágnes közepe
a sárvödröt teszem meg székek
szeklicével rajzok szemöldököt
szemhéjamba szurkálom szempillának
megdöglének az éjszaka vörösei
a kékek huzatában
az udvarközépbe repedt kútjukban
le- és fölcsavarom gyűrűmet legszebbik ujjamon
lebegnek mellemre terített hóval
rátapasztom a levegőt az orrokra
tyúkkapirgálom a mohatéglát
a falban
a luk falában
a lukat farigcsálom az egyetlen utat
amelyben záporoz a hattyútojáspatkó
Putroveczné nyúzott Orbánja kovácsszögek
a tüll a bakszag
az égnéger föl zabálta kőbánya pora
a kópiák
rézpárkányra ülnék de minek
ha képem be szakad a pormész
akkor is olvasgathatok
a nefelejts lassú szemével
röphíd vagyok az összefirkált
szívbarlangfalak között és
kupolaseggű nagymamácska
hóna alatt lakkéber torta- vagy kalapdobozzal:

lág Szé
k a W/ amban Lem zbe mutató tek igwamban ernezbemu

mbat 22.00 szombat 22.00 2005. n
nec 15 óra árnag :6 óra és nov

Shor an l ók. helyezinen és M rtens Shopban ka Je /ek elővéte be
(nem: 2.000.Ft) atelben: 1.600. Ft, a hely... 2.000.Ft) (Előv

ig wamba 2.00 6 óra 10

neake a helyszí a Ma... Shop at

[a jázminillatdoboz]

elértem – mondod – hát elértem
kinyalod a rézkanál öbléből az ízt
feleled a mellérendelt mondatok jáspis kötőszavát
a belékövült előképzőt a hátravetett kiméra
nyomaték- és fokozó-határozót
bár rád tapadnak viaszrózsa a kékkagylóra
s formatartalmát meg-megemeli a sós víz
lábujjaid nagyjához sodorja visszavonja
máris a törmelék közé
ez a fövény is csal
csupán saját létében változatlan
dugod a kanalad magad mellé a homokba
a nyele kicövekel s magához köti a késői éjszakát
pányvát vet a közeledségben tüntető fügefára
vonszolja rángatja ha tudná se értené
mitől válsz görccsé:

nyitja magát s bezárja a viaszrózsa
tempó tempó és hullám zöldül a vas
közétek lép holmi összefüggés
árválkodik kicsit majd megnöveszt
a) egy talpnyomokból összeállt térképet
b) a korallszirtet c) a szirtet megkerülni
képtelen tengeri dögöt d) egy illatosra ázott
szép hasú dobozt e) sötétjében az időciklusok
elzárt hamuját
most ért véget a platóni év gyújthatsz
az otthon cigarettájára a Nap a Hold
és az öt bolygó visszatért a kiindulópontra
mondod hogy ezernégyszázhatvanegy:

máris haslábra kap a kiválasztott kagyló
eltűnik hátán a rózsállattal
holott benned a helyét megcsinálta
kapkod a kéz a szív hogy e lukat betakarja
szokással tűzzel hóhérlevéllel
sorolod százszor elértem elértem
hasztalan:

beléd akad nagyokat szökell és verdes
nyakán ott a trónforma jel
édes illatot ereget a szája de nem hiszed
el a tanulságot hiába mondja hol a házad
mert itt vagy háztalan
a fosztóképzők egyébként is gorombák
lenyúzzák a bőrt
és a bőröd még a tarkódnál hozzád tapad
úgy csapkod a szélben formázza magát
mintha te lennél rajta a súly:

orrodba vág a dög szomszédtartományaival
megrettensz a bűz zászlajától
és ráébredsz a mesterséges mennyországokra
ó charles bonckés kisasszonya vándorcigányok
megkékült az eladó múzsa válla
– ilyen mocsok leszel te is
felismerlek pedig mondanom kell még neked
az elfek idegfájdalmáról a heliopolisziak
könnyű érintéséről ezt-azt
talán éppen az üresség s a mirrha kapcsán
misszilis levél ez is édes mázzal bevont
apró és csontkemény sütemény:

永不凋谢

— 具，地勢 —

迎有 意者面

· 橋下 ·

nem hagyja magát a képmás madara
beül abba a kicsi üregbe igen éppen abba
így ér össze s határolja egymást a tűz a víz
riadsz és tágul melledben az úr
hiába pirkad a horizont réz-oxiddal
rázod fel az örömnünnepet hogy begöngyöljön
hesiodos szerint csak ötszáz évet él
a főnix a lakatlan szigeten
arábiából jövet indulva egyiptomba
a piramiskamrák mázolt gyönyörű etiópjaihoz
meglehet éppen szicíliába
ahol olyan illatos fűszerek gyűjtik az
olajat melyeket a fészkébe hord
fogjon az tüzet a templom kapuja előtt:

betűződ máris lactantiust ez nem vall
képzeleterényre nem fér hozzá a dob
a halált ünneplő furulya
füsttel pumpálsz tele ujólag tüdőd
manillabolyhokkal beszélgethetnél a szónokokról
mert a főnix slókás keletről jön a mennyablakból
az áldott magányú térbe
hová az augusztus-szekérből ömlik a fény
tengerikőzőld erdő közepére
túl a négykezes félelmen éhségen
mert nem csúszik felhő az égbolton sohasem
ha hajnalon ébred
fürdik forrásban háromszor merül alá és
énekel s utolsó reggelén elbágyad
gyors repüléssel jut kiszemelt pálmája koronájára
messze emelkedve a földtől
ne mássza meg kígyó más ártó állat:

典

月

華

小入為，所
物

律

考

謝

地

édes nedveket gyűjt súlyos illatokat
a sziget gyümölcsöséből balzsamozza fészket
teste forró
az égi hőtől kapriak lángra az ágak
a madár szürke hamuvá ég oszlós szagúvá
e hamuból rügy sűrűsödik kicukrosodik
mint nyelveden a vaszantatilaká míg reggelre
megjő az ősz s gyönyörű mint a szerelmes asszony
orcája friss vízvirág üde fű a fátyla
ért rizsmező kifeszülő derekán a köntös
s hattyú rikolt mikor az ékszere csörren egyet
e rügyből tejfehér apró kígyó kicsúszik
összetekeredik tojássá válik – ő lesz a főnix:

visszavonja magát máris a fény – ülsz
a morgó tengerparton a mély éjszakában
betekerve a beléd akadt dögszagba
kutatsz üregeidben agyhasábok közt
hosszú idegkötegen kipengetsz egy hangot
hárfa az és hársfahang
hársak üzennek Európából
igen ha egyszer végigültetnéd a dunának partját
ezüsthársakkal tiéd lenne az a méhes
kitartod hát a hangot megnyúlt á
lecsúszik a lépcsőkorláton
egyszerre csobban a kezdetvég
közös perecet húznak az elsüllyedő kézre:

belédtör a -tól/-től
a korallok szirtjén pezseg a víz
ujjaidban amíg meg nem érinted a beomlott vermet
az ötödik-hatodik bordád alatt:

a fügefa-avarból mászik hozzád
az egyetlen állat mely szereti a tüzet
– a salamandert azonban nem szíveli a tűz
aristotelés salamanderének arca
pöckölöd a csikket a kékkagyló után
ott a hátán a krizantémszirmú viaszrózsa
újból virágzik csápol félig disznó-
félig majomszemű röhögsz fel hátat
döntesz az elfeküdt s lenyalt kőoroszlánnak
bár plinius mint mindent ezt is tagadja
gyíkfejjel kérkedik azzal hogy a máj baloldalt
mivel étlen-szomjan él szája mindig tátva
– a hűvös jószágot melledre teszed
próbálsz a húség kipárolgását
hízlsz harmattal széllel
félénksége okán szüntelen színt vált
de számára elérhetetlen a vörös és a fehér
mert teste hústalan
szívében nincs vér
míg más állat egyszerre csak egy embert öl
a salamander többet –
gyümölcsfára találva megmérgez minden gyümölcsöt
kútba esve a víz halálhozó
de kinek salamandergyapjú a ruhája
annak ártani nem tud – két gyémánt szúrja
pupillád kiolvas belőled mindent
te is átlapozod és könnyen kikaparod
magadból az elhúlt zsarátot:

elérted – mondom – hát elérted:

csönd – figyeld a hosszúajkú fügefát
vastag ujjain hogy' telnek és puhulnak
az ízes buddhák a hellén éjszakában
magukba szívják a kavicsok erejét

也 知 大 益

a tengerfanyar párát
miliméterről miliméterre forgatják
testüket a piruló holdfénynek
izzik rajtuk számtalan mézcsöpp
éji szenderek nőstényszaga
amint előbuknak a tenyeres levelek közül
érintetlen
magukba zárva az unikorn-rózsaszínt
amilyen türelemmel őrzik a mását
a mélytenger csigája
és a locsogó habsaláták:

ez a te fád – évezredes
előtte az aquamarin fölötté a blank éjszaka
buhara-porcellánja
az omló karsztmeleg vállára terítve
az ezüstzöld olajfáknak
könnyű teher de lombja nő tőle minden ágnak
ólomcseppek híznak a gallyak hegyén
hermafrodita vasgömbök az ághajlatokban –
így húzza valamennyit magához az átmosott föld
s a benne megmerülő test:

nézz ki rám egy levélablakon
vagy a hajnali szavakon
a zsúfolt csönd körbeállítva
kiáltójelekkel és lomha sókkal
és megesik hogy föl-alájárnak
festett bábok bronzhegyű pálcákkal
selyemernyőn az aleuron-madarakkal:

ez lenne az első csönd
ellakják a tárgyak csak a percek sürgölődnek
köztük jelölnek még
lompos feltörlőrongyot a kiveret ablakszemben

招

本公司是以屏
本消 一付

csörgősipkát a hanglemezek dombján
lámpaüvegre dermedt kaszapókot
zárják a naftalinfiókokat nyitják a sárga
lépcsőházakat a kisózott huzatnak
a kerek ezüstitálakon megérintik
a levetett gyapjúruhát porlevendulát
a salamanderbe szúrt ellustult kötőtűket:

fel nem fogod ésszel
miért párizol a fügereménnyel
rímtelen es hiú magányban
a hangzóhó ragacsban
hogyan jövődbe láss – számíthatod
mennyi öthatod meg öthatod levélrezdülés
a rongyosra dúlt sínai mészkövön
míg teniszcitrom kocog a távoli páston
hosszú-kényesen s arra lendül a bot
a tekintet
beleakad a fádból lett ligetbe
elhúsöl a gyümölcsök között
kövéren
ingnak a keletszélben a buddhák
a fémcsőpekkel ritmust mérve a térnek
ahol a szívverések
és az órapercegések utolérnek
és a hárssorolások
és a kitömött beszédek
kibeszélnék géged barlangjából
számlálva az élettérben gömböt gombot hangot
csapkodó szekrényajtót
kagylótörmelék szánkázó hangyáin
hártyás vitorláit a szélnek
átkozva a fanyar manillaszivart
ami föltölti a másik teret
melyben szünetlen fogy kiterjedésem:

糖尿病、肝病、
病等疑难顽症，
法，在医学学术
望。

经营药品项目，
业化经营为主、专
追求人类健康，发扬中
珠、马、海狗等
药物质量，
心自有天知，将传
令相结合。

759539

az oszlopszentek után
azokat messze s érintetlenül hagyva
ahol a faragott
pulinagy kőoroszlánok a velencefehér kertkapun
vonítanak a féldrágakő holdra
a gumisima tengertől szétbolondulóra
a folyékony feketében izzanak a
begörcsölt olajfák
a tekergő folyondárjázminok
és előtolakodnak újra
az elefánttestű sziklák
egy régi delta ráérős csobogásával
csúcsokon ködmonostorok
és aszkétakontyos szerzetesek
a méztörvény viasz-szagban
elgörnyedt hallgatás s üledékléptek
magukkal vonszolva az ájtatos sötétet
amelyben megdagadt az idejük
és az árnyak plüsspalástja alatt
elfekszenek a dagadt bokájú szófák:

a tusperem lebegő árnyai
el- és visszalépnek
messze és közel a bomló versdögtől
emígy a pergőnyelvű jambusok és a
kihízlalt görög epizskópok
a bíborpark gyöngykavics-sétányain
a világító vérkúttól:

fügerothadásban
az oszlopvidék után
a komlókeserűben alámerül az ametisztharapta
hold magával ragadva a pomagránátok
belsejének rekeszes kamráit
a szorgos-lázás sürgést és sürgetést

判斌安法軍

二樓

李俊瑜

2004年

李俊瑜

李俊瑜

李俊瑜

s az ábrándokat a magok belsejéből
hiszen kőfejtőfehérek
akár a kertioroszlán szemzugában a sírás:

mondd M ez
a hajnalos tengernél
e megszabadító fügefa alatt
a főnix és a salamander egyesülése után
amikor méltón lépdél a víz grádicsain
a fény medúzahajjal és dobogó narancsként
hogyméssze érzékeny pupilládat
s nézze
miként hunyorog benned a kandallókeselyű
és a meghűlt márvány:

torkodban jácinthagyma –
mit akarnak itt a tojásfejű padlizsánok
a karcos trombitavirágok és fügekaktuszok
árnyai közt felhasználhatatlan lények
szavuk idegen
amilyen te és a fölhasított zsákok találkozása
a mésszel kent nyártörzzsel az útmelléken:

a szomorú éjoroszlánok meteora után
a sívó karszt térképén
a szuszogó kert oldalán
ahol magadmagam
eléd tolakszik ezeregy imaginárius lánchíd
léphetően amilyen az
ahonnan elszabadultál:

szeretnél elegáns fuga
oszlopfejmotívum lenni
amikor majd sétálsz a gyűlölt korompesttől
a megvetett kéménybudára

alattad az elfénylett folyam
napbolond tükreivel
azzal az imbolygó dinnyehéjjal
amelyet itt kalapként használ
a tengerpart rákfogó kölyökfiúcskája:

menj délnek mondtad –
itt is néznek a lánchíd oroszlánjai
fixálnak mint látványt az ezüst
a hígezüst amilyenek a félhajnal tengerének
lomha halai amíg megússzák a lagúnakeretet
vagy a kagylókat
melyek köpenyében gyöngyházba költöznek
a vándorlást elúnt kvarc szemek:

az okeánost akartad

látni amint üvegkönyvvé válik
s az üvegborítók között háborog
viharosan borszínűen
apadva dagadva tizenkét morával
vihar után elcsendesedetten
halzsírfénylőn olvadt üveggé
de ismét víz szeretne lenni
ringva hínárokkal locsolni sirályok lábát
palackorrú delfinek otthona
s a fölpuffadt ebhullái
ami ott köröz a korallba akadt
megtört árbocú szkúner körül
míg be nem vonja mindegyiküket a
barna bőrszivacs boholyoszat
s szét nem szerelik az évszakos áramlások:

ez a hely – színén és fonákján
nyarad a ligetes fával felmosott napokkal

古江庫

金雨

ahová nem bámulnak az oszlopszentek
csak a salamander bővöl merev szemmel
s lentáskából teríti eléd
a főnixtől lopott mágikus térképet:

nézed a megszótt anyagban
s véletlen érinted a hímnemű mandragórát
nilusmocskos és sárgarépa-levelű
mögötte áll az asszonyterebélyes kerti laboda
– hangjától megőrül az ember hát engeded
fúródjék mélyebbre a földben az embernövény
sikoltozzék a lányokat megejtő puszpáng után
mert olyan a szaguk mint a férfiak magva
de viasszal tömőd be a füled s egy
korom éjoroslánhoz a lánchídkutyához
kötözöd a mandragóra levelét –
tudod a növény sipítoz s az állat
holtan esik össze – de élsz
hős mandragóraásó hogy a gyökérrel fölnyisd
a pecsétes térképtekercset:

ez a terrénum szabályos köralak
az okeánoson túl mérges állatfejek
hajolnak előre torkukból vihar árad
megcsap szelük – a térkép közepén
derékszög alakban meghajló tenger
mare mediterranium
észak-déli szár rajta a földek közü:

tengerpartja nő és apad
a mellkasban megdagad ettől a levegőég
a szigetek lefelé úsznak a folyón
változtatja a helyét a margit-sziget is
anno közelebb a pesti oldalhoz
egyetlen rúgással lökte át csónakját

大
牌景

品牌

光松

宏
EI

森
COMPUTER S

电脑 到爱因森

详情咨询 337811

toldi a szigetről a partra mégis meglep
a csizma nem félsziget még hispániával
alkot közös partot:

a tengeren ott van minden sziget
krétán a híres labirint
bonyolult embervérfolyam
s egyszerű akár az elhullt kézfogás
daedalus házának nevezi e térkép
– benne rég halt
halak miles maris: tengeri katona
kard az oldalán csillám penge
ezzel döfi át hasas hajók alját
úszó háromfejű kutyák szőrös mellkasát
krétáról sellő úszik fel
koszorú jobbján balkezevel fogja
játékosan halfarkát
– mennyi csuda lény:

a serra dagadt vitorlával evez feléd a vizen
ha hajót pillant meg arra vitorlázik
mígnem holtan merül le
a féllábnyi echinus bármilyen bárkát
elvisel a hátán – de ne együnk omlós húsából
figyelmeztet bestiáriumunk mert
jellemünk károsan változna ez esetben
a delfin szája nem a fején a hasán nőtt
s ha dühös kidugja piroska nyelvét
zenekedvelő imádja a hárfahangot
tanú erre albertinus nagymamája:

a kalózok elfogtak egy hárfást
a tengerbe akarták ölni – arra kérte
őket engedjék zenélni
a hárfás játszott játszott s mikor

菜館

客

王
百

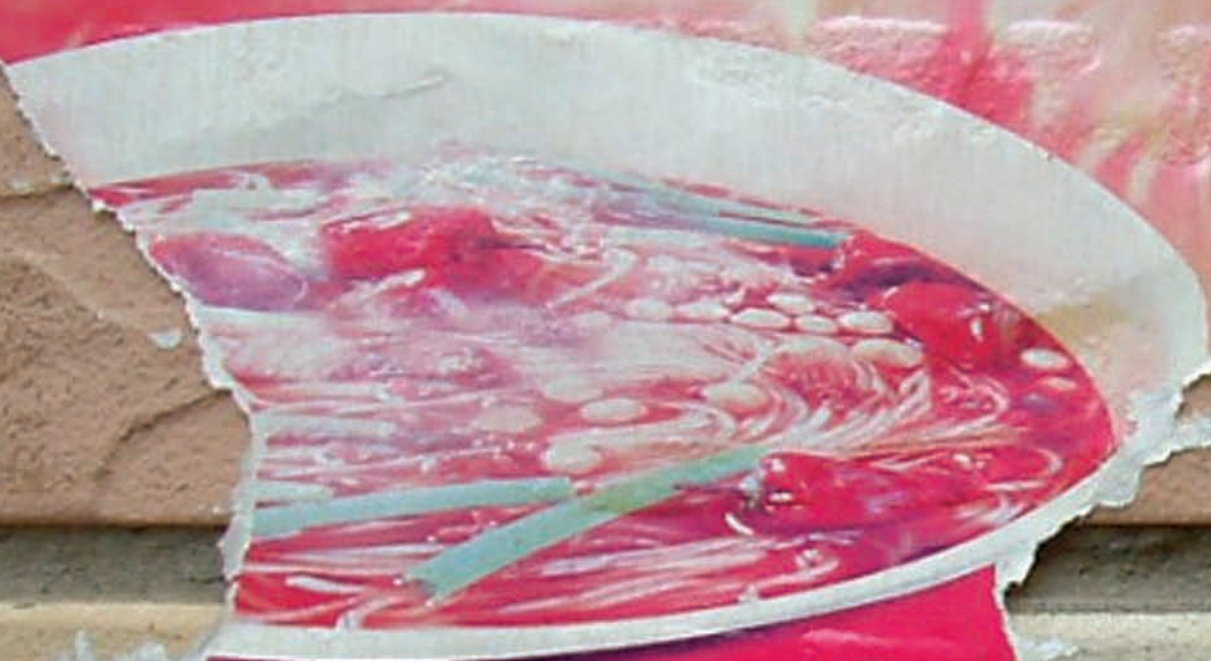
Budwe
SINCE

letette az eszközt nyomban vízbe vetették
de a delfinek egyike gyorsan a közelebbi partra
úszott vele
a habok mindmáig fenn tartják
ama ölbe fogható hárfát:

csak azt írd amit tudsz
mit törődsz mással gyűjtasz újra rá
hogyan elirigylik a parázst tőled
meglehet ez is a hűséghez tartozik
csak annál alattomosabb –
és annak akit érdekel:

kilúgoz a térképtenger szele
a tenyérfolt mögül zúdul esernyőszaggal
fenyőtűrobajjal a két tenger zúgása között
annyi a rés amennyibe éppen beférsz
a lenyalt kőtől eloldalogva
bár őrzitek még egymás lenyomatát
más téridőben marad a torzó oroszlán
másba lépsz te s ki
rövid sikátorba macskaköves plázsra –
valériána – fúrod vissza magad a foltszájhoz:

a szirének énekgyönyörű asszonyok
átlóg a lüktető perceken a karjuk
haltestük vajfehér de arcuk kegyetlen
hajuk érzéki lószőr
látták őket a tengeren
gyermeküket karjukban vitték
összetéveszthetők az ember esküdt
ellenségével a hableány: scylla
emherhúsra embervérre éhes
így tehát emberszabású
hát óvatosan kezelj bárkivel

传承百年传统 演绎现代美食

正宗四川名小吃

家粉

meglehet éppen hozzá ér ujjbegyedhez
s máris evakuál belőled a vér
koponyádban zsibbadtra táncolja magát
néhány ott rekedt gondolat
a hangyák is gyorsan megmásszák
harminchat év vízszintes csomolungmáját:

a tonzúrás tengeri szerzetes tudod
játszik ficánkol a habban
akár a halakat a szirt kutyadöge
a parthoz csalogatja az embereket
és örül ha mulatnak rajta –
ha megfogod a víz alá ránt
s leharapja arcod
a szobrok büntelen maszkját
elsiet vele fel-felpróbálja
bár előre tudja hiába nyújtja feszegeti
nem lesz te akár a tengeri püspök
akinek a fején marcona süveg
– így nem lehetnek emberek
hiába vágnak száraz házra
mohpadra a kertfal sugárzásában
kerek lassú betűkkel írni a palára
hol közel gades szigete
herkules tömzsi oszlopaival
a világ nyugati határán
a facies nélküliek között mondjuk
éppen egy füge édes körletében
retzinát szopogatva kenyérfalatokra –
emeled szádhoz a hús palackot szellemüveg
jázminillatot fog orrüreged:

térképeden cölöpsziget velence
párizs és róma felezőjében
s a duna mellékvize a fluvius wauth

s a fluvius tíze ott érinti az okeánost
lassú deltával hol a gyomoralak-föld
tulajdon múltaddal és jövőddel
félig emészttve s emészthetetlenül
bár hungarn a gőzszuszogó jegesmedvénel
közel a don hegyes sapkás férfiához
– ez az alak lókantárt markol és törpekönyvet
a nyeregből gyerekbőr lóg s leánykafej
a griffe népe ilyen bőrruhát hord
oly buta mint a strucc vagy a skorpió
a fügefa kőmagvai között
fejpotroha felett hintálva méregzsákját
a lovast pöttypárduc s indigómajom fogja közre
– ezért találkozol skandináviában
majommal kakasmandinkóval esterházynál:

északon kutyafejű: cynocephales
amazonok országával határos birodalma
keletre harcos scythet mutatja a jelzés
torkomban
s a fövénybe szúrt kanál elgörbült nyele
– ellenségkoponyából isznak csataszeretők
a sebkútra is ráhajolnak:
a fonálfolyód mellékén emberlábat
majszoló férfi: essedon
átlát hozzád imígyen pannóniai
szülei temetése után barátait lakmározza
hónap hónapra nem zuhan ki szerepéből
példaadó pedig oly közel jázon földje
hol az aranygyapjú – a birkahús
megmetélve gödörbe kerül:

az okeánosban a félföld körül
szigetek fekszenek – ahol ülsz oda
ostrommal se könyörgéssel el nem jutott

绿茶

亲近自然

装上市

亲近自然

亲近

nagy sándor
miként terracottára sem
csúszik vissza a salamander zsákjába a térkép
kezedtől elnyálkásodva nyákzölden csigaállapotban:

süllyed-emelkedik a szirtpezsgésben
a megbontott dög halszikrák mutatják hol van
a lebegés vázlata:

a kanálnyel a fügefa s a dög finom szögének
közös pontjában három torok szürcsöl
selyemszálakon sárkányrepül a bomlott szag
de el nem engeded a dobozt a doboz sem enged
átjártok egymásba sötét ronda szakállal
kőrmös kézzel rózsaszín és duzzadt szemhéjjal
ti már csak egymást tudjátok rémíszteni
mi sem természetesebb a tenger kutyájának
hármas ugatásánál – a salamander térképén
főnix a főnixén a salamander
karcsú vonalából egyberóva
a tiéden mindkettő
innen már érthető a dobozmotívum
s a finom karcok a jázminillatos pánton
tépelődsz melyikben lakhatsz hol bontja tűszirmait
a ragacsos viaszrózsa hol omlanak össze
az érzékelés merész szerkezetei hajolok távolabb
– a lét pályvája messzibbre nem enged
a nagytotálnál s máris visszaránt
megdönti oszlopomat szánkázom hozzádhozzám
átkozódom is bosszúkurva a tétova léniában
elértél mondod hát elértél
beszakítja az fény a héj évszakát:

lépnének tovább s oldalt
egymás zsákmányai a selyemhernyó-szigetre

de a gyomorforma-földmágnes magához ragadja
a firkát szürkén és
tudhatjátok
innen nincs többé menekvés –
megfogtak egy tükörrel:

a szkúner kötélzetén szabadvegyértékként
röpképes szárnyak ó charles hogyan bírja
átváltozott tested a brakkvizet
ami van mindennek csupasz hiánya
holmi negatív tér kimérhetetlen vigasszal
silányul terpeszkedik a düh
holott feltöltve a döggel
amely talán a mostban megközelíthető
a visszhangos köralagútban
ahol egy időben az ok és okozat
az alany és a tárgy a delejező
és az alvajáró – ez a dög tökéletesen az
szőrzetében fölgyúlt az arany
gyűjtöget rajta
a narancsszínű csillagos zsákállat
a vajhallal s telepnek jelölte
erdejéhez a tengeri tölgy –
ki vagy te kérded melyik alvilág
kutyája kérdem s ki vagy hangol a
visszabeszélő behorpadt szemmel
felismerhető-e a látvány
moszatmadarak és dermedtszájúak közt
az árbocmagasságban
ahová elér az elfeküdt ciprusörvény
míg magához szorítja a szigetpartot:

(1989)

倍。

子 137 师 样

老

心强，工作

情，帮助每

告新

主书

根据国务
关部
一届
务合
费10
公证。
并得到

值得注
《关于新

司不让进入
了广大业主的

上两政府机
号裁定书裁

制力和执行
业主可依法

业主
力，也未

立即向静

业主可以

业公司已
共四所
的物

59
委
二
再
存第
月
0871-512
0871-65
月
3,23,25
101,102
30元

302
100
5,17
30元

水站4665678
水站4124156
水站3535593
水站7175757 靖国
水站7371776 茨坝
水站7481156 白马水

乙工贸 限责公司

3
强制力
云
交
区的空地产权属于全
委员会将依法
工作，可

少儿、中高
考试和中高考具有丰富
美院输送大量的仇

[selyemhernyó-sziget]

a vagonban ahol két török arkangyallal lakom
fölkönyöklök s bámulom az ajtóres előtt elhúzott
celluloid-tájat csak könyök és nézelődés repetítíve
csupa lazán amint a tisztarézt rajzszög
a könyök bumfordi vájátába
az ízfelszínek között a savóhólyagba
merül s balról jobbra a tölgylevélszenderek a
falvak
a nárciszmezők jobbról balra
a mágnesmezők otthonosan
és fájón
ugyanúgy csupalazán
a házirilke a napfény és hús s a kényszerleszállás
közébe fúródva a könyvszobában
a voltpolcon: monológyszürke étkezés utánban
(az időmegjelölés csapda és tettenérés
tudom – a léniában
nincs pont csak vághatatlan folytonosság
magányba pofázás s a hangminőség
feldíszített kánpadja)
ha éppen elterül a hintakosárban
Fahrenheit Herceg
vagy többször is meglátom őt és ugyanőt
a vagonból szertebámulva

két hegycsúcs között s a kohótoronynál
a salaklejtő vörösébe beleforgatva
margitpirosan tépegeti a kerék s a margarét
küllőszirmait alápergeti megsodorva mind
a mészakősziklákon dohogó vagonszerelvényre
utánozza a pokolkatlan fortyogást
buborékokat ereget s ápol

[illegible]

madárszarból nőtt magoncot a sziklarésben
ó mennyi semmiség
begubózott látvány és -osság és fosság
ennyi márvány kifutópálya az elrugaszkodáshoz
visszbútt tett
a kristályok kasában méla savak
halovány mérgek és sávok

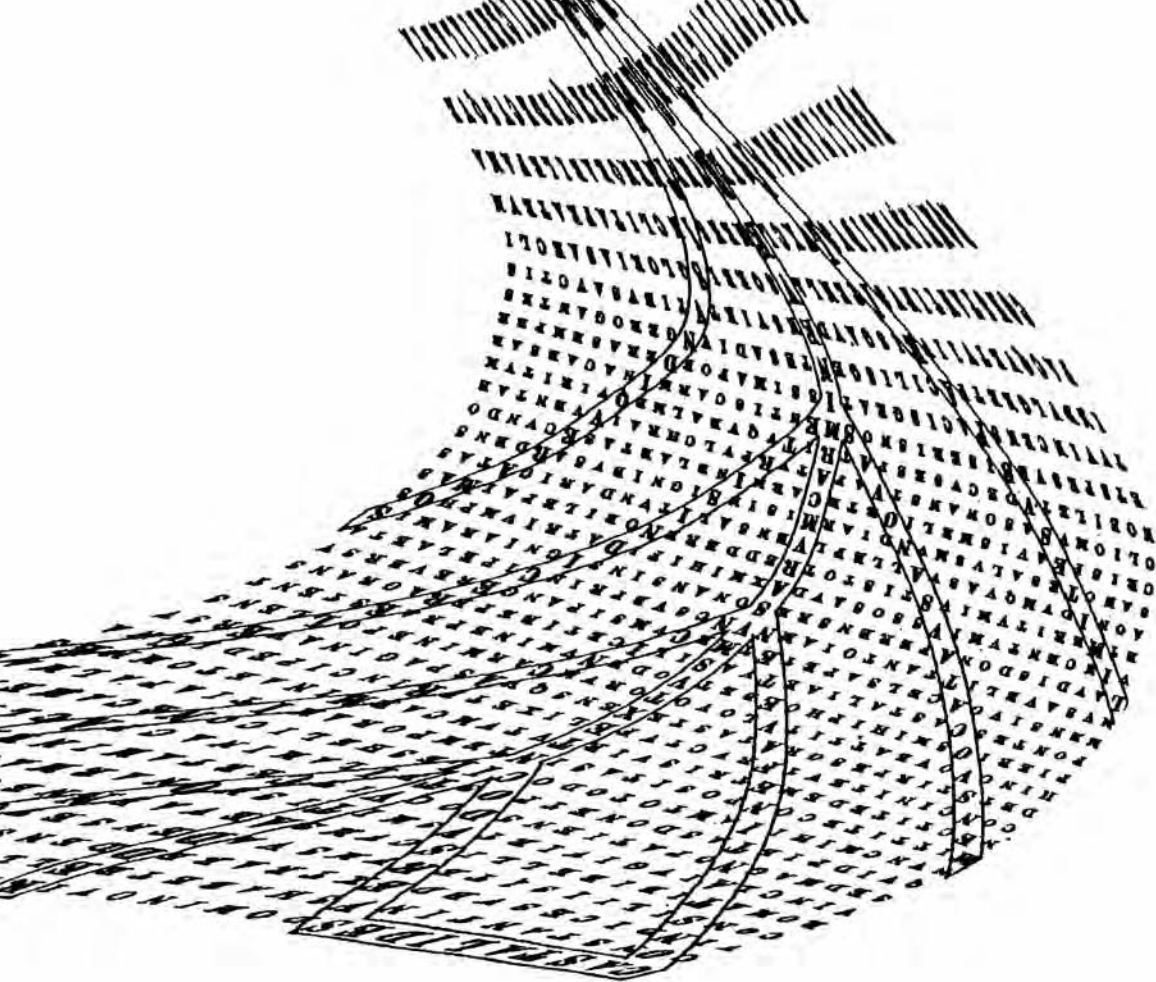
hogyan mondhatnám
ha úgy el nem mondhatom
áttetsző a szirmokba karcolt körömnyomat
üvegátlátszó
hasonlatos a gyakorlatozó tavaszi fűhöz
a pitypang rétvjáró szkafanderéhez
a harsány dinnyének
súlya nő mint láztól a gyerekszem –
a hasonlatok között tétovázó

óóóóó

fej
elmozdíthatatlan a helyszíntől bár ki-
kiszimatol a teremtődésből
orra oltottfehéren csillan nyála csöpög
a pezsgéskész látmészre
nem vonzható vissza – közjük telepszem
vagy inkább: belénk
gúnyvigyorral s felkészült ocsmány tudással
észhez ragadva a taszítást-vonzást
megnyújtva bennük denevérszárnyamat
finom és áttetsző ujjaimat
gepárdként a zsákmányra ugrásban
elhasalok bévül
akár a langy nedvek messonghi jázminában
a méhröpt az apácaszagban a hétasszonyok
a saját szerepük jelzéseképében
s mint a húsos ígék

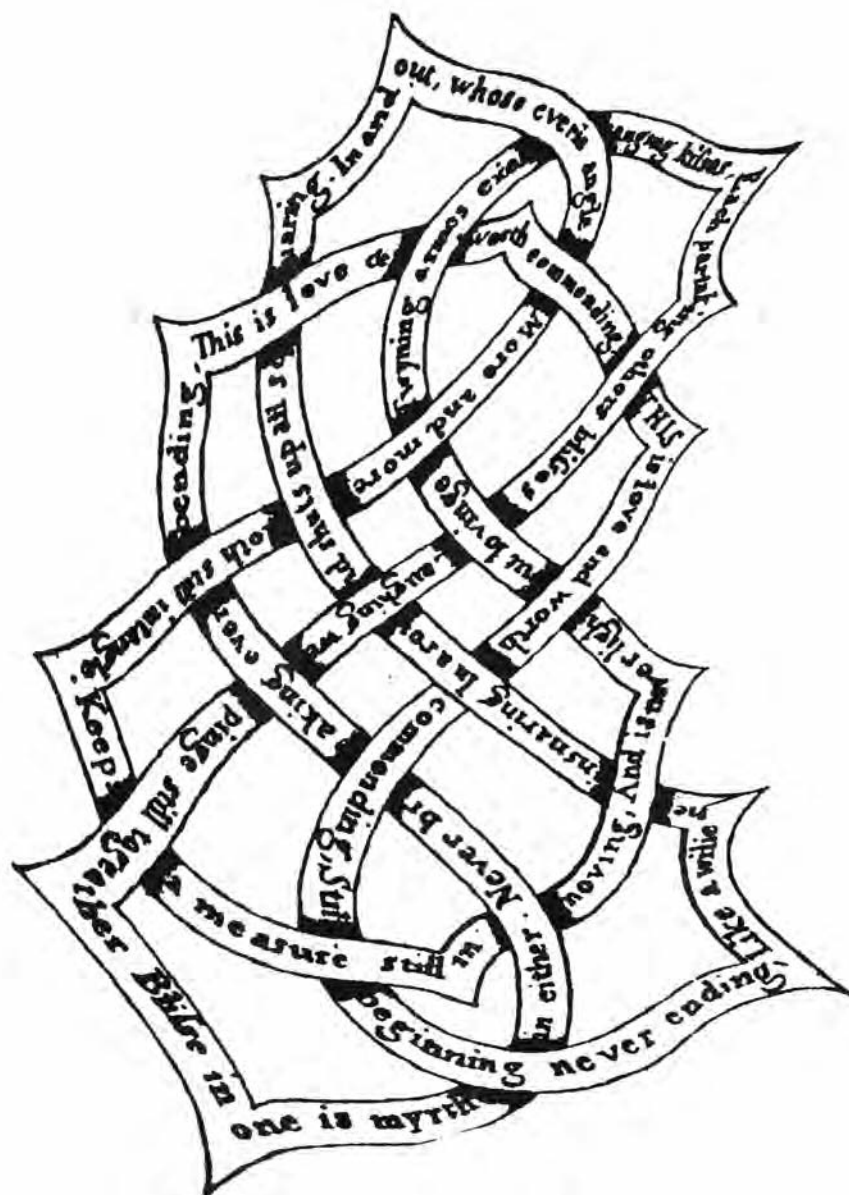
a mondat udvarházában
megnevezhető-e vagy feledhető az utazás
az égtájak peremvidékein
szappanillatú hibás vagy hibátlan
a kérdés lelke: tudatán kívül
szét- és visszatrancsírozható cselekmény
vagy nem tud több lenni a kivilágított *vannál*
szünetlen tolul előmbe a két török arkangyal
muszlinturbánba vonják homlokukat
ami -hetetlen
nem átmozduló háttér
havonta váltogatja asszonyszínét
e finommód feltekert szövet
a rezzenéstelen ázsiai szemöldökök határán
az összecsomósodott kékmecset kupolájában
hűvösen éppúgy a bontott piramis kamrájában
erre-arra lökődve szolgálva a nehézkedést
a kezdést
minek a minek a minek a – dudorászom
míg belém mar a közkinccs bal
ladázom dödörésem a nagy pecsételőről
az amorf pecsétékről
pecsétviaszfoltok a lábjegyzeteken
az állóvizek megtébolyodott fúzeinek során
a fiókok szuszogó kéziratain
pecsétnagy titkok
a helyes sírási tanácsadó bullákon
a szókohorszok fölött
örköd a vértézüst holdhandzsár
minek a minek a minek a –
e mozgótájtól semmi nincs hontalan
őröl az árnyékok malma
de hol az árnyék s hol a malom
nem ismerhetek minden szótorzsát nyelvgyököt
te csökött nyelv és -tan zakatoló szélfogószárnyak

töröm be a fóliánsok hólyagpapír ablakát
ahonnan csupán falkazaj komondorhörgés
és szorozható végtelen
(lám mindenható fosztóképzetek)
nevezendő dolgok kellenek a benső utazáshoz
amilyenek a kivégzésre felmeszelt nyártörzsek
míniumövvel kerített szálfenyők
tetoválások az elemek platánján
hiszen ha a kiolvasók omnipotensek lennének
rétegesek akár a versmetszetek
– ennyi a hiány mennyi a zúg
a rágicsának hogy 1001 a sor(s)
a vonatkoztatás a szítáló malomban
a két török arkangyal szemében ott
az őrlemény a mindenható könyvespolc tektonikájában
az ingerlékeny rajzszög sárgaréz hegyében
– a cselekmény felelőssége akár az értekezése
a forma csak az örök: a mutató névmás
föltartja botfejét imbolyog
a macskakő a kamasz s a szerenád között
mielőtt választhatna magára omlik
visszaesik a névbe
sóvárja margarita sétáló sárga virágait
a baljós tverszkajáról
s a kérdést: ?tetszenek önnek a virágaim?
ó dá azok amelyek a moszkvai csatornáknak
barcelonában miamiban sunionban orebicben
is az örök jóra fognak törni hiába roppan
mindegyik lédús szár – feltöltve
a lucskostavasszal yvone mexicoblúzának suhogásával
ahol félrehány a lávádzó popocatepetl
s megtöltve margitka angyalföldi hőmérővasával
mely egymáshoz rendeli az irányokat
irályokat
a fülelő utcai telefonokat

[illegible]

nos mindez ami nézhető – mutat kört
Fahrenheit Herceg higanysúly pálcájára dőlve
jobb karjával
a bal odaragad hol
összekapcsolódik a nagy lendületű vonal
bilincskattanással – az ne zavarja
hogy néhány tett helye lepréselve a
húsveres viasszal tekintse zárványnak
esethibának amint a láthatatlan malmot
még ha minden előtörő szót föl is darál
onnan e finom kultúrköd orvpor darált
helyzet a két törökangyal sem több
mint humor azaz génhiba de kinek vergílius
kinek hermes kinek turbános fejkövek
a sétatéren a cserépdátolyák végtére
épek – szokható hogy semmi nincs amiben
ne lenne még vagy tíz kivétel dobozolva
bélyeges jelek közt punktum
mondhatta volna ezt z. a verbafródita
avagy o. a vajdasági aimarah
a vagonok mozgása sem különb a helybenléttől
gondolja azt hogy egy pontnyi gömb
belső falán zakatol vagy annyit se
csak bámulja mint telnek karimáig fénnel
a csupros nárciszok az araltól bretagne-ig
boroszlótól malaysiáig
bámész
jussék eszébe az ókor útfeleinek illatos és sok
eperfája az az ásványszag amelyet a maga könyvei is
magukká emésztettek hiába köztük
valamennyi klasszikus leány és renáta:

out, whose eyes are
staring. In and
out, whose eyes are

This is love &
pendings. This is love &

More and more
word commending

STH is love and
word commending

STH is love and
word commending

STH is love and
word commending

STH is love and
word commending

STH is love and
word commending

STH is love and
word commending

STH is love and
word commending

STH is love and
word commending

STH is love and
word commending

one is myrtle
beginning never ending

one is myrtle
beginning never ending

one is myrtle
beginning never ending

one is myrtle
beginning never ending

one is myrtle
beginning never ending

one is myrtle
beginning never ending

one is myrtle
beginning never ending

one is myrtle
beginning never ending

one is myrtle
beginning never ending

sohasem dönt a szentség tündöklő fekélysebe
ég-e homlokán vagy a boszorkányság csillaga
a házirilke kompakt meghatározás minderre
ha közel bármely perc vakító miramare-ja
hol a trópus és normandia párzik
peteérésbe ér a peteérés
a limonia posóni illata az alhason
s a rövidkocsányú mirabilis szóhajtója
vörhenyes gumó
az álomtól lepedékes nyelv alatt
reves lapdacs ahhoz
hogymegnézze a Herceg milyen a vörösbegy
az itáliai mandulafenyőfán
kitapintsa a tollbúra alatt a változatlanságot
beléfojtva a szeráfhangokat
– holott tudja vázlat és próba mindez
el mégsem hanyagolható
kitartott angyalpróza nyilvános szégyen
és több benne a nyers-torz annál
hogymivala is említendő lehetne
hetne hetne

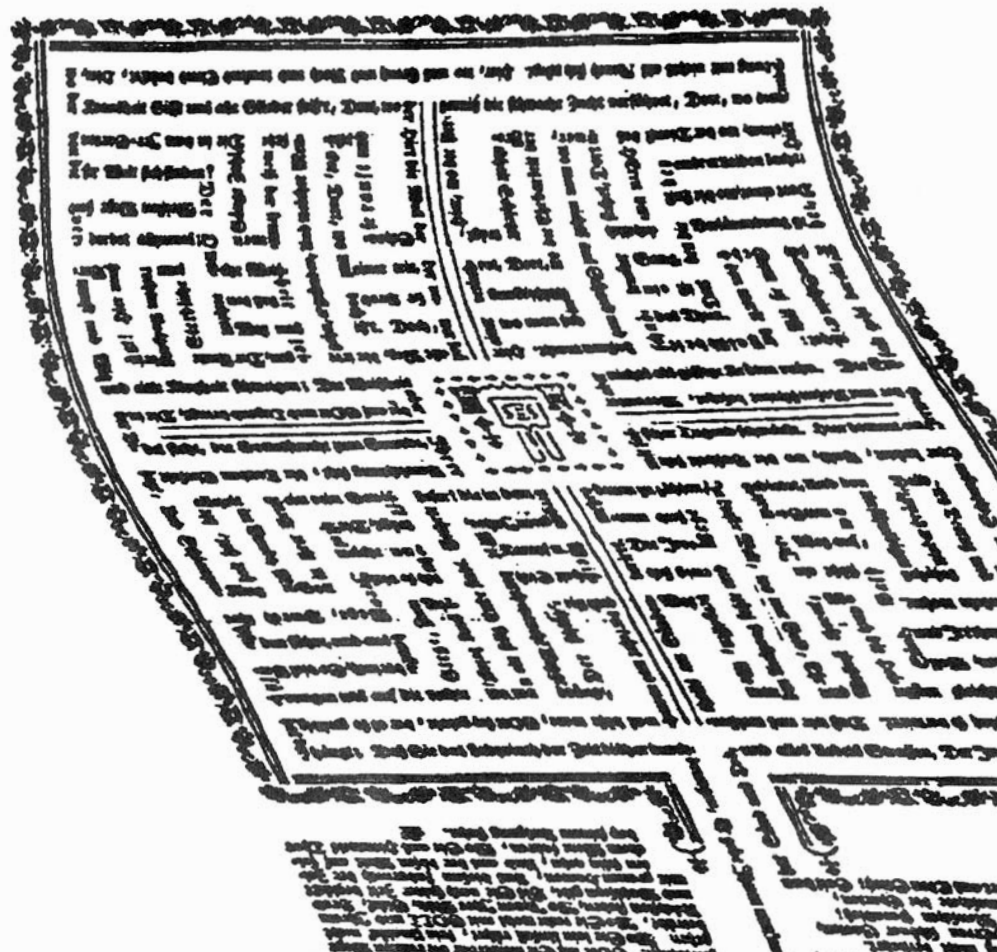
(elcsuklom a vagonpadlaton a röhögéstől)
a szövetmunkálatok közepett
holott együtt él-hal változik
semhogymihanyagság gyűrűzné meg
magmaismeretében ott a hajszálrés
a résben ami vall vallat
közelíthetetlen gyalog és szárnnyal
és superszónikus válaszokkal
mégis végbemegy ha elkerítve
ha rálel a lehullt pehelytollra
fonnyadó pipacsbukétára

[illegible]

vagy ha a horizontot feszegeti a duzzadt vitorla
a kék szemhéjak közé behajózó szennyezés
éppen a le/felmenő pupillanap elé
amikor kezdődik a szél
s kilép a pitypang neve a szkafanderjéből
– a házirilkének minden ami van az egy
és kicövekelt

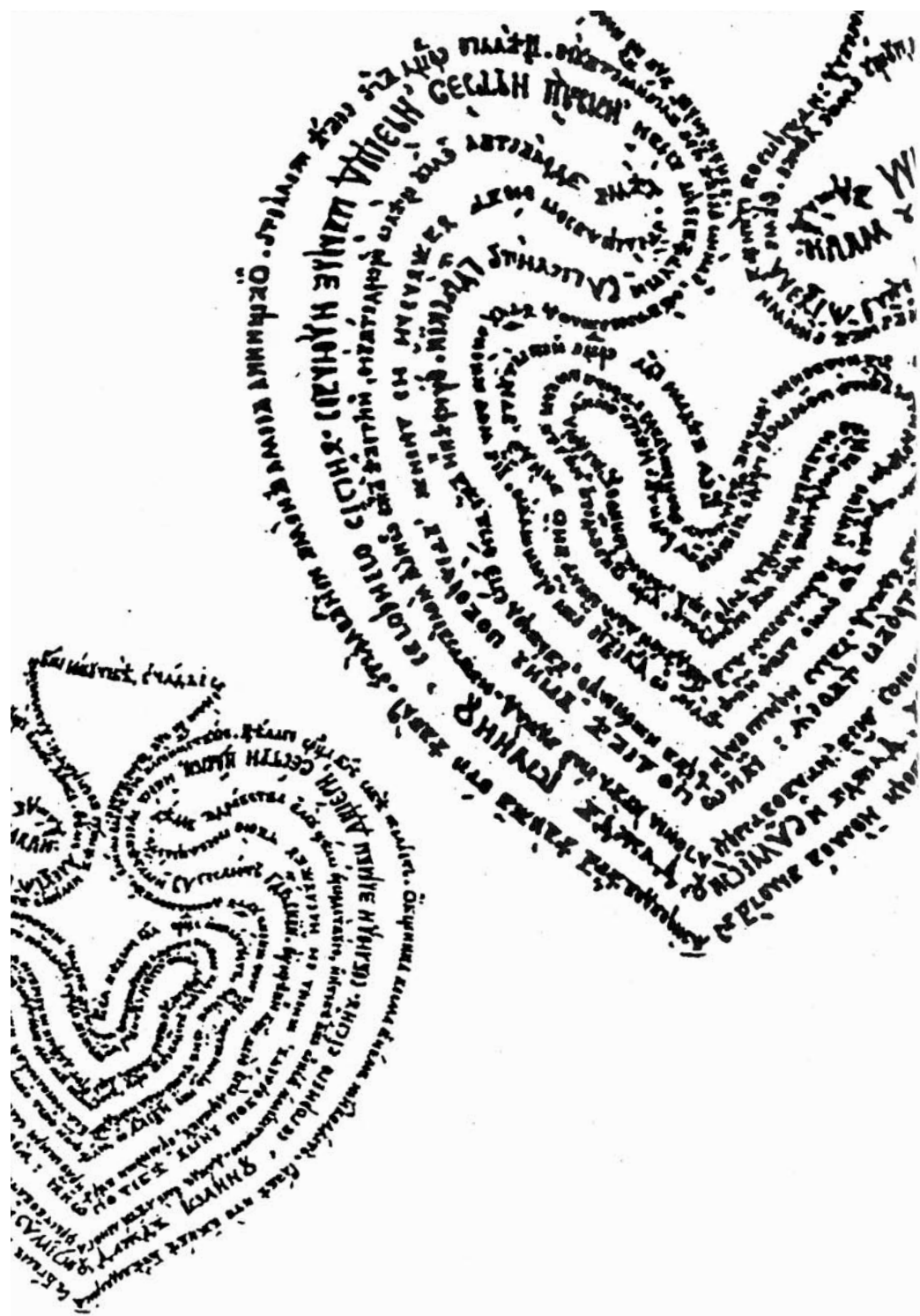
tudod – emeli ujját a Herceg
és megérted
nem ugyanaz már a napfényű phoibosz
s aki szólítaná is bizonytalan a léte
démoni reinkarnáció parancsát
követve önnön lényege nélkül vakon
mint jelentéstelen gesztus vándorol
agymosott ripőkök szörnyetegek között az eszme
élek bár – sejtjeim fél évszázada folyvást
újraszúlnak s velük? – hitem lehetne
hogymagam is újjászületek – de ez nem igaz
nem vagyok ugyanaz s önmagam folytatása sem
vagyok én már csak kalandor szellemidézés
a születésnap vers is akár apollón emlegetése
egy új világban egyre torzuló gesztusok parnasszusán
– hát nincs járhatatlan út eszme gondolat
de járható sem
csak ez a konok között az elefántpálmák alatt
és a gömbüvegfűvás a közeli muránóban
lapoz a Herceg a közbeszóltat feledve konczpistába
bele az örökturista anna-mariba

tudod
mindenki anna-marijának szálkás hajába tűr
villanyszőke pinaszőrébe
a labda az ő térfelére esett ezért hát szabad
karikázható füsttel keserű glóriával

csinálható néki sok kis glória s mária
– Fahrenheit végtére henceg

itt friuliak laknak fokhagymák s csigák:
komorak és másolhatatlanok
belobban tőlük a rózsa
(indás motívum vagy öt éve)
a gomblukban s a függőkert falán csüngve
futópiros bújócska
tudósa az égi és a földi szépnek
persze minderről nem mesél
adat és nem feladat
centruma hajdan pompeinek –
motyogja tovább Fahrenheit Herceg
buzgó gombcsavarás hátraköpködés sátorában
néha ennyi is bölcs hatóanyag
duzzadt tartózkodás a kijelentés fényudvarától
– persze ahol ezeregy féle hold van
ugyanannyi az árnyék a nyomozásban
nincs elkövető se áldozat se
bűn és bűnhődés
nincs folt mely ne magára figyelne
terpeszkedő magyarázat fejtegetése
pengeívű borsóhüvelynek
az egymáson fekvő lenyomatok közt
oázis a moherszelence
az átrágott kenyérfalat
egy őspáfrány antracithártyája
elég a csöndhöz
vagy éppen a kozmikus pollensugárzás
okkere formáz villogó tornyot
csúsztat fénykést a rétegek közé
helyet vésni a nyugalomzárvány
tartózkodó figyelmének
– azért mindez vérekes magyarázat

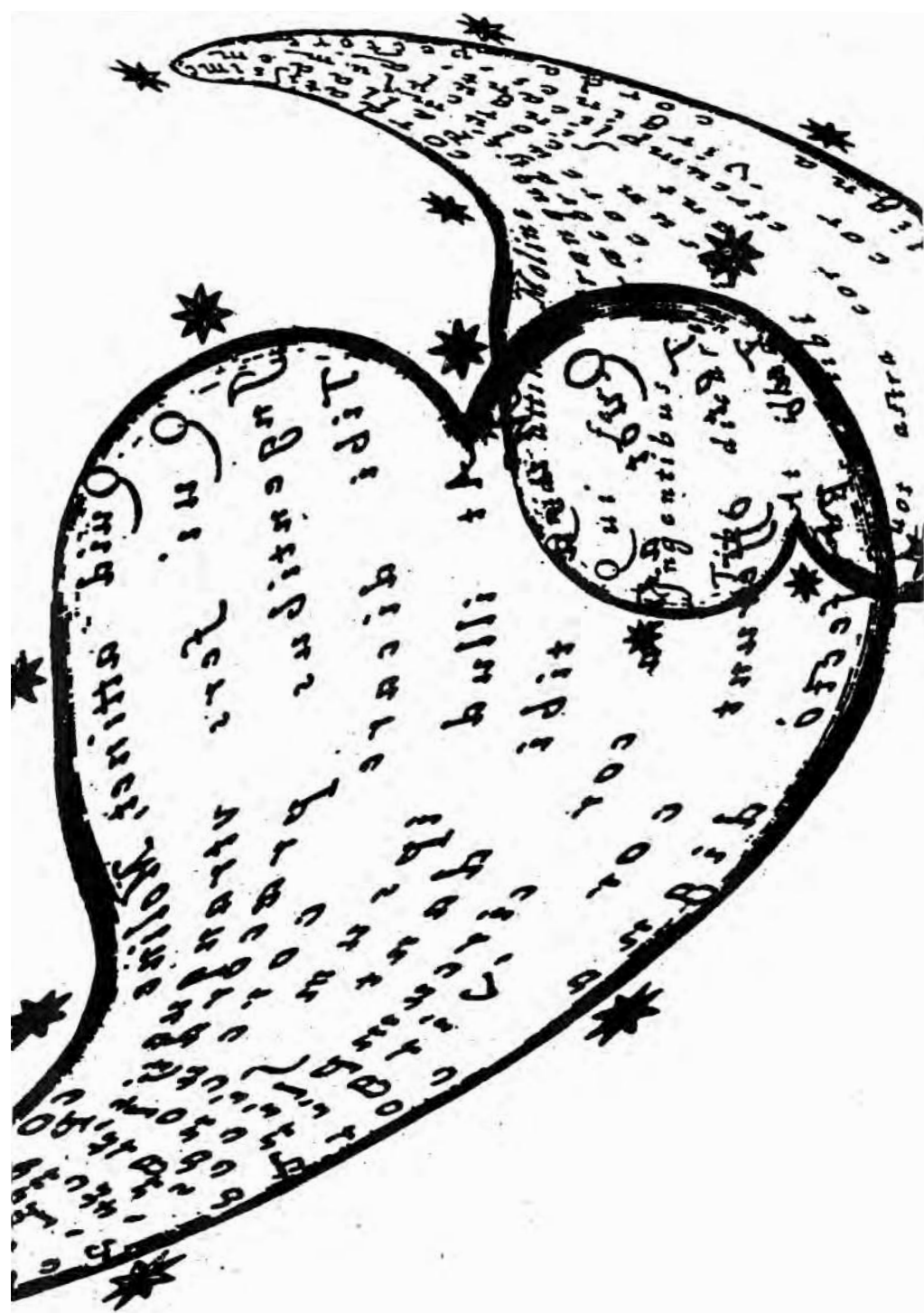

pedig a rotyogó félhomályban a mázat
a higanysúlypálca keveri hozzá kakukksalakból
szigonyszívből
hábál hóból hóból hóból
a levitáció gyúlékony szárnyaiból
azaz ez sem több mint egy nézet
amelyből szerteszét nézhet
míg figyeli a belső beszédet
aki a rózsza árnyékába tévedt
friuli tübitejkát lelt s fokhagymamézét
ő tehát az árnyékMester
hű társ és szolgája a zsarolásnak –
vihog a Herceg tévutakra sétáltat
a kopár kontinensen
az ardenneklábnál uralhuzatról a
mazurtükörnél mazurkákról fecseveg
kottát csöpögtet a' csuklómból a porba
kiénekli belőle a térképet
medvebarna ré málnapuha lá trombinméz fá
dórémifászólátidó
ódiszakizsetánnolazs
hát ilyenek a mindenevő hirodalmak
nincs irígylendő tőlük
nem támaszkodnak a hitnek
és politikai poecicáknak
kényesen húzkodják az iratlepedőket
a gyopárok cukorfeneke alól
az artikus fűz likőrkastélyáig
a homoki romszegfű bokráig
kakaócsontok zörögnek a vászonok alatt
ujjpercdarabok dobolnak a sztaniol-lombon
amíg a dolgok széttörténnek
a mennyország felé vezető úton
(micsoda bon-bon)
te kiromantikus

ΒΙΟΧΕΤΟΥΣ

Sacrā
Barbari
Thespiades
Cingite frontem
Floribus omnibus
Oëbalis, Paphis,
Laurigerisque coronis.
Nam ferit hic bene barbyron
Suarisomis modulaminibus:
Egregius adco, ut dicta vobis
Hinc reat aurea plectra sororibus:
Aoniūve dedit puer melos.
Et citharā bonus addit Apollo,
Indole capiam, & ingenio,
Hunc hederis igitur sacris
Cingite protinus almas
Pierides manus
Pium.

énédesistenem
ami létezik az sosincs jelen
akkor hát ki terelt össze minket
legkevesebb hárman vagyunk Fahrenheit
árnyékMester s én
ha nem vetünk számot a törökökkel
kik jócskáznak az árnyak között
hogy a gyöngé gally is beleretten
ha meghajlítja a nikotincserzett mutató
hová kergültünk s akarjuk-e egymásmagunkat
a mohó csereberében
kié e bolondház a hagymázas parkkal
hol felpumpáljuk a lapos tüdejű délutánt
és sorra válogatjuk a testeket
megismerjük a meggyfát kérge tapintásából
az éjnyitót a szökőkút hangját
visszafojtó szírom nyílásából
az estike bódította halálfejes lepkék
körtáncát arcunk apró lángú lámpása körül
kié
ha bármiből kikopog a parázsszerű
csonkolt versceruzájával
vagy kilóg a gonosz harákolás

én nem így képzeltem a csendet
amikor még volt hozzá erőm
holott akkor én voltam mozdulatlan
én
én
és minden pörgött zúdult áradt köröttem
ólomcsövekben az az izgékony szörcs élet
hányszor akartam magam is cső lenni
hosszúkanyar a fehér mediterránfalakban
tégglák közt lapuló meridián
lakkgombos csapszájú

távoli forrásokról beszéltem
mogyorógyökerekről a színésznőről
aki mexicoblúzáat rendre kitömte pihés
formázott pamacsokkal
ha esernyővel sétált akárha kosztolányi szonettjeivel
a léptei itt e lopakodó parkban
gesztenyekopogás közt yvone-nak
a platánlevél széles suhanásában

ó

ó én

ó én nem

ó én nem így

ó én nem így képzeltem

a hanyatt dőlést a pihenő kert pirkadó hasában

az elaknásított vadtulipánok megfigyelését

a lézengő ritter házirilkét

aki sorrend egyre-másra az őszi ködből

materializálódik

magához emel minden erőmet

izomrostjaim közt kéjjel kotorász: ki vagyok én

nevetés lakója ha helyem nincsen

de szívbarátom kettő

(vagy négy)

akkor hát ki terelt bennünket az

!téltavasnyárősz

téltavasnyárősz!

éltavasnyárősz!T

ltavasnyárősz!TÉ

tavasnyárősz!TÉL

avasnyárősz!TÉLT

vasnyárősz!TÉLTA

asnyárősz!TÉLTAV

sznyárősz!TÉLTAVA

znyárősz!TÉLTAVAS nyárősz!

Χρηγέ οὐ μοι μέλει, ἄδω δέ σε μέγα σοφίης
Οὐδ' ἄνδρός ἀνέταρκα, μακροπρόλιμοιο δέ
ματρὶς

Μαίης ἥτις πύθροισιν ἴκετο παυροπύτων
Οὐχὶ κεράσαι, ὅν ποτ' ἔθρεν ἴκατο παυροπύτων
Ἀλλ' ἀπέλειπες, ὅν ποτ' ἔθρεν ἴκατο παυροπύτων
Οὐτόμολον δ' ἔωον, ὡς πῶς ἐφρένα τίς με σάκῃ

ἐξέρας γερνόμενος ἀβειπῶς ἐφρένα τίς με σάκῃ
Οἱ μοι σκελὴν πύθροισιν ἴκατο παυροπύτων
Ἐκ' ἀπελμα πύθροισιν ἴκατο παυροπύτων
Ὅς σβίσειν ἀνορέαν ἴκατο παυροπύτων

Ραυροφόντ' ἴκατο παυροπύτων
Ὡς τὸδε τυφλοφόντ' ἴκατο παυροπύτων
Γὰρ ματρίσις θείη Σιγῆς ἴκατο παυροπύτων
Υνχέν' ὡς βροτοβαλμύχῃ

Σιγῆς οἷος ἐπύθων
Κλωπύτων ἐπύθων
Λαρικόμει χείροισιν
Ἀδὺν μελίσσους

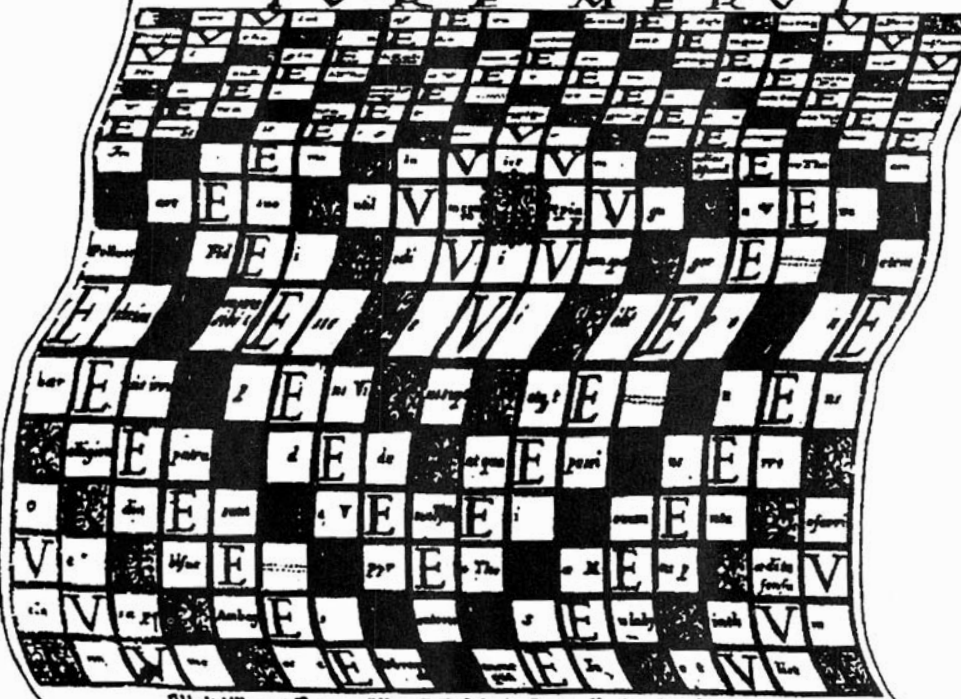
Ἐμὸς κούρῃ
Καλιόπῃ
Νελεύσῃ
τ

TÉLTAVASZ yárősz!TÉLTAVASZN árősz!TÉLTAVASZNY
rősz!TÉ LTAVASZNYÁ
ősz!TÉLTAVASZNYÁR
sz!TÉLTAVASZNYÁRŐ
z!TÉLTAVASZNYÁRŐS
!TÉLTAVASZNYÁRŐSZ
TÉLTAVASZNYÁRŐSZ-
be?

itt lennének-e a bevagonírozott évadba rejtett
szavaink morfondírozok oberonnal
akár a kolostorszobába vonszolt anyóboszorkány
a térvesztő messonghíban
ghí-ban ghí-ban ismétli a szőrállú
vicsort és ouzót lötytyint a présphárba
gyertyát lobbant keresztet vet az ánizsalkohollal
a szentszagú olajnyomat előtt
gusztálja a nyomoronc lábút:
ha időt adott talán ezt is megadja
– kommentál Fahrenheit de
páternosterbe száll s viszi a gép
a viráglobbant jázminfa csúcsába
onnan pillog göndör pillákkal
jaj butasárga porzósálak – görbül fel
a vénség a boltíves szobába szökött ághoz
ez az az illat amely nélkül
– de abbahagyja a szót
belemerül az orra a szíromcsőbe
szippantgatja a Herceg férfiszagát
ördögöt szimatol bíborra hevül
mindenik ránca
ráfogja a délelőtti poharára
s rahátot majszol messonghí-ghíi-ghíi sipítja
a küszöb macskája a szentboszorkányra
az árnyékMester szorgos

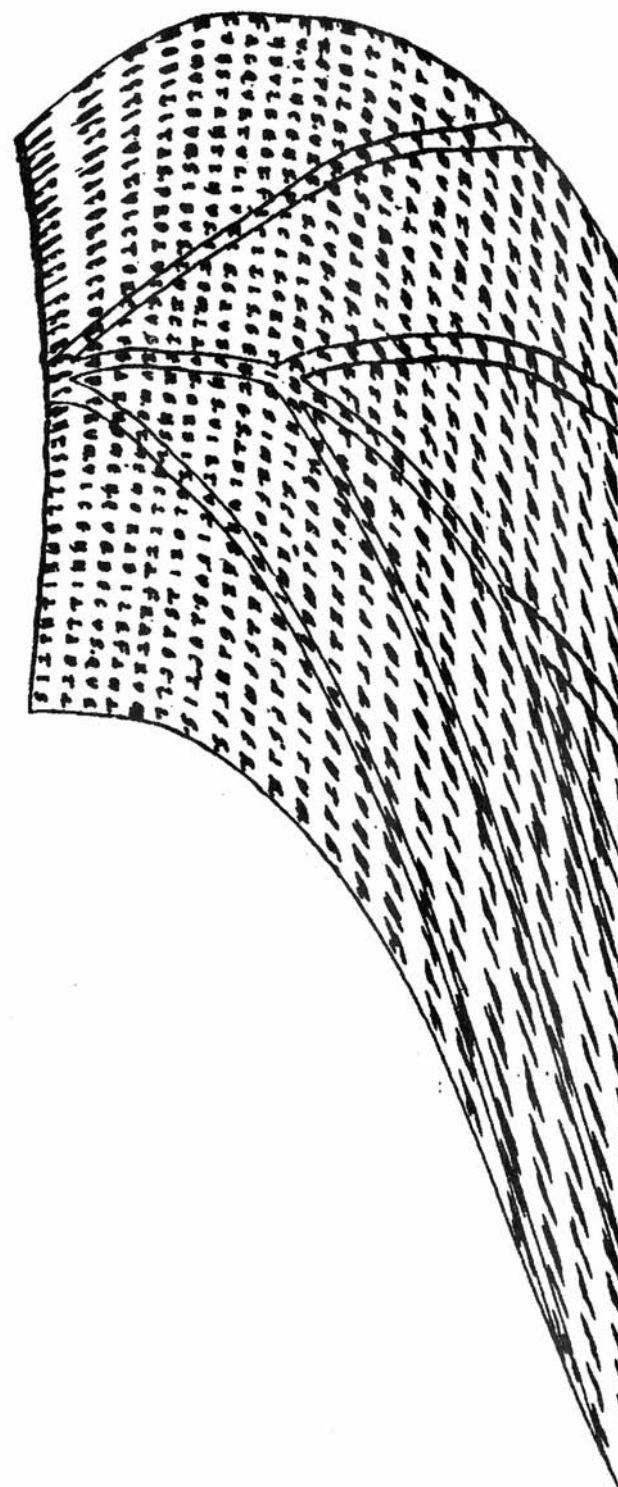
Ob expugnatas Gentes Ethnicas confutatos ueteres
et futuros errores reformatos mores Christiani
Populi: nec non ob vite puritatem Doctrina
securitatem, rationum pondus, et efficaciam.

ANALYTICI DOCTORIS
IVREMERVI

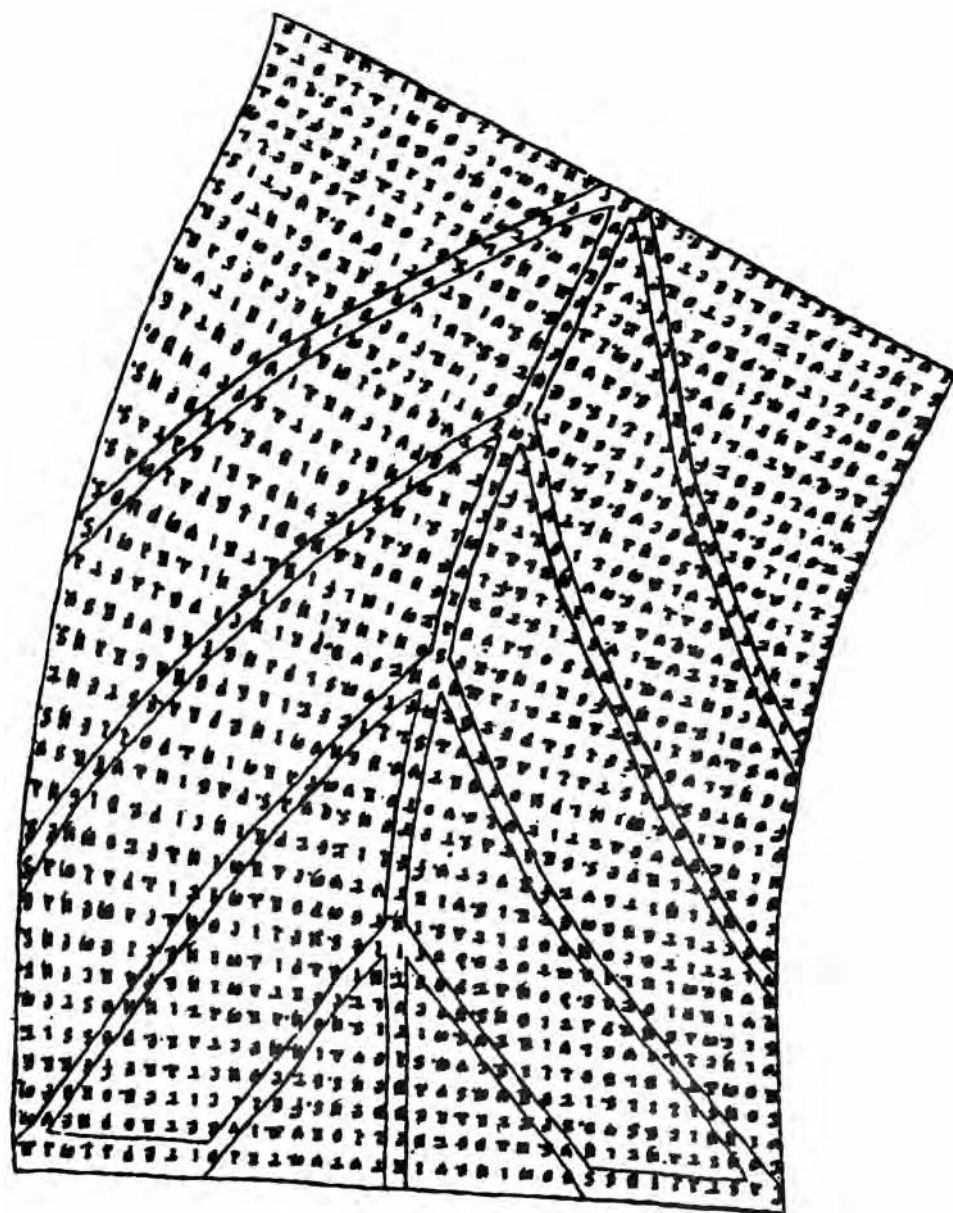

Univerſitatis et Regniſſimae D.D. Joſephinae Civitatis Auguſtae Epifcopalis
TABVLAXXI. D. D. Michael Wapner C.D.Q.

odagömbölyödik a kecskefejő-háromláb alá
a terebélyfenék ráhuppait drapériáját rendezi
bámul templomgombot érett babérfák
mögül sugárzó korfucitromokat
pontos lehet ez az idill
fállábra állt az állatövek közt a falára
így hogy megtűzdelte őt a dárdás verőfény
hozzávezetnek a vércseppkottából
kiénekelt görög dallamok
a jázmin patetikus viharáig
a temető közepébe szorult kolostorig
mintha csak ez lenne az egyetlen bizonyíték
vagy biztosíték
dugó a pókhálós pezsgőpalackban
elsétálni a szakszerű látvány előtt
amíg az fel nem robban
az agyonnézéstől
s nem marad több belőle
átlónál kitöltetlen kont úrnál szűk foltnál
a szíromvetkező jázminfánál
amely tébolyát ki-bekapcsolhatja bármi
és bárki hogy beakadt az évszakok kérdésébe
mit szól ehhez a házirilke
– kotor belém a Herceg
spádéja hegyén a vörösbeggyel
átbökött madárral matat bennem
új hírt kíván a mellemben hagyni
sokadik madárcsipegést
ízét egy terebélyes mandulafenyőfának
– na mit szól a parázsszerű
ha még nem fejezte be a felejtés könyvét
de visszahorkan a rajban kiröppenő
vörösbegyektől
– hogy nem fojtott meg ennyi
ennyi élet és buta tollpihe

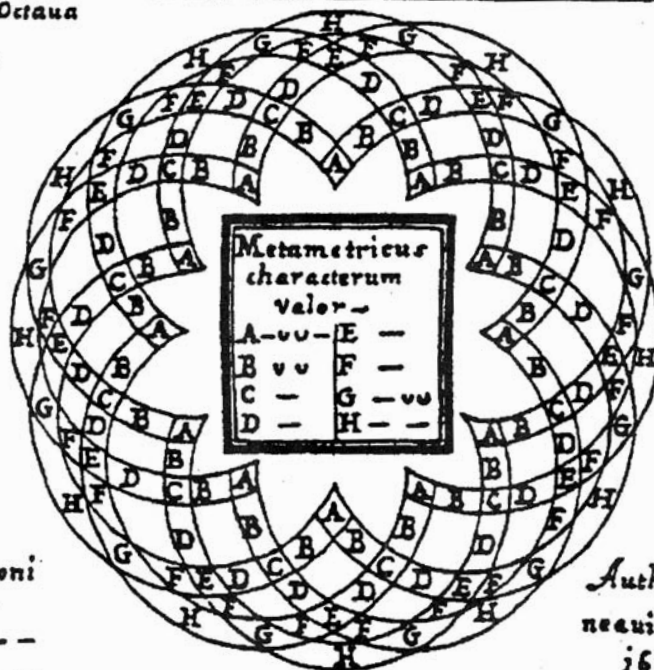

és az a kopott rainer maria
ki sosem szívelte a(z) (sz)árnysuhogást
mert felrémült a látomásoktól
kapaszkodott a mondatkorlátba
ha ráhunyorított egy szuszogó mozdony
mindenféle porokat
gyűjtögetett a halhólyagerszényben
striga ellen grízt és mákot
ametisztőrletet az alkohol okán
és foga közt tartotta reggelente
az adriaszívű ciánkapszulát
tükörben nézte
meddig bírja nem-átharapni az irrigáló üveget
csak forralgatni nyelvhegyén
akit meggyötör a lágy mozdulat
ahogy közelebb férkőzött hozzá az idő
hasonlóan a jáspishoz és a karneolhoz
odaül hozzám az árnyékMester
búgócsigára csévéli az írás selyemfonalát
fejti milyen ábrát fut a játék a porban
nézinézi vénen
a fényerőtől függőn soványan-kövéren
kifújja magából a kistornádót
hírt küld
a mellérendelések asszonyainak
zúdítja hozzájuk a tollas jószágokat
a hangyasavba áztatott éji utazások
nagy nyugtalanságait
virágpúdert az elefántpálmáról
tucat cserépmárványt
miramare égbekapaszkodó tornyáról
várja míg átimbolyog a tölcsér
letisztítja a fölöslegeket
a szétfakult tájról
elszippant elégia- és sáfrányillatot

a vagon tengelyének csikorgó szagát
s a vagont és a lampionos nyelv
kerti mulatságát
amelyben belaktuk mondjuk európát
amelybe mondjuk belehaltuk európát –
javít a Herceg és töröl
fölnk nyit egy karcsú velencei
selyemernyőt szárazott krizantémokkal
kutyatalpnyomokkal és karsztájjal
hogyan lefakul árnyékMester
sóvárogja a napfoltokat és csillagszórókat
duzzasztó műveket
ahol egyedül a mozgás határozná meg
akár a gondolkodás evezőseit
– elfecsegi a balladát
amint kitolakszik a dolomitok közül
és körülszimatolja a tapsot
hiába csukja le szemét Fahrenheit
látta a hebegő acélszörnyet
és hallja az egyenruhánkba kapaszkodó dallamot
panaszos asszonyhangján
bár kamaszlányé volt az
Piroska pofikájú
tőből törte ki az ernyőt a nemesi kézből
forgatta rajta a déli fényt
hogyan kifoghassa a szikrákkal az angyalprózát
a szörnyfolyamból
amelyen égnek tolt arccal eveznek
erős férfiak s a csónakorrban
koszlott vén dalol az evezőlapátoknak
nem véve tudást a hars zúgókról
szirtekről és a vízsuhatagról
könnyű hasonlatfodor mindez
mígnem átkel a csapat a veszély szakadékan
és partot ér az esernyő feszített selymén

*Figura Octava
decima*

N. B.
Potest poni
G. H
vel—uu—
vel—v—

*Author dell
nequit anno
1616*

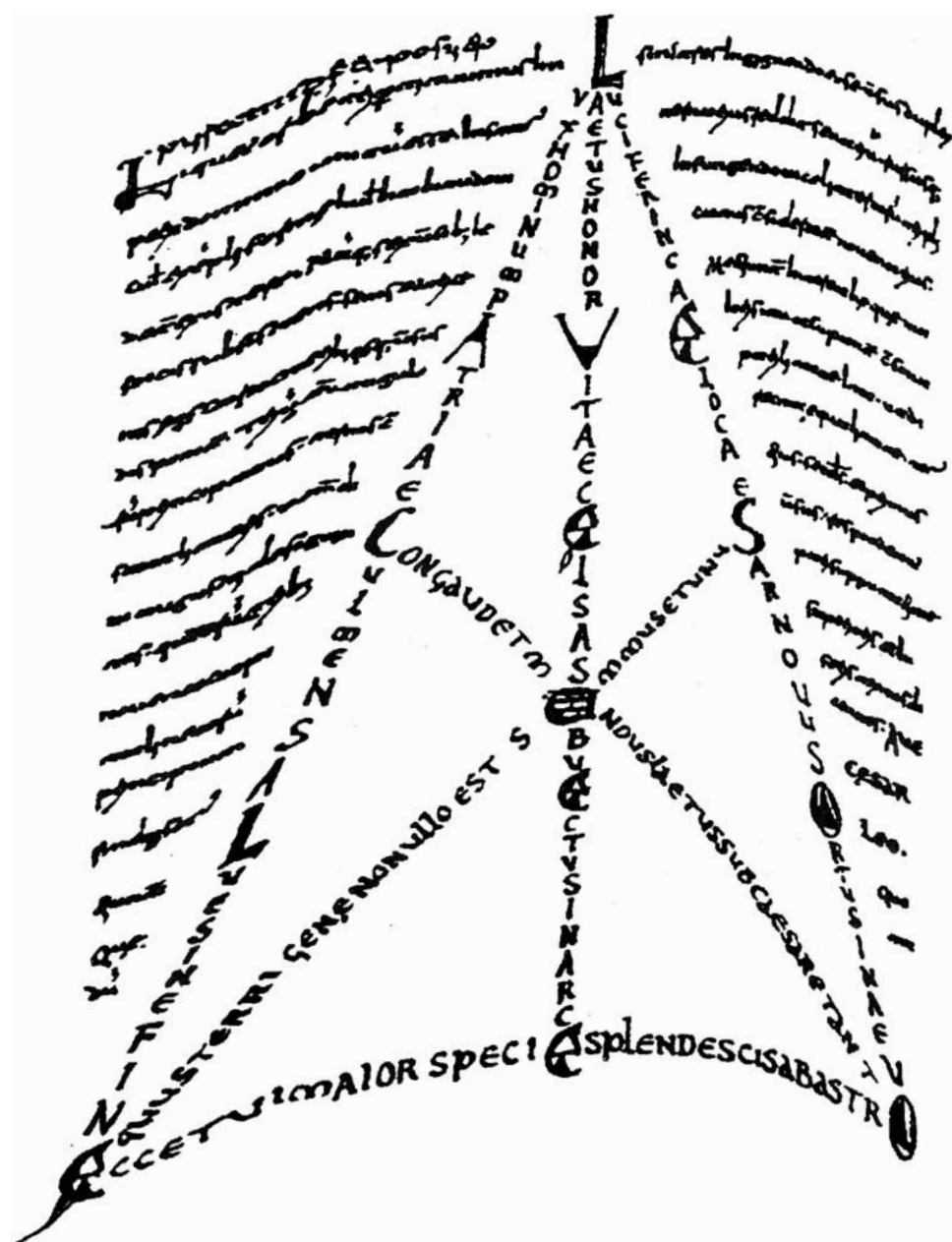
– árnyékMester boldog bal
ladáz az erősebb létről
hogy a halottaknak nincs szüksége az élőkre
és létezik a sziget
a sziget
a hernyóselyem-sziget
ahol landolnak a ritka havak
szikkadnak hű és kitartó beszélgetések
áttelelnék a vándorbábok -maszkok
lígéz az előttemutánam-fok
andalog hegedőhangban
s mikor körbegördül az elhajlott tér hullámai
a megszólíthatatlanság derűjében hűsöl
– forgatja magát a ragyogásban
a halhatatlan forma
...van csak az asszony
kuporog szülőülésben
a semmik közös csomópontján
nagyokat lélekzik és görcsöl
kikezdi testét a tolófájdalmak
sziporka karikák duruzsolják körül
népelik be a hamukék teret
amely magvába fogta
ott lebeg a lenn és a fenn közén
ami van csak az asszony
fehér ujjai közt megformázódik
hogy rögvest újragyurmázza a görcsös erőt
mely önmagára hat és vissza
eldől az ujjpercek párnáiba
s előtör föl vonít a singcsontban
nem takarja be altestét
derekára gyűrűzött fel a kártolt szoknya
rengeti magmatikus remegés
belülről feszíti a rézhuzal ín izom
ölét egyre lejjebb tolja-ejti

Gute an dem frohen Lichte
 Prosit mir Jahr.
 Ich biete
 Gute preise
 nicht erweise
 was ich habe
 du einer Gabe
 milder Gabe
 an den Rand
 einen Güte
 einen Gang
 eines Zwangs
 abnahn
 von den
 Guten
 Sellen
 Quellen
 Die da geben
 Unverändert Leben
 Deren Bäche ewig fließen
 Und wie Ströme sich ergießen.
 Anno 1754

széttépett száját térdéhez szorítja
 csontjáig mar a fogsora
 ...mivégre kihull s alatta lebeg méhének terhe
 véres selyemzsinóron
 egy aranypuhafalú selyemgubó
 míg nem levágja
 ...kizuhan belőle a méhlepény
 a selyemgubó alá rázkódik-forog
 lesz napi járóföldnyi
 türelem termikus vörösföld
 arra zuhan az asszony
 melléhez fogva a szövött selyemtömböt
 könnyemosta arccal borul a magaszült földre
 csendesül s alszik már békén

 ...kihalássza belőle az álom
 a tűlevelű fákat gránátalmákat átfésült rétet
 embert égi földi barmot
 házat és szekrényt és fóliánsokat
 s mire a sziget mögül jogarhatalmas korong kél
 nyugodt víz is keríti birodalmát

 ...sziklatón ül tamariszkággal karcolgat rajzot
 a földre gyolcsrejtett gubóját ringatja
 s életre kelt egy szuszogó térképet
 mészköalagútba ki-befutó mozdonyt
 metálvagonban magára duhogó férfi
 vitázik nevezett árnyék Mesterrel
 (– minden belénk mártott test
 a súlyához annyit tesz
 amennyi az általa
 kiszorított vers súlya)
 míg veti tekintete horgát a higanysúlyos hercegi
 pálca foszlékony alakjára
 társra dűnnyög és horkan

[illegible]

– ha egymásban vagyunk
ez akkor az élet –
s az alkotás
penészkönyvében sorról sorra matat
bele-beletapint egy herpeszes kockába
a messonghi-i könyomat jázminanyjába
köszönti a nárciszmezőket
muszlinturbánból hajtogat hátának párnát
előteríti asztala csiszolt lapjára
az anyagismeret forty történetét
megtöri a rózsza nevét
kiáll belőle egy rózsza
belobbantja a kenyérfalatot s a gyú meggyfát
zúzmara foglalatában perzseli a galagonya rubinját
lám kastélyt teremt a sziklaoromra
a porrajzférfi
rajzfinom balkonokat másolgat a tenger fölé
kőriserős cellulózkönnyű kupolákat
csigalépcsőt a fövény lüktető horpaszáig
súlyos kovácsvaskapu sűríti a vázlatot
beletereli az ámulásba –
benéz egy ablakán a nehézkontyú asszony
elidőz a brokát súlyos titkán
finom bokájú székeken
a hajnalstrófát mutató kárpiton
ahol szétszéled egy ujjérintéstől
a dolgok falkája
miként négyfelé szaladtak az égtájak
...a villogó szalontükörben felejtí arcát
a nyeldeklő körülményt,
s a hozzászorított selyemgubót

...elfordul mielőtt még beleolvadhatna
páros vonalat metsz az üledékkő hús hátán
de letörli és ismét

fölveti fejét benépesített szigetére:

a legszigorúbb szirten már ott ül a porrajzférfi
palotája
ezeregy ablakos tornyos
elmerül a szélben
nyalogatja a páráló növényízeket
a kéménytorokba beköltözik a zúgás
csókafeketén
befészkelte magát a tömör jádeligetbe
harasztoknak kínál sikált teraszt a légtornához
zuzmókba önti a sárgát
pöttyöket ejt a szökőkút tava halainak hasára

...bottal koppintgatja az ösvényt a porból lett a
töprengő
kabátba húzódott ditrocheusban rángó
duinó és miramare rekeszét besétáló

...ládd az eredményt fény fedi vastagon
a lompos erdők hangtalan fekszenek
lassún kihízzák régi rongyuk
nem köti semmi az asszonyukhoz

...fölébred most a táj
megered a szava
madarakkal fején
meghajlik könnyedén
s mint a kötelezvény
csörögni kezd a fa

... é. .a .iá..o. .a...a-e .á.i a. a...a.i
.e..e..ő.? . .a a.á. .é. .i..e.e. e..i.ű.
a ..i.é.e .e.. i. e..u...u..é. a. e.ő.e..
é.é.ő ...

Figura Octava
decima

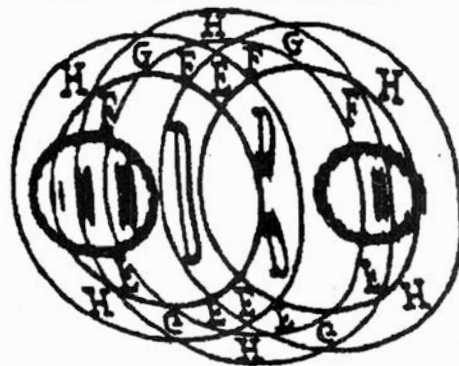

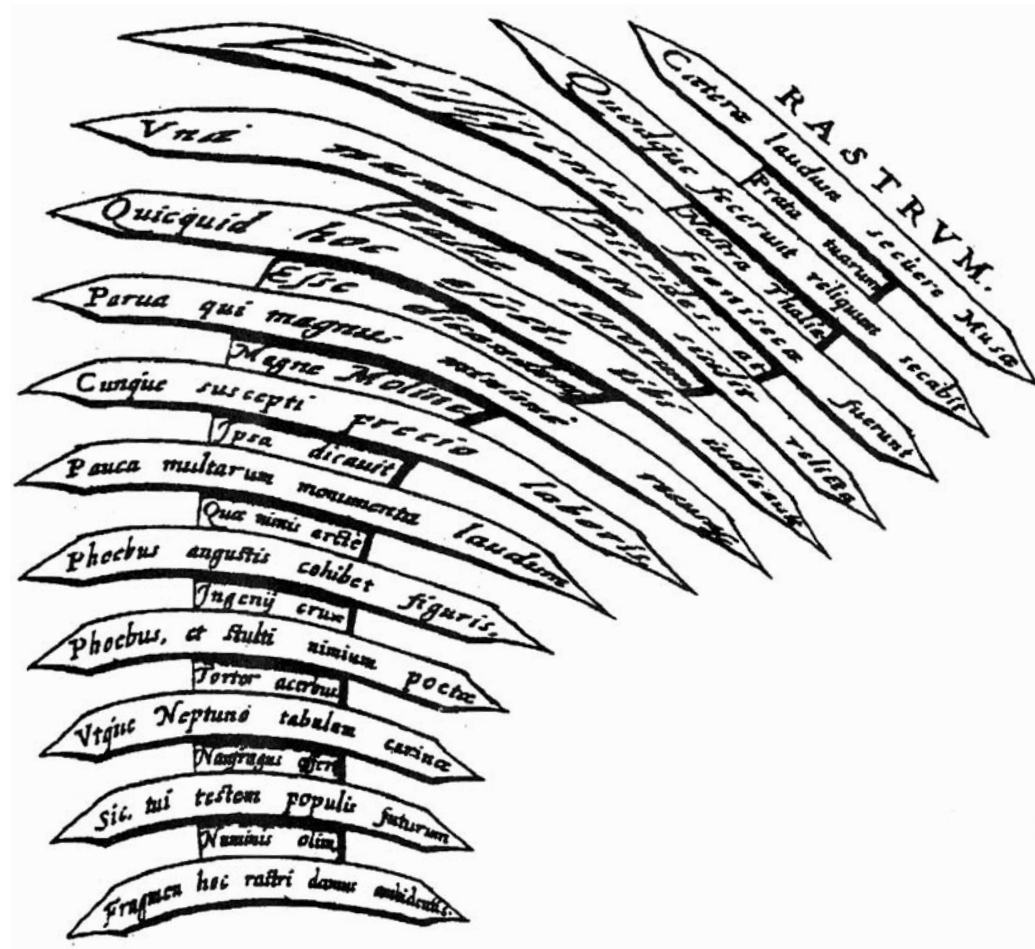
Figure
L'ſonle ouana

ó hol vagy jekatyerína –
kiáltják szerte a mellérendelés asszonyai
jekatyerínaaaaa – töri ujjait
margitmargaritayvonerenátaannamarirózsapiroska
ó holóholmihű jekatyerínánk
– borulnak össze a kivilágított szökőkútnál jajongva
felsebzik mellüket a hátuk is véres
akác pörget rájuk fanyar gyógyleveleket
vasreszelékként tapadnak a hívás mágneséhez
homlokuk koccan a szelíd kőhöz
nem időz szemökben a riadt őz
szeretőknek nem volt soha nagyobb súlya
jekatyernninaaaaaaaaaaaaa –
keverik a kecskefaggyút kevés téглаolajjal
tömjénnel myrrhával szűzkénnel viaszkkal
tizenkét marsórán át
árnyékMester szőtte kanócot ötödölnek
a lámpásoknak
s készítik holland papirosból a három kört
pergamenre ragasztva
a legkülső körbe hetven kék nevet
a középsőbe hím cinóber jegyet
a belsőbe zöldidézetet vetnek
négy lámpást tesznek négy sarkába a szigetnek
maguknál tartva az ötödiket
jobb fogadalmat
de nem érkezik a köpönyeges asszony
csak puttófejből fröccsen a friss faolaj
bontott hajukra
s lecsatolják magukról a nehéz nappalt
terítővel fednek kerti sakktáblát
két mézcsészét két vadonat kést
helyeznek oldalt a vadsalátásba
míg a fonott tejkálácsra nem csurran
a kendermagtyúk vére

[illegible]

fa mögül lesik a lopakodó kétturbános angyalt
hagyják jólakni az ízes kaláccsal
gyötrik jekatyerínáért
a felöltözött éjben
hollófejt vermelnek a küszöb alá
reggelre onnan gyönyörű hétvirág nő
egyszerre szakasztják a mellérendelés asszonyai
a megnyílt bimbókat viselik magukon
– s mire fénnel érkezik Fahrenheit Herceg
kolostori zsolozsmakabátban
héttörzsű mályvaként takarják a sziget
halavány anyját
előjött
– fogja kézen árnyékMestert a Herceg
vezeti a kontyos asszonyhoz
– ő jekatyerína te önmagáig futó ragyogás
ceruzabélben az írás vasszögben a fába szaladás
te mécslángban kuporgó karom
s vulkán alatt a csalán mexicoblúzában a vacogás

hallasz? – hallgatom a kérdő választ
a látványtól csak főn csörtet át
meglebben a bíborpalást hajtogatom a lapokat
ennyire üresen maradni minek
beleürülni a teljesség kongó gyomrába
nem biztatóbb a semmi tevésénél
kapkodó zihánál a kilátó csúcsán
egy esélytől éppen csak karcoltan
de belesápadva
habzsolva a kényszeres mozgás
lencsényi pasztilláit
ennyinek maradni a párzó percekben
sietéstelen és hagyni
hozzám érjen az idegen csáp
gumikar durva rendőrzubbony

vagy a testről leszakadt gesztus
amelynek lépre megyek
beleragadok ebbe a várakozásba
előre-hátra maszatolva a kérdést
mielőtt megragad odaszippant
tapadókorongja a néma félőképnek
beállítson a készséges mimóza
s a kőfal jelsora közé
árnyalatnak
ide-odataszigálható részletnek
amely nem tud s nem tudják
lebontott tudattal szobrosodik
elejti szélsavmarta mészakőkarját
nyakába fal lassan a tévszakos romlás
és faragott lábára a sziget kóbor kutyaí vizelnek

hallasz? – fut kört s ér vissza a szó
és gumipattog az árkaók között
megtöri a ropogós dáliákat
hogv visszagurult a parkba
de hagyjuk a paratölgy árnyékában
így üldögel legközelebb hozzám
süllyedve a boldog mentafüvek közé
nem mulathatjuk el ezt a gyöngve viszonyt
végül is elég a fanyar kéményszag
konyhagőz szapora helikopter
hogv kizuhanjak a befalásból a torlaszok közé
amely visszaállítja a rendet
tudom így vagy úgy
de bokájához rendel
örömtelen hagyva a beszólitott köpönyeges asszonyt
mimózavirággal csöndben beszórtan
esélyvákuumban
nem ez lehetetlen sziszeg
a botjával összeforrt Herceg – a két

kívánság megöli egymást
vagy itt élet nélkül vagy ott halállal
a kijelentések közti hasadékban semmiképp
mocskok verekedés és verekedés
de ez adott
amennyire széles és tágas a kör
annyira felügyel
nem fogható meg a bronztükrrel
a balra forgató szilíciumprizmával se lélekgömbbel
ha megérezted a lézengő szorítását
gyomorszájnál vagy függesztőövtájban
szurkál csonkolt ceruzával
a békével telített tárnicsoldat
színt vált a parázstól
segédhelyzetek lobbanak
gőz habgáz poroltó –
marja meg szósodor viszi kétségbe magát
Fahrenheit s feltáplálja csillanó tekintetét
átoldalaz hozzám
dörgölőzik az árnyékMester kopár slafrokban
– és nem emlékszem tovább a hercegi szóra –
bizonyosan ólommal tömött
ahogy gyors vakondfúr
földkupacol gyökerek alá
s a naptárban okoz szükségképp riadalmat
összerántja az egyes szám személyeit
prémbe öltözik a két török arkangyal
vakondgereznában sétálnak
kart karba téve a tulipánbojtok
fürge csírafüggönyök alatt
elvannak egymással az újateremtésben
nem kapkodnak a hóvirág vészféke után
messzi kerülnek az üres hintakosarat
ami rá-rábillent a tengerre néző teraszról
a borzongó sókékre

így is érzik Fahrenheit szagát
utánuk nyomult a vakondrésbe
sziklarepedésbe a félelem ammóniákja
cikkakban futkos liheg és nyelvel
megfontolta azt az árnyékMester
hogya elhagyja a tárgyakat
s bevonult talpam alá
felőle szertedőlhet aminek van kiteljesedése
formás teste és tere
liheg morc elege van a másolat-öröklétből
nem akarja a selyemsátrat
lenne szövetbe szőtt alak
elmosott keselyű kínai unikorn lázgyerekszem
akár házirilke
védhetetlen széli vonallal
képzetes számok közt
bódult magyarázatokkal zabolázva
lenne kisikált lukas mőbiusvödör
kívül-belül üres holmi
küret látkép és
fekete gepárd a kidörzsölt éjben
csikorgás az edény alumíniumlemezében
belebújna a cselekménypontba
véleményt vált a téboly két janicsárjáról –
eddig szünetlen a teremtest dícsérték
csirkeszárnnyal próbarepültek
ím hogya ráleltek a kendermagtyúktollra
hátfordítanak versvilágnak
indulnak a tisztított műfaj emeletein
lejjebb a közetekbe
hová a hétasszonyok vonultak
az itt és az ott között tologatja a vagonokat
a Herceg trükköket állít csapdát
eszkábál de szájában maradt az a lehetetlen

kitüremlik a pofazacskójából
 képtelen kipökni lenyelni
 forgatja szájában derűtlen
 mókáz
 díszleteket vált és jelmezekben próbáz
 lábát lógálja a toronypárkányról
 macskamód mászkál a sokpúpú tetőgerincen
 üvegátlátszó szirmokat mutat
 görgeti a sókristály asztráltestét
 várja a hálát
 s dúdolja minek a minek a minek a sikertelen
 csábít a házirilkének nem ez a mindegy
 kinyújtja spádéját az élőképből
 utána lép majd vissza
 míg át nem csorog a festett méhviasz
 a korintoszi vereségtégelyekből
 a pétervári bálók ablakából
 az egybeöntött műteremszobából
 a panoptikumba
 ahonnan lelógtak a törökök
 és az árnyékMester is szétúnta a mozdulhatatlanságot
 hiába feszül a dús kert drapériája
 néki fagyott
 – Fahrenheit lármát ver
 kőcsihol
 szagolgatja yvone mellpótló vattáját
 mazurkát lejt az örökturista unna-mari cipőjében
 (egyét jobbra kettőt balra)
 ölelgeti a levegőt
 karján vezeti s forgatja
 (kettőt jobbra egyet balra)
 a függönyfolyondárok boltíve alatt
 amit nem akart azt bizonyít
 (egyét jobbra kettőt balra)
 vonít és éri magát tetten visszretten szememtől

– a biztos
a biztos pont
a selyemhernyógubó-színű pont
bebugyolálva finom fonálba:
a bizonyos
a szünetlen mozgás
az útonlevés
– önmagán tűnődik a vers
tudja milyen ne legyen
ha a világ már csak olyan amilyen
túristaaggályretúr
neki van ideje utazónak lenni
az agymosott kövekben
a regényes posztmodern lépcsőkorlátban
amelyet csupán a házirilke érinthet
gyöngye tenyerével
belenyúlva az elegáns ívekbe oboás rácscsavarokba
kikerülni az ajándékhasonlatokat
a korinthuszi oszlopfejek akantuszhajlatán
amíg megtanulja a gyűlöletet
– hogy mi legyen azt ő mondja meg
érzi magát önmagában
rágömbölyödik a cickafark tányérjára
nyújtja izmait és nyakát
koptatja körmeit a szürke palákon
átdülöngél máriaöveggé vissza bizánci mozaikká
puha selyemperzsává
ami fölfut a lépcsőn a gondolkodó-szobáig
ciprusecsettel karistol tusrajzot
tájképablakában
ahonnan látja
hogy még ott kereng az oszlopfőnél
macskalépdél a csiga lassú lépcsején
mártogatja a csereszömörccékbe az ecsetét
látja hogy közeleg önmagához

spekulálva az összeért utazáson
kéklőn térfodul a Herceg az erőtömbök közt
előhúzza a fiókokból az álváltozást
megkússza a spirálisok kocsonyás ormát
átrendezi életképe hagymázás parkját
be- meglendítve egy-egy magyalágot
          hogyan odalépjek
          szobát készít
ahol eperfára emlékszik a zöld könyvespolc
araszos hernyók selyemcukorkájára
míg meg nem rogyan eresztékeinél
          s leveti magáról az állvány
          a honos köteteket
          könyvsalag izzad
összekeveri a hűhó a tudós lapokat
ez lenne hát az alvás és olvadás –
szomorodik Fahrenheit Herceg
          integet hív át a roncsokon
de magába szívja régi fák és tusok
          tisztásának napszagát
nyomatok sugárzásába esik higanysúly pálcája felforr
          fénylő csigaszeme búvól
          nem leli árnyékMestert
          találgat bárhogy
          sír vinnyog nagyúr létére
          kikotorja a történet viaszpecséteit
feltöri s nem talál többet az üres kazamatáknál
vulkánhamunál megfeszült kipengő átlóknál
          közibük bujkál bevert szemmel
kopog megromlott nemesi botjával
          – visszvon visszavon
elérted elérted – szuszogja – elérted
          semmi sem az ami
          vagy ami volt itt már
a bronztükröm arcvesztett ez elfordulásban

magábafojtja a hatékony lépeket
nem mutat senkit és semmit
nem taszít és nem vonzza a tenger csendjét
a voltpolc akárha sosem állt volna
nyákos lejtőn csúsztatva féltett
közöny könyveit pompeii formaüregeibe
a háború és béke a békakirálynő dobogó torkában
beduinfalvak szoros nyarában az aranygerincű iszony
maga is utánuk siklott
és elnyelte robaját az égbeli jegyespár
tudja már: hiteltelen
légyen bár újság a nagy átrázásban
nem hiszek a -telenségeknek
botja sziszegő kígyómozgásának
Fahrenheit szűkülő helyén morg e hosszúversben
vesztett
nem jegecesedtek ki a szabad tartományok
és nem szívta vissza a lepényszigetet
a köpönyeges asszony:

jekatyerína lüktető méhének szája

pihegő balkonon áll a házirilke
gukkerezi miként emészttem magammá Fahrenheitet
hogyan zsugorodik testembe a Herceg
mérve bennem a hőt
kiparcellázza a hőmérőt a hőtant
az itatóspapír finom harapását
amíg szerteromlanak bennem a betűrostok
és elhalványlik a múlt tanúskodása
– hiába nem megy érték veszedelembe
a mandulakeserű borecetté válik
lusta poharamban borostyánsárgán villog
érésnek adták fejüket a bokrok
a duinókert hars hónapjában

a sziget szegletén miramare közelében
az eperselyemgyárban
hol végtelen folyik le a szövőszékről
a diadalmas versanyag
s nem több a teorema a jelentésnél
(belakta ezt is)
de kevesebb sem jekatyerína lakomájánál
– rálátni az aszpikos szendvicsekre
a tüskéző helyzetre
mert belém költözik a szabadbeszédűbe
a szédület és a tengeri sünök szimmetriája
a helyszíni szárnycsapás-mennydörgés
a szakítás a sekélymély hangzókkal
és az etikával

(itt az idő – mondotta volt a mesterem
és hagyta hogy induljak a kóborlásnak
magamba sodorjak külön szenvedélyeit
az állításnak s a tagadásnak
széthasgassam a helyszíneket
amíg az égi jós(z)ágot keresem
a bevagonírozásban és a mediterrán útjain
– hajoljunk most vissza az indulástól
a rajzszögbe dűlt szójóستól
a maraschinóízű behatárolatlan szövegfoltoktól
– itt az idő a kizárólagosság

a kifakult-fáradt cselekvényben –
mielőtt elhallgatott
és följegyezte a mellérendelés hétasszonyát)
– kilép a végtelenhez futó teraszra
óvatos lépdél a sakk-kőn a párkányszegélyhez
a házirilke
törökül a ringó hintakosárban
– a telített mozgás mozdítatlan

fekszik a márványkőn a hasát hűsítse
nedvbársony orrát a parázsszerű
árnytalan alakjához nyomja
foszforszemében megfogva a sziget
a selyemhernyó-sziget
és jekatyerína a selyemgubójával:

benne a komor énbeszélő –
egymásban elvagyunk végre és mindig
– morzekopognak végig a magánhangzók –
belevegyülünk a virágzás oboadallamába
pedig nem így képzeltem a csendet
nem ilyennek a házirilkét
ahogy ott leng az adria
ciánkapszulájával szürkült ajkasarkában
nem ilyennek az egyet

amelyben kitekert fóliáns a minden s nem
ilyennek a kutyaformát öltött mozgást
a terasz hintakosárja alatt
hisz oly angyalprózahéjú
ahogy magává nézi
a néma házirilkét

(1990–1991)

[50.]

ez az
lenn a séd [*jobbra a völgyi apácák romja*
balra a méhes a szlovén kaptárakkal
meglehet vend
a lényeg a hangháttérből kihalkuló nép
festett kaptárjai a pannon dombháton]
felettem a hegyre kapaszkodott óváros
itt mindig ügyelnek a részletekre
szemközt omlatag behemót vár
papokkal apácákkal kutyákkal
a szirteken meggyveres bokrokkal
egy benedekrendi moharózsával
a levéltár zártudvarán
s a ciszterna száraz köhögése
ahogy próbálja kiköhögni a turistafillért
[*kiszaladni belőle*
mint gizella a fejére ülő királynéság alól]
de inkább nyámmog rajta
a magosba kapkodó pestisoszlop mellett
dadogó helyszín [*színhely hajsztín haj haj*]
ez veszprém
helyzetelek benne
mint a királyné az árpádházi dézsa felett
a mosogatólé zsírcsöppjeitől vízionálva
a hímzőkeretet kárpadnak találva
tizenöt éve nyúlkálok a téglái közé
s ingembe akad karmos indáival
minden ami szederinda
szagosmüge vagy fojtóka
lassan illetéktelenek vagyunk
egymásnak
alattomosak

ELVIS ROMANO & THE NIGHT LOSER

ROMANIA

CH MIHALY/BALOGH KALMAN QUARTET

HUNGARY

SORIN ROMANESCU

ROMANIA

GEORGE BAICEA BLUES BAND

ROMANIA

YVONNE SANCHEZ SEXTET

CZECHIA, BRAZILIA, MEXICO, CUBA

ahogy meghasgatjuk a szövegek arcát
ahogy a lapító okiratokból
kétfedelű papírrepülőket hajtogatunk
érjék el
érjék
szorgosak a nyújtózkodásban
az egyre magasabb
eget
a látképzet nádpapírtiszta
a nagypréposti palota alatt fénylapok
felette
az első magyar egyetem romjaiban
tanárkézben a nádpálca
zümmögő hozsánna
kórusgyakoroltatják megint a himnusz
valakikkel
hogy isten áldd
s azt hogy megbűnhődte

a patak villog játszik
játszhat amíg van vize amíg kék és fecseg
képeket fogdos füzek laza haját
mindennap eléget valakit
benyúlkál meleg hamujába
benyúlkál a lábak közé
a pincék sötét melegébe
locsog és nyaldos
itt járok
hetente négyszer
kőkalapács és térkép járkál bennem
helyet keres és kényszermunkát
ügyhasznos akar mindkettő lenni
nézni úgy ahogy nézem
a vöröskő lépcső lefutását a völgybe

[a lányokat rajta
a vérszínű szoknya szívverését
a beszédnagy mell dobogását
a repedés kőtörőfüvének makkveres pörölyét]
s a völgyet ahogy napra nap kúszik feljebb
és omlik vissza a lépcsőn
temet magába ametisztgolyót handzsárt
piros pajzsú bodobácsot
magához fogadva a festőnő szombati kacagását
megtelik tőle a piknikező plató
osztálynyi úrleánynapló
és kettő rövidvers [az egyik a műkedvelőé]
amelyek magukra hagyták
mint a grammatikai konfliktusokban élő újnyelv
vagy a kötélvágókést villogtató
halottlevágó
a csermelyt a sziklát

minden tiszta és súly
a helyzettömegben mennyi a részem
s a részben ami vagyok –
ahogy érkezem sorban
vagy tizenkétszer [-háromszor] önkövetve
mint a körpályás szerelvény
repetitív kortársi dallam
ritmus egy mészbetétes korsó dúcos nyakán
s ahogy érkezem úgy is távozom
[ahogy távozom úgy érkezem]
mégis maradok mozdítatlan
itt a város felett
törökülve
a muzulmántemető turbános roncsai fölött
ebben a halvány lúgkék tisztaságban

*[ha belelógok-belenyúlok
ha közben önmagamba hullok
mint ékezet szóba
mint mássalhangzóba vert ékezet
mint mozdonyba a fekete senek]*

tizenöt éve hetvennyolcban
szőkén nagyléptűen jócskán huszonnégy évesen
néztem
belenéztem magam
akár egy sáfrányos naplementébe
itt
miként surran a macska a tarajos szirten
tücskökre egérszagú villikre vadászik
virít a medveszagú sárgahagyma a bakonyi szélben
meg-meghajol
de mindig megtalálja a nehezékét
visszabillenti magát az egyensúlyba
ágaskodik kicsit abbahagyja
nem fontos megérinteni krisztus talpát
elég alatta
elég ha tizenöt éve hetvennyolcban
azóta hetente négyszer

itt

LETRA MZIU

MEZËRIT MZIU
trijem

de kezdjem ott: ahol most minden tiszta
a nagypréposti palota alatt a séd
játszhat amíg van vize amíg kék és fecseg
itt sétálsz
hetente négyszer [*plusz-mínusz egy*]
kőkalapács és térkép járkál benned
helyet keres és kényszermunkát
ügyhasznos akar mindkettő lenni
nézni úgy ahogy nézel
ahogy a vöröskő lépcső[n] leszalad[sz] a völgybe
ahol a mélység felforral
vagy éppen magába fagyaszt [*akár*
a hüvelyknyi pontyivadékot a téli patak
ezüstös vesszőt a hullám
morajos szövegében
igen az a vétlen
központosítás akarsz lenni
vagy
a vagy]

kezdődjék ott: vajon ez a város az-e
vagy kizárólag benned épül és romlik
benned építik és rombolják
kénszagú pokolfekete haragvó kicsi lények
ablakok nyílnak és hűvös sikátorok kora reggel
szimatolja-e más estikével elegy hűgyszagát
mely mint a szajha metafora
puhán és mohón leteperi s ráterül
ez az-e mikor lefutottál a lépcsőn
péppé ázottan a várakozásban
vagy most ahogy hozzá[d] visszaaraszol[sz]
visszasejtőd[sz]
mint más
paloznak délszaki köreihez

AUDIO PRODUCTION

EURO STAR

EKSK

forcaere.org

chim

for

100

a függőkert lombos fái alól
ahol az olaszbástya roncs ujjai az égre mutat
a gyógynövényes ágyásai közül
[ezért függőkert-
és mentazöld gyógynövényes-forma]
a kisszemű oligofrén énekes
mindig harsány a kövezésben
ki-kidúdol
!mert istentestet akar
tehát történetet is akar
és éppen a tiédet!
kiénekli magát a vegetációból
a buja mozdonygőzből
fejhangon hívja a helyi érdekű angyalokat
gyűljenek köré
hagyják a vártér kényelmetlen szemöldökfáit
a keresztek tövében való kuporgást
jöjjenek hozzá a barokk stukkókról
ideje van a demonstrációnak
ideje a nagy suhogásnak
nyaggatja a gombos harmónikát
énekel csipkeöltönyben
kisüt a lukakon a bőre olyan önfeledt
sül a farka a mollban
olyan asszony kell néki
aki főz stoppol ájtatos
kertésznője lesz és tűzkerekű szeretője
szereti a nyekergő zeneszót
a lassú körözést-lejtést a szeles tereken
az ej te bunkócskát a geier flóriánt
az el condor pasát a quantanamérát
a fodros szoknyájú tangót
kell hogy legyen olyan angyal
aki érti és tudja az emlékkönyvek kórusát
most fog választani

O

L

F

T/SNO 10.08.07

U

F

es night
DONI

urday

egybegyűjti a kisvárosi ancillákat
akik megmaradtak a tűzvész után
nem költöztek a felvidék füstös udvarházaiba
neki csak ilyen hamumeleg helyi kell
lehessen megfogni a séd tükrivel
azért villogtatja folyton
azért tükrözgeti a fénylepkéket
a sziklára várfalra
a püspöki palota varros homlokára
persze hogy ragaszkodik és nyűgös
be nem tûrja ennél jobban magát a versbe
hiába a fuga a mozdony a tercett
önálló marad testidegen zárvány
szép mulatság és vagondoboz
pontosíthatsz egyéb felsorolással
ő akkor is marad a várfokon
zenét csinál églényeinek
csupa toll a haja mert zuhog a toll
csupa hangjegy billeg az ágvégeken
most mutatja meg

és ott: az egyes szám második olyan-e

a kicsi rémek a nyúlketrecekben
a nagyobbak a kifutókban
de minden háznál van
amelyiket szégyellnek
kaska alatt ül kövér költ és kárál
szunnyad a bádoglavór alatt
levendulaportól prüszköl
feszegeti a padláson a kéményajtót
apró házirémek de ahhoz elegendők
hogy a szatócs autóval fölfusson a fára
elkössék a csarnokosné szívét
gázoljon a részeges újságíró

BITCHBL

www.bitch

JOHN
DIGWEED

JOHNDIGWEED.COM

Bedn
Reco
LONDON

SUPP

SERAPHIM CODEX

www.myspace.com/seraphimcodex

IAN F

a felügyelő meg ne vegyen arról tudomást
és a fiskálisok lassan
sok pénzért tudják kimenteni
felszedjék a kisvasút talpfáit
vagy bárki bordáját bévülről hasgassák

kezdjük:

a keresztről reggelente lelép
de éjjelre mindig visszaszögezi magát
ennyi félelem között kell a felvigyázó
nincs itt a fény
bebújt a sédbe
csak ki-kivillog
ha felveti magát egy holdfoltos hal
szitakötőálca
vagy egy áttetsző szúnyogszárnyba
belehasít a zengő hangú nádszálla
ragadt esthajnali csillag
a kicsi rémek éjjel elbújnak
az egérlukba hasadékba résbe pinába
kinek mi jut a lecsószagú szürkületben
nem járnak nem gyűjtögetnek
a kálváriahegyet gondolatban is kerülik
aztán reggel a tövébe szarnak
hisz a keresztről pirkadattal lelép
gyorsan elhagyja a hétdombú várost
ilyen ez a kisvárosi megváltó
nem bírja a kereszthuzatot
nem bírja a forradalmakat
nem bírja ha sípol a tejesfazék
nem bírja hogy minden lakásban ott van
több hamis példányban
feltalpal az égbe
szégyenli ha fölágaskodik a farka

TRIAL

WING SUMMER SEASON

TAK 20

o Martinska je put
Zadra, alijedi put
su više nego požel
ravno besplatno...
moru, suncu, laganom
atit' ???

minden szoknyától
legyen valami nyugodalma
legyinthet
szaporodjanak a megbocsájtható
apró bűnök mint a varádicsvirág

kezdjük: benne volt-e
s te voltál-e benne
ahogy a percek közepén állva megalázott
éles mohó tekintettel
állt
ott ahogy amikor
egyre csak hasztalan

a festőnő nem tartozott hozzád
a festőnő
az egyes szám második személyhez tartozott
mert a festőnő szüntelen szilvákat
hamvas szilvákat dugott a bugyijába
te láttad
rotyogott lába között a lekvár
miközben kis rajzokat vázlatolt a körmeire
naponta új részleteket egy könnyfacsaró
hosszúselymű szenvedéstörténetből
a hajából hidrogénszőke sátort csinált
a hajába túrt a történeteivel
szilvával etetett
ciánkapszulákkal
és mint egy nagyregény
kéthasábra tördelt tartalomjegyzéke
szüntelen felmondta [felmondatta]
a kékek receptjét
a város keserű leveinek a recipéit
a lenét enciánét tárncsét a lóczy-forrásét
a kádercsúszda csókolózó kádernéjének szemszínét

...a ...nica ...tska Re ...a Zajedn ...

BEACH PARTY
27.2007.

18:00h - 20:00h

B ... "COCOLINO" VODKA

... ladies fre...

a szemzugok alvadt ütésnyomait
a várbörtön lélekröptetéseit
te drága
kalapácsával feleltek a vulkanikus kőzetek
trachitbokrok festékbombák
végigkopogtatta a fennsíkot
a mozdonyok acéltükrű mellkasát
éjszakánként mindig hallható a kopogása
a bazaltszilánkok percegése
a szögek szaladása a keresztfába
a szilvamagvak kocogása a bugyijában
abból az időből amikor
együtt
[ahol ahol nem]
sombokrok szatírszemei keresztüzében
külön
szalad^{tak}_{tünk}
le a vöröskő lépcsősoron

a festőnő szája tele volt ametisztgolyókkal
abban magad is
tizenkétszer [vagy -háromszor]
mintha az megegyezne
tizenkettővel [vagy -hárommal]
ahogy zúdultál-rohantál
inged egyetlen csókaszárnnyán
fakó feketén ahogy lobogni lehet
nyolckarú szikrákat ütve a tompa fokokra
mint a magnéziumpor aljára lemerült
vagy aki fenyőszagú csillagszórókat
szerelt szétkopott holdforma sarokvasára

mondogattad –
aki a futásba költözött
futópálya is lesz meg távfutó

PASTA

FREE DRIVE CALL!!!

DIAL 021 800

IGHT CLUB

PIA

PASTA

LUB "D"

SCU

FREE DRIVE CALL!!!
DIAL 021 800 023

IGH

PA

FREE

DIAL 0

IGHT CLUB

PA

DIAL 0

L

az már csak futás tud lenni
izmok örökmozgó sok rugója

gyorsvonat indul el benned
ha kővörösbe vált a város
hathúszkor júliusban
a vágányról kiáll
harsognak az estignyitó hangtölcsérek
zakatolsz a megállók között
te aki mindig palacsintasütőket emelgetsz
mély álmaidból azzal üzengetsz
ébren lévő mindenkinek vagy csupán magadnak
ez a gyorsvasút nyári példabeszéd
a piros karimájú tárcsák is azok
magadtól magadnak
vissza
véres versbeszélő vagy
meg tányérsapkás és szénszagú
mondd ki
mondd
legalábbis szikratávírózz
megindult gondolat
siheg-suhog gőzöket pöfög
formára éppen mint a helyiérdekű

*[minden másolatban ott a másoló
a hóban a hózuhogás
a koromban a kohó
a vasalóban abrakol a ló]*

almáditól veszprémig
felszedték a talpfáit
hogyan suhansz akkor
te
aki csupán a második számról

ŠKARE

MASCHERATO

2007.

ng / Vodnjan - Dignano

Vodnjan - CG di Dignano

Vodnjan e Città di Dignano

+ Dj Nexus /
Put a Gardaland a
1. nagrada
Viaggio a Gardaland

21h

Sponsor
Coffe bar
cibet merita
Ugostitelji
Friser

tudsz
ahogy futsz le a vöröskő lépcsősoron
az alkonyvörösben ázó verssorokon
a véges számsorok korlátjába kapaszkodva
a duzzadt pinájú festőnőhöz
aki mindig a festménye mögé áll
az olajtáj terpedt bokrai mögé húzódik
a második szám nem képes átvetődni
hozzá a blondelkereten
kiterülni a festett füveken
vergődik a nyersvászon gatyában
bévül egyrecsak meztelenül
mást se csinál csak repül
dagadt fasszal a bodros menyecskefelhőbe
de bokájánál fogva rántja vissza
mint gumi a mélybe zuhanót
magához kötötte a napvörös lépcsősor
nem engedi távozni a festőnő után a képbe
cicerélni
heverészni
markolászni
csöcsörészni
szétkefélni

az egyes szám második magában sosem
boldogul vagy bolondul
kell neki egy fióka angyal
a székesegyház arzenáljából
vagy egy angyalfogó
bármilyen punciszagú húsmeleget szerkezet
erről kell
versbeszélőként szólani
közben el ne ragadjon senkit a gyorsvers
a hangosbeszélő estignyitó tölcseré alól

007

KOMUNA

ORGA

ITJEN E VITIT TË RI 20

SË YJET E ESTRADËS

[mint az oligofrén tangóharmonikást
a harmónikaszó
be nem túrhatja magát a versbe
senkit sem képes megfogni a bástyán
csak egy fehérakác ágyazza az illatába
ha a zenéjével kézenfog téged
betűri a tenyered tapogasd a hátát
nézd meg ugyan kinőtt-e a szárnya]

[szóval én a második számot
a második szám engem a versbeszélőt
s az omlós húsú versbeszédet
körbe-körbe
oly körültekintően akár az estignyitás
körbezakatoľjuk a várost
fel a lejtősön le a meredélyen
a margarétaszikrás sziklalegelőt
himler elvtárs kertjét
a bakszagú jutasi laktanya alját
átzakatoľjuk az éjszakában a paplanos ágyat]

[ha belelógysz-belenyúľsz
és közben mégis önmagadba hullsz
tömör ékezet puha szóba
mozdonyba fekete szenek
– tizenöt éve hetvennyolcban
szóke huszonnégy évesen nézegetsz]

annyi mindent vonszolsz be
a benedek-hegyen táborozó versbe
a rendezői szék a roncsok között elmerül
a szemlehely elsüpped a fecnik
gépírásjegyzetek s gótbetűs könyvek halmában
nyakig lehet a latin jegyekben dagonyázni
úgy-e nem

de duplikálsz okfektetsz
magadhoz húzod múltad csigaházát
magnószalagot csévélsz s egyébkednél
kortárs halottak lexikonában gyorsírsz

gyors-sírsz
bőszemű sárkányt eresztasz
drámázol a vérkapitánnal
rálelsz és magadhoz vonzod
az állatkerti zsiráf műbarlangjában
a városi léttérképekre
[bőrfolt-párti szákból lapultak]
nem tudod megtalálaltad-e
az egyetlen
a szikrázó
a magányos képet
forgatod a fotóregényt
ki-kiég belőle egy-egy kényes arcú alak
a szépszavú színésznő és az operatőr
a jogászok bálja meg a harsonás
a kenyér ünnepén

persze tudhatod mintha régmúltban
a tág pupillájú oligofrén énekes
aki mindig harsány a kövezésben
s ki-kidúdol
folyton kiénekleli magát a vegetációból
alakot vált és ismét alakot
de így is és úgy is láthatsz egy teremtet
kilóg a kőhárs lombjából
kivillog az orgyilkos törhegyéből
kitekint a *vérkapitány* encián üvegszemén
hetente éppen négyszer megnéz
ahogy kőkalapács és térkép járkal benned
*[hisz helyet keresnek és kényszermunkát
ügyhasznos akar mindkettő lenni]*

pia

KNE

(ic)

nézeget az isten is
úgy ahogy te nézelődsz
amikor a vöröskő lépcső leszalad
persze azon mód te
mindenkor kisbetűs mindenhol hallgatag
szövegben járkáló néma[*levente*]-alak

ha visszatekercelem ezt a szaros történetet
a foszló szélű képek azt bizonyítják
mint vekkerrel a ketyegés
összenőtt a történettel az isten
vagy az akit [*ezért s ezek után*] isten(Isten)nek nevezel
ahogy a sziklára tapad a lakmuszzuzmó
de hogy ki vagy mi termeli a lakmuszt
hol termelődik a nyomjelző színeváltozás
a szikla vagy a zuzmó
vagy az a helyzet amelyben egybeérnek
sosem tudod meg
lehetnének idegenebb effektusok az eseményben

ADJ ^{hálát}
és csak ADJ

الطفولة

المهرجان التاسع

للإبداع الثقافي والفني

الرياضي للطفل

حقوق الطفل

isten(*Isten*) testet akar
tehát történetet is akar
és éppen a tiédet

felelted neki
testet nem tudok adni de belebújhat a versbe
vagy belebújhat abba
akit magára hagyott
öltözzön egyetlen fiába
töltse fel
odajársz te is rájársz mint gímszarvas a forrásra
mint vasutas a csattogó sínre
férfi a nőre
abban tegye tovább a dolgát
berhelje az agregátorjait
teremtsen pusztítson nevelje a szárnyakat
krumplit csírázhat katalogizálhat
[$s = \frac{g}{2}t^2$] képletbe dughatja a szabadesést a mozgást
csak az olaszbástyára ne másszon
a borostyánok közé
az oligofrén odaszoktatta a tollasokat
követelőzők
ha nem ad nekik kottát kiverik
azt a gyantasárga szemét
megcsípdesik zsugori markát
[*s kitekintene az isten(Isten) szemén*
a mi kisvárosi félnótásunk
a mi tangóharmonikásunk
aki csak akkor némul a játékban
ha fütyöl neki a hathuszas]

visszatekercelem a szaros történetet
ahogy zúdulsz a lépcsőn a festőnő felé
aki belelépett rögvest a képbe [*hullt a harmat*]
nem tudtad többé kipiszkálni a bokrok alól

معلومات
عائقی
لا

SIMR
21

لا
لا
لا
لا
لا

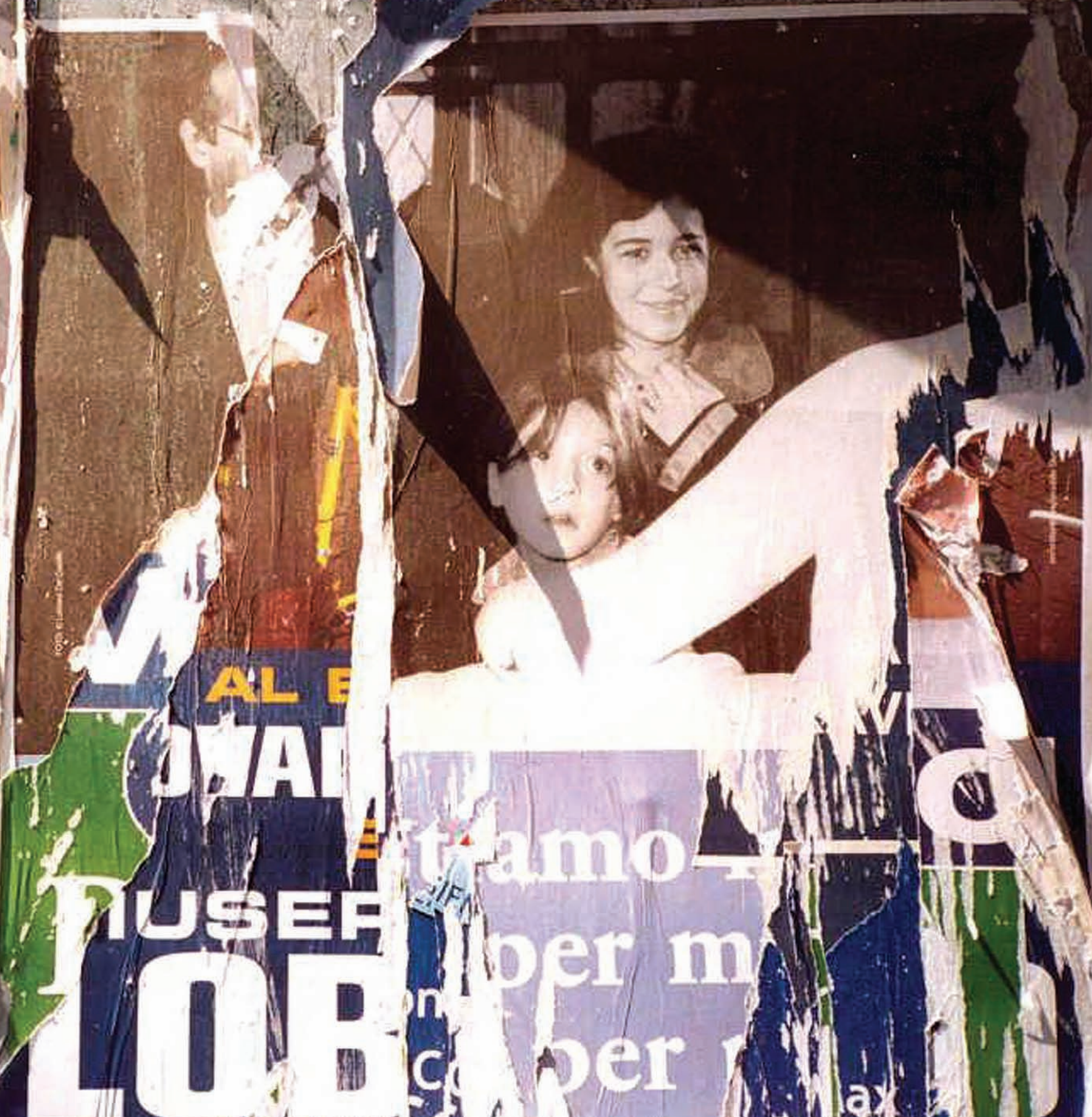
beköltözött a hím rókához
rókakölyköket szülni
zuhatagos haját tovább vörösíteni
feketeribizlit szemelget és jostát
hiába kerengsz rikongatsz a festmény körül
vakargatod a domborgipsz ráját
elbölcsülsz a látványtól a helyzetben
!a tested akarom abban küzdjek újra!
!eddig jó voltam sziklának lépcsőnek
jó voltam kisgyereknek
s ha jó voltam estignyitó hangtölcsérnek
legyek jó a testednek!
már a történetben ült az unatkozó isten(*Isten*)
próbálgatta a helyet helyzetelt forgolódott
szunyókált és löködte a székesegyház szélkakását
vakargatja a szövegek arcát
régieket dörzsölt elő nézte

ült és ölt

már benne volt
mint illir népekben az álomvesztés
mészbetétes edények falában a repedés
a repetitív dallam

mit kezdesz a versben isten(*Isten*)nel
világosan kell cselekedned

a szövegírónak és a szövegnek
mint akiknek éppen arra lenne szükségük
a sok tétova gonoszság közt
ez az isten(*Isten*) szeptemberi napokra
a szilvák hamvas kitellésére vágyik

AL E

OWAN

tamo

PIUSER

per m

LOB

per m

ax

[ahogy forognak-napoznak a gyöngye gallyon
s bele-belemerülnek a mézhúsú fénybe]
azzal a besztercekékkal rokon
szomorú
mást nem tehetsz hozzá
alkalmilag éppen ellentétezitek egymást
ki benne ki pedig kívüle
ha kívül akkor bizonyosan benne
túrjátok egymást meg nem fértek
beleoldja a kékeket a sózöld vízbe
visszafojtod a borszeszlángot a katáng szirmába
vagytok ebben a társalgásban
harminckilenc éve meg akarod érteni magadat
azt a magmát amelynek kármin a lelke
lassúdad fortyog és nemzeteket vált
forgatja a farkát a versben
akkor mit kezdesz ezzel az isten(Isten)nel
beült énbelém vagy tebeléd
kilökdös árulja a verset
paloznaki szájas kofa a riszáló ringlót
rikácsol begyapogat hívogat
mutogat nem tetves a toll
sikeres akar mindenképpen lenni
ha betetted akkor kiveszi
átállítja a vágányokat
átforgatja magát a szürkékben
[tizenkétfélét számoltál össze vagy -hármát]
és türelmes
nincsenek gyors ügyei csak ügyfelei
álmatag üzenet
feji a loncgyökérből nőtt édes hieroglifákat
mindenre azt mondja ami nem te vagy
béke béke béka

REMO

MO
LA TO
ETRO
IAMENTI

L'ABUS
la FAS
la TOS
il RICCA

NARIA
ZA ORE
.00

EMBLE
L'IO 199

MAIA

LOT
CUA
NUOY

gyenge ez már nagyon
ha ember kell neki ellenfélnek
embert állít be élőképnek

itt ül
a sziklán a kőhárs-hintaszékben
háttal a bádognak
ringatja magát
együtt ring vele a sokzászlós város
fésüli szakállát örvend milyen ápolt
pókokat köt kusza hajszállaira
fújja valamennyit szálljanak
megeresztí a mennydörgetést
törpe vihart ébreszt röppent
de miként egy mondatot
néma villámját visszavonja
nem akar semmit ettől a helytől
kiégette belőle a fényhajút
csendet sem

nem kell a csendje sem

nem a számjegyes téglái
a puhaléptűek téglamúzeuma
írigy rózsái oleanderei sem kellenek

hagyja a rőt mediterránoskodást másnak
rovinnak ravennának korfunak
azoknak jobban áll
ott van a sok pompás lilanehez murvafürt
ő pedig ül itt ül a fonatos hintaszékben
pedig ült ott is
válogathat kivel gyűlölteti meg magát
száraz orgonák satnya aranyvesszőbokrok szélárnyékában
lábánál gyorstekintetű fürtös puli
karja alatt koronás párna
issza a metszett pohárból a tihanyi merlot-t
vérvörös az is fanyar az is
ütemtévesztő harangok hangjára sem vágyik
!ez volt! mondja

!

- ennyi volt neked ez a semmi város
lépdelhetsz ki ejtett vállal belőle
lépkedhetsz fürgén
a nehézpárás meleg viharelőtti szövegekből
teljes léted benne lehet a lépteidben
ilyen ember lettél
a fájdalom benned huszonnégyórázik
ilyen a kiűzött ember
amikor tudod a fájdalom benned is reám emlékezik
ha lázadsz csak azzal
tudod
minden pillanatban
új maszk van az isten(*Isten*)-arc előtt!

pedig jöhettél volna
mióta a gomolygó végtelenekből
visszaköltözött az önfejű végesekbe
közelebb hozzád
mígnem elérte a versedet

Ch

CLUB & M

versitas u.35. ww

HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK - AURÓRA
HETEDIK ÉRZÉK - CODA - JUNKIE
ANNEY HALL **SZERDA:** DELÍRIUM
DEPRESSZIÓ - TANKCSAPDA

CSÜTÖRTÖK: SUDDEN DEATH - METALR
POKOLGÉP - OSSIAN - ARMAGEDDON
IRON MAIDEN - DEÁK BILL BLUES BA
MORPHEUS **SZOMBAT:** RABLÓBANDA - VIG
KORMORÁN - RÓMEÓ VÉRZIK - BEAT

Szolgáltatások: Ingyenes sátorozás, wc és fürdő használat. 24 órási b
naponta 12h-tól, óránként a Domus parkolóból Malomvölgybe és vissza
Programok: A Nagyszínpadon minden nap 16 órától koncertek! Te
fellépésével! A Krisna sátorban minden nap beszélgetések, zenélés,
jutalmakban részesülnek! A műsorváltoztatás jogát fenntartjuk!

Hetijegy elővételben: 6300.- Ft. A rendezvény főv
Hetijegy a helyszínen: 7000.- Ft. Kü
Napijegy: 2500.- Ft.

WWW.ROCKMARATON.HU

Gasztró-team

PÉCSI-ESTAVÁROK

BIKOM
Környezetgazdálkodási Kft.

A

BORSOD

ROCK

vekkert rakott a fájdalom mellé
lássam a példát
a fájdalom ugyanaz ami az idő
megállíthatatlan és folyton ismétlődik
ez a példás beszéde hozzád
ez a behatárolt szabadsága
mást sem tud mint szüntelen kínálgatni
cukros a lelkem v. vérbajos
áldozatok kellene folyton nékie
legyen kit fektessen a sínekre
legyen kit tanítson repülni a vár fokáról
legyen kiben rángatni a tangóharmónikát
legyen kit odaszögezni a fára
legyen kiben felégetni a várost
legyen kiáltal azt mondani
ő a legbiztonságosabb hely

hol vagy már a vöröskő lépcsősortól
mondtad
a festőnő nem tartozott hozzád
a szentképek festőnője
az egyes szám második jelöltjéhez tartozott
az csinálta fel
majd az oligofrén tangóharmónikás
ott vicsorog az összes festményeken
végül
– könnyű a más dombjára építkezni –
hogyan a versbe bűvást megígérte
a nagypofájú isten(*Isten*)

azóta hányszor láttad
a lépcsősor felett
akárha érzékeny faragású nyelvi szerkezetben
a számárhátívú ablak kőrácsa takarásában
a finoman megcsavart kőoszlopocskák rácsa mögött

do piano **TIEMPA**
04 / 10 20^h

Duferco
Belgium

SONACA

Théâtre de la Place
Tel 02/223.32.08
Polinnia-Euterp

de schaerbeek Rue Royale Sainte M

ott hajlong-lobog
gót-keskeny kezében selyemkészkenő
ő maga a búcsú
ő maga a visszhang
(élt négy számot)
benne zokog a hosszú sírású búcsúzás
márványkeretű ablaka alatt elrohansz
kitörj a zokogásból
lefuss a másik zokogásba
mert lent is ő vár
selyemkészkenősen
lobogva
téres mondatok száradtak a szélben
és későn virágzó tönkig vizes fehérakác
készült éppen zsírfényű festményé válni
mint minden fának
nála festményé lesz a várdombi akác
ki gondolta volna
ugyan ki
ez az isten(Isten)
becipel valakit ismét a történetbe
fürdőköpenyövvel arra az akácra
akasztotta magát
az angyalmeleg tangóharmónikás
veszprém egyetlen rózsával befutott fehérakácára

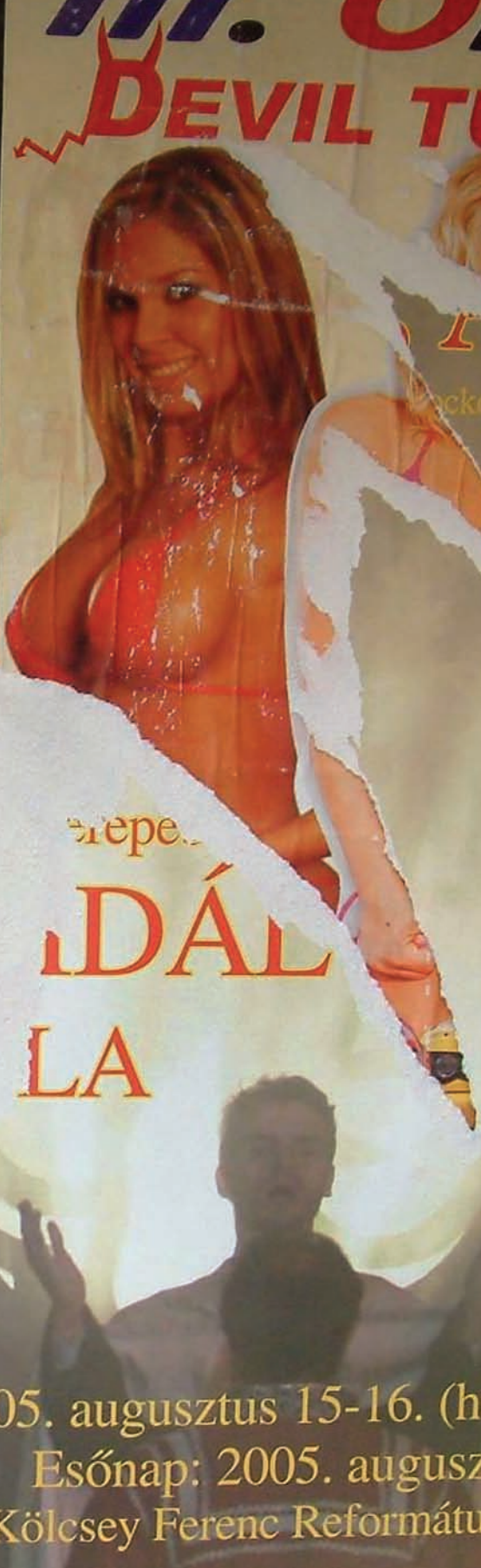
*[a város felett minden angyal
öszvegyűl akár a harsány verebek
allelujáznak
mozartot dúdolják ave
lefosztják a csókákról a tollat
malac nótákat gajdolnak
váltogatva szláv munkadalokkal
erre tanította őket
a fasizmus a kommunizmus*

AR NAGY
2005
NGARY

rnok, Deb
us 19. 1

Kósa Lajos, Debrecen polgár

repe
DÁL
LA

2005. augusztus 15-16. (h
Esőnap: 2005. augusz
orecen, Kölcsey Ferenc Reformátu

a seggrepacsizás
együtt vonulnak fel a képre
ragadnak az olajba
üdvözült mosolyognak
vergődnek
kifordult szemmel lesnek
nem értik az ecsetes asszonyt
a kurva miért nem marad kurvának
ha meg szent hol a nagy szentsége
miért mázolja le szintelen krapplakkal
félóránként őket]

a város felett törökülve
a muzulmántemető roncsai fölött
ebben az aquamarinig föl nőtt tisztaságban
mennyi a részed
csókolgatod
magaddal illeted a bádogtalpú krisztust
aki visszatér a bakonyalji éjszakákra
repkényt futtat a várfalra
felépíti a házgyári lakótelepet
tishti kaszinóval járványkórházzal
hajnalra vissza is bontja
az alvókban kiárasztja a sédet
megnyitja az állatkert transzszilván fakapuját
olyan
aki tudja
a bronzkori mészbetétes korsó akkor
úgy kapta meg a centrumát
ha egy pontjából
a korsó dobogó szívéből
szétfutott a sok agyagsárga repedés
olyan
mint te lettél volt harminchárom évesen
ha huszonnégy évesen tudod

milyen harminchárom évesen
afféle alumínium-merev és bádogléptű
megszólalnak a kövek ha elindul
kimozdulnak az ablakszárnyak
kinyílnak a kápolnák az orgonák a héricsek
a körmenet is kinyílik
mint az összevarrt seb
milyen másban enmagunkra lesni [*avagy látni*]
krisztus krisztus
nem akarja ezt a föltámadást
azt a pompás halált se
te gyorsjárású
csak a fűjt aranyporban vándorolni
átlapozni a sokfüstű bibliai tájakat
bejárja a szélfúttá történetet
amíg kigyullad és lángol a vershelyzet
lobog és szaladgál
mint vízen a nátrium
mint a kémiai heveny egyesülés
ezerkilencszázkilencvenháromban
beszaroztad a talpaddal
s mindegyik foka bűzlik
a benedek-hegy és a hintaszék
most tudod meg milyen
harminckilenc évesen
harminchárom évesnek lenni

kell hogy filigránja legyen
ennek a sok gyönyörűségnek
a magömlések nem lehetnek hiábavalók
a várkútnál lecsapsz
helybenhagyod a haszonszedőket
lecsupálsz a nadragulyákat
a sikítózó mandragórákat
tisztára mosnak a felsorolások

de ha lemosod a koponyádról az arcodat
 ki ad hálát
 ha itt a feltámadás

ne a kövek halott tárgyak
 kövessenek az úton
 ne a robbanékony alkáli elemek
 követett már elégszer a lépcsősor
 a dolomitkövek hangos zuhogása
 a piros kövekben ahogy rázkódik a nátrium

Peri- ódus	Csoportok							
	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII
1	1H							2He
2	3Li	4Be	5B	6C	7N	8O	9F	10Ne
3	11Na	12Mg	13Al	14Si	15P	16S	17Cl	18Ar
4	19K	20Ca	21Sc	22Ti	23V	24Cr	25Mn	26Fe
5	37Rb	38Sr	39Y	40Zr	41Nb	42Mo	43Tc	44Ru
6	55Cs	56Ba	57La	58Ce	59Pr	60Nd	61Pm	62Sm
7	87Fr	88Ra	89Ac	90Th	91Pa	92U	93Np	94Pu

hanem a madarak
 amelyek a bádogkrisztus karjain ülnek
 hetente négyszer
 s bennük a szárnycsináló kis kalapácsok
 ők tudják mi az a visszaébredés
 – még ha néha évtévesztők is
 négy-öt év oda vagy ide mindegy
 ha valaki kibírt kétezer évet
 üdvözült lélekként
 kibír kétannyt –
 és értik a klasszikus latin beszédet
 nemhiába a temetőt lakják
 nemhiába nincs árnyékuk
 nemhiába a kopjafákat kicsontozzák
 kilopdosta alóluk a rengeteg karmos város lakó
 akik szeretik az édes krisztushúst

ZE

BY

Sk

ollection

u
uk!

al výpredaj

az isten(*Isten*)re emlékezteti őket
még ha pléhből van
s egy kissé ótvarosan rozsdás
még ha a zabálásban láthatóvá is válnak
mintha egy vedlő tükör hátán...
– most kövessenek

a kövezésről szó ne essen
ne ejts szót a kövezésről
*[elég ha a követ veti rád a követ
aki folyton ingázik a közttek között]*
tömködd valamennyit
a megnyílt nyelvhasadékba
a megnyalt nyáltól hasas ékbe
bele
a méhkasba a méhbe a hasba
húzza mélyre a félrebillent súly
kártyázzon ott
minden ige
s mert ige ergo pokolbéli
a házi szörnyetegekkel

a főnevekkel könnyebb együtt lakni
ők az ég teremtettségei
nem emberi alkalmatosságok
kotyogókövek
kikencélt igék
amelyekbe szünhetetlen beleteszi farkát
vagy a nyelvét a sátán
odapetéz odaszőröz odatejfelez
így vagy úgy ottmarad a magva
belerondít a sóba a sorba a sorsba
lapszélre állítja az epikát
fellebben a szoknyája
hiába tapogatód

atna

nincs csöcse nincs fara nincsen pinája
[ha alkonyodik engem ne szeress epikusan]
más sincs nékie csak a szépsége
olyan mint az állam
vagy a haza
szőlőt kötözhetsz véle
korlátnak is dútheted világítson
szappanozhatod nosza a hátát
és locsoljad a melegben dézsavízzel
annyit ér amennyit a munkája
ó ó ó igák és igék
a klórtól sós a nátrium
ha nem forgatod péntekenként a malmokat
nem kuszálnád össze az utakat
nem fordítod hasra az ösvényeket
nem irányítanád a nős szeleket
nem választanád szét a kezét a kanáltól
a tejkékből nem csapatod ki a kéket
a puskatusból tükörrel a rontást
ha nem te állnál kiabálnál minden ablakban
mi lenne veszprémmel
a kárhozatok kisvárosával
hogyan szilványi jegeket tömköd szemérmetekbe
a festőnő után
lenn jártsz szombatonként az alvilágban
[akár a földfémek]
kilincselsz

mi lenne nélküled
nélküle
szikár állítások főnevek
ti mérhetetlen **egy**ek **pont**ok **pillanat**ok
részeitek közösként és külön
sütőtököt falogató
sürgőforgó otthondaimonok

Save-mai

mi lesz most
hogy bennetek szállt meg az isten(Isten)
apartman meghatározatlan időre
naponta negyven márka
kutyának öt felár
nyitogatja a zsalugáterokat
kiáll a báburácsos erkélyre piszkálni a rácsot
dörgölgeti a muskátlik gerániolszagos leveleit
fotofil mint a szedáló gyógyszerek
[kereszt van azoknak a hátán]
ha a voltvanlesz világ
egy érzékeny pontba összezsúfolódott *[tolódott]*

s mi lesz zsel im s
s mi lesz zsel im s
s mi lesz zsel im s
s mi lesz zsel im s
s mi lesz zsel im s
s mi lesz zsel im s

hogy nem tudunk többet magunknak nevet adni

hiába szeded szét alkatrészeire
áztál szét az olajos részletekben
ebben a versben
tizenharmadjára szaladsz le a lépcsőn
szaladsz velem te egyesszám második
máskor csak hetente négyszer
[velem hetente négyszer]
kőalapáccsal bőrpapírtérképpel
nem érsz le rajta
nem érem el azt a kaput azt a kilincset
ahol beléphet ahol beléphetsz ahol beléphetek
ehet ihat dolgozhat gyereket csinálhat nevelhet

R EN ROCKSTAR A VOTRE PROPRE
JACHT ET LAISSEZ-PASSER VIP.

hogy múljon az únott időben
hajnalban keljen
hugyozzon ürítsen lehúzza a vécét
mosakodjon pucolja fitymáját
ébressze a családot
*[balra fenn a szentcsaládnak
a barokk oltáron kapkodó reggelizés]*
slusszkulcs indítás vezetés
munka
– baszás a szőke pipivel
a tavaly nyári toszkán tájban
ciprusok kápolnák képtárak hőség lihegés
a főnök olaszcsempés mosdójában –
hot dogzaba
utógyújtás és keverés
és hugyozás sör gyerek vacsora ééééééss

SS

ssssssssss

SSSSSSSSSSSS

aki egyre mélyebbre ás
abban a hosszú nagyhavazás
van

a tangóharmónikás oligofrén
hajnalig sikoltozott a kopár bátyán
csupasz képét mutogatta a holdnak
fürtös szakállért könyörgött
mellkasára egy kevés szőrmoháért
amit annyira szeretnek az asszonyok
amit be lehet majd faolajozni
verte a vasszőrdőket
himbálta a parázssal tömött füstölőt
lekvárral teli üstökön ugrált
dobolt a kanonokok sírkövein

olyan nótákat préselt ki hangszeréből
duruzsolni az alvók fülébe
amelytől a kurvák is elpirultak
sikoltozta a zenéhez
hogy ilyen faszappan meg olyan pipitér
füstös valag meg zsír meg a püspök
nem szólva a húskarós angyalokról
fejkendős tömbös ángyikákról
akiken csak azért nincs luk
[bekerítetten elektronyos szőrrel]
mert úgy kezdik a napot
hogy forró eszközökkel
azt magukon be- s kitömködik
csupa tömés reggelente a pestisoszlop
az oltárok oszlopainak számos márványos kilátója
a boltívek a freskók a balusztrádok
ahol az angyalok vannak
ott csupa-csupa cuppogós tömés
friss kamatyszag
hígetés húgatás szuszogás rőfögés
csak aki oligofrén annak folyik a nyála
hiába a hozsannás harmónika
amelyen a katyusa is kijátszható
nem csak bach meg a bachanália
elfújta azon az éjjel
amikor kitagadta magából a szajha angyalokat
letolta kiskockás gatyáját

lássák

legalább tudják mit szalasztanak el
és maga alá tört
az üstök fazekak háromlábak között

XRS feat MC Stamina
est Brekbit

PATRONAGE DU MINISTRE DES

Electronica

Am

RTL

TV

ter

mi

PHOTOGRAPHY
ARCHIVE PHOTOGRAPHY

ALBUM

a hamvas paráznál
az édes szilvalekvárszagban
egy óváros téri repedtsarkú kurvát
aki hogy élvezett
dó ré mi fá szó lá ti dó
úgy nyomogatta nagylábujjával
a tangóharmónika elefántcsont gombjait
s lóbálta ritmusra a füstölőt

jajgatott
telepumpálták
amire a ruszki tisztek se voltak képesek
a lettek a nyenyecék a tatárok a mongolok
hajmáskéren azt a gödörnagy méhit
szétszaggatták a világnagy rusnyáját
húzogatta a gecis halasi csipkebugyit
ugyan honnan rajzanak elő a *szernyű* szörnyek
nincs neki ennyire vastag a bűne
nincs ember aki ennyire pokolravaló

elképzelte az oligofrén
a legszebb bakonyalji baszást
a sáfránnyal mázolt égbolt alatt
kivitelezte
a kurva se sóhajtozott
elfeledte hogy bohó óváros téri
beállt a terpeszbe a hídba a trabantablakba
az angyalok lecsupálták a tollukat
ott álltak anyaszült
azaz isten(*Isten*)teremtett pucéron
libabőrös lett az a fokhagymagerezd-seggük
kiderült
nemhogy pinájuk van de pucájuk is
azon pedig ott a kondom
opálos kakastaréjjal hernyós buzogánnyal

8 x 120

RING

EUS S I O H

sprőd csalogánnyal a hegyén
az isten(*Isten*)nek volt gondja
felgumizni valamennyiüket
mielőtt kiröptette őket
meg pesszáriumot is nyomott beléjük
sosem lehet tudni
ki
honnán
mivel fogja
szárnylefogva
egyik-másikat megkamatyolni
egyébként akadhat közöttük
nagyvérű ribanc
gyúlékony akár a nátrium
kórusban drukkoltak az oligofrénnak
képzeld tovább a baszást
csiszatolja tovább a kurvát
mutassa meg a formulákat
pörgesse és pirítsa
azon a vértolulósos nyársán

kivonszolta a kurvát a sínekre
hallgatni közben a mozdonydohogást
jutaspusztára
ahol a keményveretű őrmester
derekán csattog a szíj
delel az asszonykéz
s köldök felett barnul a makk
hiszen a várost elkerüli a vasút
a megváltás
s ami a fontosabb
a recesszió

kivonszolta a sínre
érezze a zakatolást

sihuúúúúúúúúúúúúúúúú

ugyan nem csodálnád
ha ennyi toszás nézegetésében
a kisképernyőjű színes tévéjén
sztereón alaposan kihangosítva
– néhány üveg sör bal kéz felől
néhány sortűzparancs lakhatási engedély
segélycsomag kényszermunka
aláíratlan
a balnál –
az isten(*Isten*) is elélvezne
és nem csodálkozol

Е Ж
И ВЗЕМИ С

ДАРА

ПОЧ

— — — — —

ТЕП

SWISS

és nem csodálkozol

csapkodod a talpad a lépcsőfokokhoz
széttöröd bennük a pénzkagylókat
csak a talpad
a talpad véres
mint krisztusé

ha visszatér este a keresztjére
a fenenagy égjárásból
*[felvérezték téged
mint a magyar költészetet
a harminc pénzek]*

szeretted benne a vér szagát
a tarlóokban hajdan a vért szeretted
amelyeket kék szarkalábakkal
dúsította fel – csak neked – a festőnő
sebérzékeny pipacsokkal
korzóztál a hegyes torzsokon
minden elmetszett búzaszalmaszálba
minden ágtövisbe beleléptél
hogyan festhesse
kifestse
és éppen neked

a térkép arra való
hogyan ki-kik keresse a legjobb bokrokat
ahol nem gyűjti egybe a darazsakat a vadkörtefa
csak gutaütötten bámul
általában mint mindenféle vadak
akik messzire iramodnának
de szétterpedt nekik a gyökérjök
gyűnnek nekik a vászpréimí látomások
ha pedig meggyűtt a havi raendes

csakmeg táto
oszt nem tudja baetenni
nem csúszik aeléggé
nyaálazni nem meri
nem segít a síkos hastáncolás
más fortély se a házipatika se
merthogy az angyalok mindenhol bámúják
arra valójak a vadkörtefák
piros levelökkel
hogymindenhol kivilágítsanak
mindegyikben ott legyen
az angyalok távirányítós kamerája
a térkép megmutatja
hol nincsenek bámész szemek
hová nem nyúlik el az az angyalnyelvök
hol nem találják meg az édeőbb mézet
a frissebb gombát

Е Л И СВОА
БЪРКА

ПОЧИВКА
МОРЕ

45 ЛВ
МОЩИЯ

667 71 471
822 80 804
021/868 21 24

ИРАНИ

ОК В
Ню Й

НАТА

hamvasabb vadszedret levesebb kökényt
deresebb fátyolú csipkerózsát
honnan nem kell kőkalapáccsal leverni őket
ahol az ember végtire
cuppoghat csattoghat
békében kamatyolhat
[vagy rázhatja
ha maradt még ráznivalója]

és arravaló
hogy leolvasd róla
a titkos ösvényeket
amelyeken végleg el lehet hagyni a várost
elengednek
ha kaszalábakkal szaladsz végig rajtuk
kifuthatsz a huzatos városból
az üvegek lelkével
vannak a maradék angyalok elfoglalva
– mert hiába töröd össze
azok tömegének gipszpofáját

közülük három mindig marad
az egyik a nyúlketreceket nyitogatja
a harmadik a festőnő lelkét hurcolássza
a második meg követője
az agresszív egyesszám második személynek
sosem tudja eldönteni ki ő
sosem tudják mások sem eldönteni
vicsorog rájuk
akár hűvös szemzugú kapuoroslán
nem fecseg magáról semmit
nem az a dolga
ugyan ki az az egyesszám második személy
ha ennyit pofázhat
kalapárny terülhet az arcára

leves pinák után ácsingózhat
ennyire kipirosíthatja a mellbimbókat
az oligofrén is visszajár

érezed

belengi szájszaga a buhinvölgyet
fokhagymát evett sümegi feketeáfonyát
zirci narancsszívű folyami rákot
azok szorították vissza a váltóbaját
a szívbaját a gatyabaját
és azok a városi angyalokat
mígnem maga is angyal lett
szűz szőke és versolvasó
hóna alatt egy fényes harsonával
bizonyosan angyal
ott ül valamelyik kapuoszlopon
meditálgat a hátrafordulásról
lábánál húséges jószág a hangszer és kutya
avagy a szélmarta esőmosta bal lator mellett

húzogatja a vonót a maradék haján
fúvogatja a sípokat
angyalként is a festőnőre gondol
bachot tanul
ha összefutnak
ezáltal felismerje
kizárólag neki fogja eljátszani
a d-moll tokkáta és fúgát

halkan **halkan**

nagyon nagyon halkan
a felcsapó lángsípokon kipedálozza
a felcsapó lángsípokon kifújja
és nem riad többé
a torzított koponyájú házi szörnyetegektől
nekik is akar majd harsonázni
[a tiszta hosszúingben]

tizenöt éve hetvennyolcban
amikor megérintetted krisztus véres talpát
azóta hetente mondod négyszer

nem fontos **nem fontos**

elég csak alatta lenni
ahhoz hogy kirajzanak innen onnan
a keresztből a vasboltból a garázsból
a gombapincéből a horzsakőből a bazilikából
egy félig rossz mozdulatból
ahogy csókra hunyja

202

PRICE

"Betőli" Velorex
szülő

TV

a rossz zápfogú árpádházi lány a szemét
biciklire pattan a csupaláb kéményseprő
vagy láncot csörget a malteros legény
ilyen kóborok a trópusok
és jönnek
ömlenek énekelve
özönölnek
a város szörnyű és szörnyeteg
szörnyei
kerítő- meg lepkehálókkal fogdossák a lelkeket
nincs akinek tisztasága ellenáll
nincs aki ne nyolcért hirdetné
s ne tizenhatért mérné ki
– egyébként ecetes – borát
nincs akiben ne lenne egy kisujjnyi féreg

ki tudja hol sátoroz az oligofrén
melyik menyországot járja
vagy bújja a szecesszió zugait
hol vonatzakatol
gyűjti marokra a szikrákat
vagy ábrándozik az árbocozásról
görögtűzről templomtűzről avartűzről
a királyok királya s uraknak ura közén
a feltámadásról
neki oly mindegy hogyan legyen
mennyire pornográf
mióta az angyalokat csak úgy képzelheti el
amióta tudja
számára nem létezhetnek
mert stoppolnak és máris huss
be a metáلكék isteni mercibe
be a savanyúságszállító pufók léghajóba
egy hosszú tangó jobban szól szívükhöz
mint dadogós ő meg a tangóharmónikája

onačelnik

HRVATSKA DEMOKRATSKA ZAJEDNICA

ASTROD GO!

ZAJEDNICA
MOŽE

SIRE

IZVJEŠTAJE

ZA ZAJEDNICU

Dani

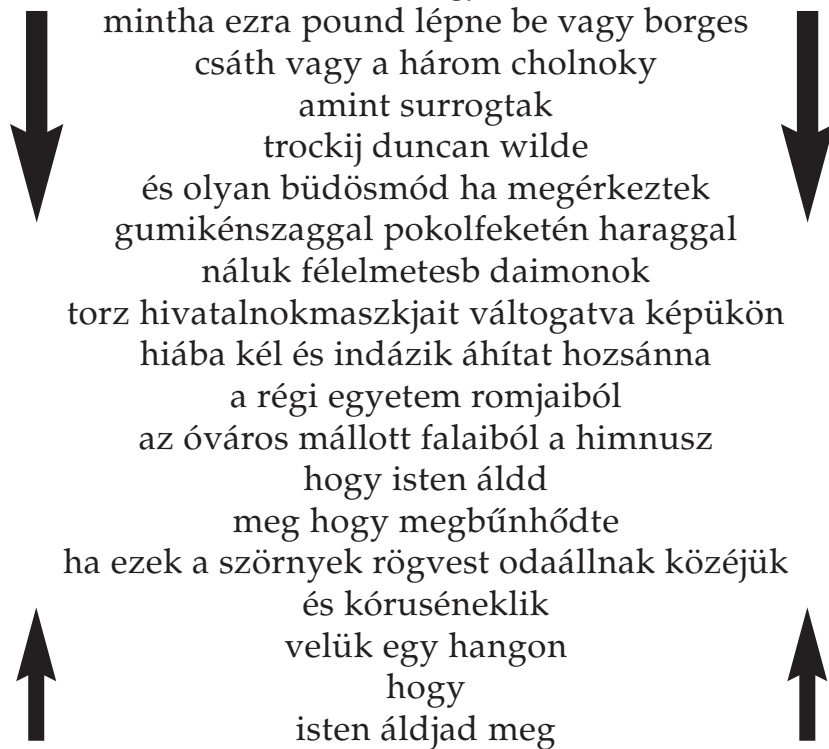
hiába fényesítette ki a város valamennyi
ablakát
állt be a tiszta szem fényes csarnokába
s reménytelenül hiába ugrott fel utánuk
a hurkot megmarkolva
a fehérbe öltözött akácfára
az angyalok
az angyalok fenemód kényesek a picsájukra
rophiatja nekik a kakalin kakalint
hát nyársakat beléjük
minden lukukba nyársat
képzeli az oligofrén valamelyik mennyországban
[tizenöt centivel a város felett]
milyen szép az angyal átdöfve
pirulva a lepedő felett
omlósan
porcogósan

effélét művelnek a háztáji szörnyek
nos

ez a város bármikor leéghet
kezébe kell adni egy öngyújtót
tíz liter benzinnel
vagy
csak kitolat almádi felől
valahonnan a dombok hasából
valahonnan a kámforos balaton alól
valahonnan a németek építette silókból
valahonnan a ruszkik csatornázásából
valahonnan ebből a magyar ezerévből
a kisvonal
tizennyolctizenötökör vagy húszkor
az almádi-veszprém közvetlen sebes
mellette hegymenet jó esik a séta

amennyi szemet eszik annyi parazsat köpköd
hát köpködd a parazsat te nagybelű
vonszold haza a tűzvészt
ez a város százévente egyszer leég
belerogy a sédvágta völgybe
visszahamusodik
hogyan a hamuból újból fölépítse magát
árnyalatnyit szürkébbre
picit nagyobb seggűnek-mellűnek
és feltétlenül
vannak így ezzel mások is
gondolj csak a bőrlábú festőnőre
akik megérdemlik a tüzet
ezért van beszédviszonyban
a háztáji szörnyetegekkel

amikor megjönnek
mintha ezra pound lépne be vagy borges
csáth vagy a három chalnoky
amint surrogáltak
trockij duncan wilde
és olyan büdösmód ha megérkeztek
gumikénszaggal pokolfeketén haraggal
náluk félelmetesb daimonok
torz hivatalnokmaszkjait váltogatva képükön
hiába kél és indázik áhítat hozsánna
a régi egyetem romjaiból
az óváros mállott falaiból a himnusz
hogyan isten áldd
meg hogy megbűnhődte
ha ezek a szörnyek rögvést odaállnak közéjük
és kóruséneklük
velük egy hangon
hogyan
isten áldjad meg

és hogy megbünhődte
tehén szeműen bámulják a könnyfuttatta eget
mintha övéjük lenne
pici ányos pál meg három picit chólnok
meg a tüdővéstől kibronzult csikász
kevéske batsányi petőfiből egy rossz vers
vagy annyise
mintha övéjük lennének
de különösen cserhát stb meg
a sokéltű aktuálisok
s nyitogatják a szlovén kaptárakat
mert mindegyikben egy diletáns kopjafa
talán mert mindegyiken egy-egy
pingált haláltánc
olyan iztriaformás
pap csontváz hordó [sok] miniszter
egy vérfolyásos asszony egy gróf
göthös ányos pál három picit chólnok
a tüdővéstől kibarnult csikással
kevéske batsányi bozók ladányi fenyvesi petőfi
zalánsziveriszőcségczimányoki meg
cserhát
és végül a fülfolyós aktuálisok
akik minden aktát és forintot megtosznak
lőn szaporodás meg világosság
lapszerkesztés
így tovább a lángok háttere előtt
a korszóból csokorra fogott
nyelvi lángok lobognak
lángpaplanon henteregnek
a városra szabadítják a haragos méheket
megdöngetik a kaptárakat
huss huss
és a méhek suhogva viszik
viszik a nyárhónapokban gyűjtött

fullánktasakokba becsomagolt
méregsárga tüzet
a haláltánc háttértüzét
a bakonyi parasztházat venkelt nádteteire
a húszemeletes ablakaiba
a kőkorsós lánykához a kórházhoz a davidikumhoz
itassa tovább a tűzvészt
füsttel illatosítsa a fenehosszú haját
attól kerekebb lesz a melle
kerekebb a feneke

egy csöpp vér a meggylevélen
ahogy a lángok ménese
körbeszáguldja a téres várost

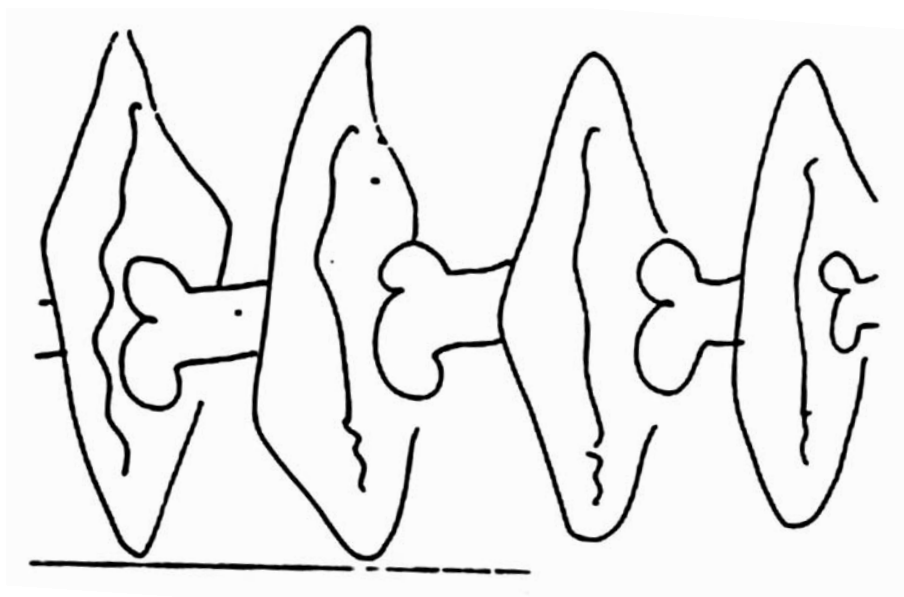
a gombapincéből is kirobognak
ágyszagúak és susulykasapkások
pártjelvényyszerű mindnek a szájállása
nyugodt meg szabad meg vallás meg haladás
csiszatolják a vágányt
pucolják az ezüst angyalszartól
nyáltól vértől véres velőtől
az oligofrén a vágányban tangóharmónikázik
fűtik a kisvonalot
kormoznak vitáznak
behugyoznak a rogyant kéményekbe
hergelik a dühödt méheket
fosztogatják a flamingók rózsaszín tollát
kinek nem elég piros
kinek nem elég fehér
kinek nem elég rózsaujjú hajnal

kinek nem elég

tolongnak a gyilkos asszonyban toboroznak
 szépbeszédversenyen
 borsóláng német dió lengyel pogácsa
 kinek nem elég árpádházi
 az alkonyokban recseg és ropog és lánkol
 sípol duhog gőzöl
 veszprém – belváros – felszabadulás lakótelep –
 jutaspusztá – középvágány kiáll
 indul
 valamivel csak utazni kell a feltámadásba

na ez odamondogatás
 hol vagy már a vöröskő lépcsősortól
 a lángsárga hajú festőnőtől
 pártbeszéd
 igazságtétel s földosztás
 inkább segíts be a szörnyeknek
 csurgasd hogy részeljen belőle a tűz
 a fokhagymaméz

+M

97.5 FM
100.2 FM
101.9 FM
104.5 FM
104.8 FM
105.1 FM / 106.9 FM
105.5 FM
107 FM

nos : mêmes fréquences
uxelles.

Tax

GAGNE

Pour participer
avec cor
votre nom e

Les gagnants seront

€)1€ par sms

Serge Ducas, astrolo

lives.

an votre

remarques.

vous réorienter.

tenyered véres a nagytapstól
mint krisztus talpa élő seb
ha visszatér este a keresztjére
a komor várlok alá
fel-fel a vöröskő lépcsősoron
talpad nyomait fölszededgetve
a fenenagy égjárásból

a legtisztább helyzet a második személy
az első
vagy a harmadik
az isten(*Isten*) nem tud dönteni
az egyes számok között
csak a vers kell neki
tenyésztett szörnyekkel
akiknek nem vetődik a földre árnyuk
éppen elegen vannak azok a városnak
nem kell hozzájuk még özönvíz sáskajárás
ő sem kell hozzá
az isten(*Isten*)
marad bérelőnek
föld gyilkos al és fel ki stb
holott ő
ő az egyesszám harmadik
löttyög rajta
mint szavon a jelentés
nem érdekli hol az a krisztus
az a főnév
amely időnként átjár az igébe
aki csak éjjelre feszíti vissza magát
megváltónak
kiben bujkál
kinek a formáját veszi magára
mikor vált megint át oligofrénba
hogy hősszerelmes legyen
tangóharmónikát nyekergessen a festőnőnek
nem érdekli ha átmegy klinikaiba
vagy fogat húzat infarktusol
verseket ír könyvet szerkeszt
belőle három mindig marad
az egyik a nyúlketrecek nyitogatja
a második a festőnő lelkét marcangolja
a harmadik követője

MATONGE

1re Edition de l'Opheé Musica

az agresszív egyesszám második személynek
ott a ketrecek tövében
aki sosem tudja eldönteni kicsoda önmaga
és mindegyik személyben gyilkos
akkor is az isten(*Isten*)
ha egyébként összecserélve
összedobálva szerteválogatva
tudja lapozni a magánkönyvet
akárhány ciklus váltogatja benne magát
nem érdekli a versbeszélő
az már a rajta kívüli mitológia
feleseljen most már más
bujkáljon ki-ki a maga szövegében
odaveti melléje a maga póznajelét
megfesti a helyet
csupa világító folt a szöveg a város
látlak
– a helyzet
sok neki

amikor a festőnő
a lépcsősor alatt úrkútnál
a füzekkel benőtt szerelemszigeten
a kárminnal megfestette a várat
meg az oranzsokkal kadmiumokkal téglavörössel
boschpirost is kencélt az ablakokra
ahonnan dőlt az az encián füst
az a mozdonysárga gőz
az a gyógynövényre ütő harsonazöld
kigyulladt
s az izzás kinapozta bőrére magát
a benzinhőségben
amelybe
a maga kezes szörnyei segítségével
s a gubbasztó helyiérdekű angyalaival

beleforgatta
mert neki[k] mindegy
a tíz litert se tartották soknak
amivel a fénysárga asszonyt lelocsolták
öngyújtót is adtak a kezében
kattogott ahogy az oligofrén
megismertette vele a lobogást
ha már eddig is a lobogással kollaborál
ha odaállt minden felfordulás mögé
belefestette a történetet a képeibe
mintha az a történelem lenne
ott sztrájkolt az expressz-virágok tövén
gyorsmásolókat kezelt és festékhengereket
szórta az alapító iratokat a röplapokat
dugdosta az időzített tulipánhagymákat
időtlen bámulta a bakonyt
mint egy senkiházi barokk-kurva
lapító a forradalomban és felforgató
bugyijában kétélű kiskést rejtegető
szecesszióbüdös munkanélküli
mintha ő lehetne
akárcsak érzékeny festményeiben is
az isten(*Isten*)

kezdjed –
vissza a versbeszédbe
magára ébred a versbeszéd
és visszapofázik
kihajigálja magából a szorgos gyilkosokat
az isten(*Isten*)t egyéb bérlőket
téged
ki belekapaszkodsz a ceruzádba
lapozgatsz a napokban strigulázol
mindenhatónak hiszi magát
mint mindenki ebben a sokszorban

akár egy lexikon vagy a hivatal vagy a kortárs
aki a gipszangyalokat utalja ki
a polgárházaknak
rákérdez az oligofrénre
a festőnőre
cukormázat hánt le és kaffogja
a mitológiát

rólad az írást
vacogsz-e majd alatta
dideregsz-e
egyáltalán **akkor** ott leszel-e majd

a vöröskő lépcsősoron benned futott le
a festőnő
majd krisztus
őket követte a huzatos isten(*Isten*)
zúgolódó angyalaival feje fölött
visszaszálltak volna az oligofrén
esti olasz bástyájára
mentafüvet nevelni fodorfüvet szagolni
de ők a haragvó és dühödt angyalok
ha kell bérgyilkolnak ha kell gyújtogatnak
beöltöznek bárki formájába
innen már tudod
én

én és én négyszer is
én géczy jános
futottam le a várból a vöröskő lépcsősoron
hogyan sose jussak le oda
ahonnan veszprém arcába látni
a sédben fürdő utolsó nyerspiros fokig
az abban lakó pannon-tengeri üledékig
innen már tudod
te egyes szám második

ΑΠΟΚΑΤΑ

...ν, κινητοποιήσεων, συνελεύσεων, καταλήψεων, πορείων και
στο δρόμο φαίνεται να ρήγει αφήνοντας πίσω του:

- ανακουφισμένους που η «κρίση» εκτονώθηκε
να μετρούν εκλογικά κουκιά εξαργυρώνοντας την ακίνδυνη σεμνότητα
στασιμότητα του αμφιθεάτρου
- Άλλους ως συνήθως παντελώς αδιάφορους, βουτηγμένους στην παθητική
καθημερινότητα τους, ανέχονται ακόμα και όταν η προοπτική αμφισβήτησης της
τους χτυπά την πόρτα.
- Άλλους με το αίσθημα της ήττας να επιστρέφουν στην προσωρινά διαρρηχμένη
κανονικότητα τους με τη «βεβαιότητα» ότι «τίποτα δεν αλλάζει»
- Άλλους να έχουν βιώσει το αίσθημα της δύναμης όταν οι αρνήσεις
συλλογικοποιούνται και να παίρνουν τις υποθέσεις τους στα ίδια τους τα
χέρια, κάνοντας βήματα προς την επαναοικιστικοποίηση της ίδιας τους της
ζωής

Και όπως κάθε κοινωνικός αγώνας που ξεπερνά (έστω προσωρινά) τα
«νόμιμα» όρια της απλής διαμαρτυρίας, συνδιαλλαγής, δέχθηκε την
καταστολή από το κράτος και τους παρατρεχόμενους του, αφήνοντας επίσης
πίσω του συλληφθέντες, διωκόμενους και 2 προφυλακισμένους.

Β.ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Προφυλακισμένος από την πορεία της 8 Μάρτη στην Αθήνα

T. BEHRENDT

Προφυλακισμένος κατηγορούμενος
για εκκρίσεις και θύσας λαοκίνη
μετα από φοιτητική συνουσία

ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΧΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΧΜΑΛΤΟΥΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΞΕΧΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΝ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΗΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΗΤΩΝ

Η ΤΑΞΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΘΗΚΕ

νας χρόνος αναταραχών, κινητοποιήσεων,
υγκρούσεων στο δρόμο φαίνεται να ρήγει

- Άλλους ανακουφισμένους που η «κρίση» εκτονώθηκε
Άλλους να μετρούν εκλογικά κουκιά εξαργυρώνοντας
επαναστατικότητα του αμφιθεάτρου
- Άλλους ως συνήθως παντελώς αδιάφορους, βουτηγμένους στην παθητική
καθημερινότητα τους, ανέχονται ακόμα και όταν η προοπτική αμφισβήτησης της
τους χτυπά την πόρτα.
- Άλλους με το αίσθημα της ήττας να επιστρέφουν στην προσωρινά διαρρηχμένη
κανονικότητα τους με τη «βεβαιότητα» ότι «τίποτα δεν αλλάζει»
- Άλλους να έχουν βιώσει το αίσθημα της δύναμης όταν οι αρνήσεις
συλλογικοποιούνται και να παίρνουν τις υποθέσεις τους στα ίδια τους τα
χέρια, κάνοντας βήματα προς την επαναοικιστικοποίηση της ίδιας τους της
ζωής

Και όπως κάθε κοινωνικός αγώνας που ξεπερνά (έστω προσωρινά) τα
«νόμιμα» όρια της απλής διαμαρτυρίας, συνδιαλλαγής, δέχθηκε την
καταστολή από το κράτος και τους παρατρεχόμενους του, αφήνοντας επίσης
πίσω του συλληφθέντες, διωκόμενους και 2 προφυλακισμένους.

Β.ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Προφυλακισμένος από την πορεία της 8 Μάρτη στην Αθήνα

T. BEHRENDT

Προφυλακισμένος κατηγορούμενος
για εκκρίσεις και θύσας λαοκίνη
μετα από φοιτητική συνουσία

ΜΗΤΡΑΚΗ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

για την ίδια υπόθεση

szállsz szállsz a nagy hőlégballonon
sörreklám névnaphír tetőfedés
beleférsz akár az okfejtésbe
az eleve elrendelés
a királyi makkos felé a rengetegbe
forralod a levegőt fúvod
dobálgatod ki a nehezéket

repetitív

dobálgatod ki a nehezéket
ez az:

*lenn a séd [jobbira a völgyi apácák romja
balra a méhes a szlovén kaptárakkal
meglehet vend
a lényeg a hangháttérből kihalkuló nép
festett kaptárjai a pannon dombháton]*
felettem a hegyre kapaszkodott óváros
itt ügyelnek a részletekre
szemközt az omlatag behemót vár
papokkal apácákkal kutyákkal
a szirteken meggyveres bokrokkal
egy benedekrendi moharózsával
a levéltár zártudvarán

befejez a kórus a klérus a kőris
az opera a fanyar som a vadalmalekvár
kézzel írott legszebb erdője a vadaknak
1460 *(plusz-minusz végtelen)*

(1994)

★★★★★
Genre delving...

Tartalom

[a nefelej^{ts} lassú szeme] 6

[a jázminillatdoboz] 50

[selyemhernyó-sziget] 84

[50.] 144

GÉCZI JÁNOS MŰVEI
A GONDOLAT KIADÓNÁL

A rózsza és jelképei
Az antik mediterráneum
(2006)

A rózsza és jelképei
A keresztény középkor
(2007)

Tiltott Ábrázolások Könyve
(2008)

A rózsza és jelképei
A reneszánsz
(2008, 2011)

Anekdota
(2009)

Honvágy. A paradicsomba
Esszék
(2010)

Múlik
Egy regény esszéi
(2011)

A sétáló árnyék
(2012)

Kiegészítések egy Vörösmarty-sorhoz
(2013)

Egy teremítés története
(2014)

ISBN 978 963 693 525 2

9 789636 935252

5000 Ft